Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia din Nicomidia

(s.v. 26 august / s.n. 8 septembrie)

Materiale despre Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia din Nicomidia:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Adrian-si-Natalia

https://archive.org/details/@steaemy?query=Adrian+%C5%9Fi+Natalia+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Adrian+%C5%9Fi+Natalia

***

Sfinţii Adrian şi Natalia au fost soţ şi soţie, ambii provenind din familii foarte mari şi bogate din Nicomidia. Adrian era păgân şi marele pretor al Nicomidiei. Natalia în ascuns era creştină. Ei erau amândoi tineri şi nu au fost căsătoriţi decât trei-sprezece luni mai înainte de martiriul lor. Sfinţii Adrian şi Natalia ne sunt nu numai pildă, ci şi ruşinare pentru lipsa noastră de credinţă şi de iubire adevărată de Dumnezeu. Nu pentru că "suntem oameni" nu putem şi noi nici măcar a suta parte din cât au putut ei, ci pentru că nu suntem… creştini adevăraţi… Dar să ne rugăm Sfinţilor mucenici să ne înveţe să fim! Pomenirea lor se face la 26 august, alături de cei 23 creștini uciși împreună cu Sfântul Adrian.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
În această lună (august), ziua a douăzeci şi şasea - Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia (Minei).....7
Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia, soţia sa 22
Acatistul Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia.....31
Rugăciune către Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia.....41
Imnografie 43
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia şi a celor împreună cu dânşii 47
Sfinții mucenici Adrian și Natalia - drumul spre sfințenie 65
Viața Sfinților mucenici Adrian și Natalia 67
Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia, şi cei împreună cu dânşii.....71
Pr. Eugeniu Rogoti - Sinaxar - Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia, soţia sa 73
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia, soţia sa.....75
Calendar Ortodox - Sfântul mucenic Adrian și Natalia, soția sa 77
Proloage - Pomenirea Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia şi a celor împreună cu dânşii († 303 - 305).....80
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia.....85
Cântare de laudă la Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia, şi a celor douăzeci şi trei împreună cu dânşii.....87
Mitropolitul Augustin de Florina - Predică la pomenirea Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia - o familie deosebită.....89
Sfinţii Adrian şi Natalia şi sensul adevărat al tainei nunţii 91

Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia (26 august) - “Iată una dintre cele mai măreţe povestiri despre o soţie ce-şi îndeamnă soţul să sufere mucenicia” 97
Nicolae Pintilie - Sfinții Adrian și Natalia - icoană a provocărilor familiei creștine contemporane 103
Cătălin Acasandrei - Doi sfinți mucenici și o poveste de iubire „atipică” zilelor noastre 107
“O Ortodoxie laică, dar care nu e lumească…” sau: Cum putem aduce mireasma pustiei în lume? 110
Sfinţii Adrian şi Natalia, „soţi fericiţi” 124
Pr. Ioniţă Apostolache - Theologica - Sfinţii Adrian şi Natalia sau mucenicia ca virtute a familiei creştine 128
Sfinții Adrian și Natalia, 26 august: cărbuni aprinși ai dragostei dumnezeiești 131
Viorica Văscu - Sfintele femei, modele de viață - Sfânta Natalia, un model pentru soțiile creștine 134
orthodoxwiki - Sfinții mucenici Adrian și soția sa Natalia 137
Icoane 141

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

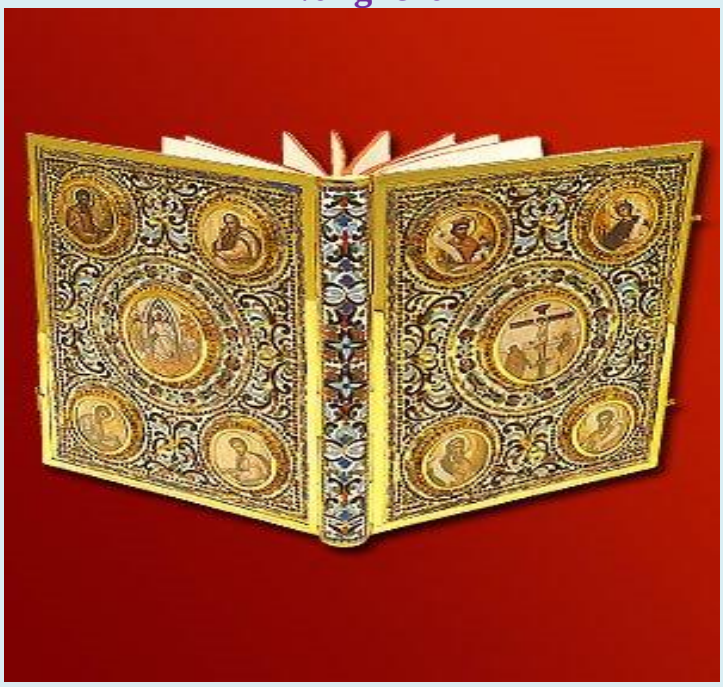

Ev. Matei 15, 21-28

21. Şi ieşind de acolo, a plecat Iisus în părţile Tirului şi ale Sidonului.
22. Şi iată o femeie cananeiancă, din acele ţinuturi, ieşind striga, zicând: Miluieşte-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon.
23. El însă nu i-a răspuns nici un cuvânt şi apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Slobozeşte-o, că strigă în urma noastră.
24. Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel.
25. Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă.
26. El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor şi s-o arunci câinilor.
27. Dar ea a zis: Da, Doamne, dar şi câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor.
28. Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credinţa ta; fie ţie după cum voieşti. Şi s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela.

Apostol

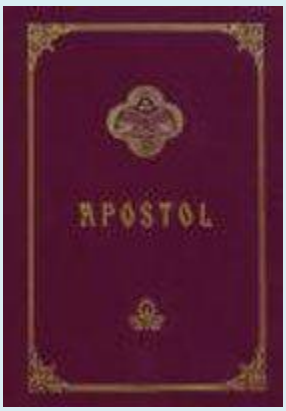

Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Evrei 12, 1-10

Fraţilor,

1. De aceea şi noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară şi păcatul ce grabnic ne împresoară şi să alergăm cu stăruinţă în lupta care ne stă înainte.
2. Cu ochii aţintiţi asupra lui Iisus, începătorul şi plinitorul credinţei, Care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit crucea, n-a ţinut seama de ocara ei şi a şezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu.

3. Luaţi aminte, dar la Cel ce a răbdat de la păcătoşi, asupra Sa, o atât de mare împotrivire, ca să nu vă lăsaţi osteniţi, slăbind în sufletele voastre.
4. În lupta voastră cu păcatul, nu v-aţi împotrivit încă până la sânge.
5. Şi aţi uitat îndemnul care vă grăieşte ca unor fii: "Fiul meu, nu dispreţui certarea Domnului, nici nu te descuraja, când eşti mustrat de El.
6. Căci pe cine îl iubeşte Domnul îl ceartă şi biciuieşte pe tot fiul pe care îl primeşte".
7. Răbdaţi spre înţelepţire, Dumnezeu se poartă cu voi ca faţă de fii. Căci care este fiul pe care tatăl său nu-l pedepseşte?
8. Iar dacă sunteţi fără de certare, de care toţi au parte, atunci sunteţi fii nelegitimi şi nu fii adevăraţi.
9. Apoi dacă am avut pe părinţii noştri după trup, care să ne certe şi ne sfiam de ei, oare nu ne vom supune cu atât mai vârtos Tatălui duhurilor, ca să avem viaţă?
10. Pentru că ei, precum găseau cu cale, ne pedepseau pentru puţine zile, iar Acesta, spre folosul nostru, ca să ne împărtăşim de sfinţenia Lui.

În această lună (august), ziua a douăzeci şi şasea - Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia (Minei)

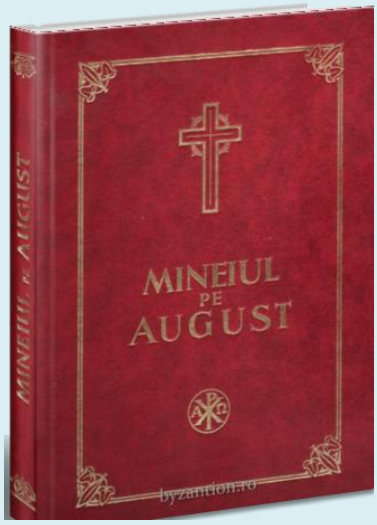

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..., se pun **stihirile** pe 6: din Octoih 3 şi ale sfinţilor 3, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Văzând mărite pătimirea cea prea cinstită şi luptele cele vitejeşti ale mucenicilor, cu cuget bărbătesc ai năvălit însuţi către locul cel de lupte, necruţându-ţi trupul pentru dragostea cea dumnezeiască. Pentru aceasta ai săvârşit luptele cele vitejeşti, smerind sprânceana potrivnicului, Adriane prea răbdătorule.

În temniţă încuindu-te, cu vine de bou bătându-te, cu obezi îngreunându-te şi cu cătuşe zdruncinându-te pururea pomenite, împreună cu mulţi mucenici, cu care împreună ai câştigat bunătăţile cele cereşti, având îndemnătoare pe soţia ta Natalia, cea prea iubită lui Dumnezeu, Adriane prea viteazule.

Prin sfătuirea şarpelui a izgonit din Rai pe Adam soţia lui, iar Natalia a băgat în Rai pe Adrian, prea cu înţelepţie sfătuindu-l, şi învăţându-l cu sfinţitele grăiri cele mai dinainte, ca să sufere durerile pătimirii, cele ce pricinuiesc răsplătirile cele cereşti şi slava cea veşnică.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul 1, a lui Efrem Carias*

Râvna bărbatului celui bine credincios, a tras pe femeia cea iubitoare de Dumnezeu către sfătuire luminoasă. Căci Adrian prea alesul supunându-se graiurilor Nataliei a săvârşit călătoria pătimirii. O, femeie iubitoare de Dumnezeu! Că nu, ca Eva a adus stricăciune lui Adam; ci viaţă neîncetată a pricinuit soţului ei. Pe aceasta împreună cu bărbatul său lăudându-i, lui Hristos să strigăm: *Dă-ne, nouă ajutor, prin solirile sfinţilor Tăi.*

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Marie cea fără prihană şi care covârşeşti toată mintea, prea curată căruţă, pe mine cel cuprins de multe păcate şi îmbulzit, la desfătarea pocăinţei mă îndreptează cu folosirea ta cea întrutot puternică, pentru că poţi ca Maica Celui Atotputernic.

A Crucii, a Născătoarei

Gustarea cea amară de demult a lui Adam o ai îndulcit, Cela ce ai gustat fiere şi oţet, prea dulcele meu Fiu, înălţându-Te pe Cruce. Pentru aceea pe mine ca un Judecător drept, cu vindecătoare patima Ta îndulceşte-mă Stăpâne, înviind ca un Atotputernic, Fecioara grăia, lăcrimând.

Stihoavna din Octoih, sau aceasta, glasul 1:

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

Haină mohorâtă din sângele tău mucenice ţi-ai roşit, cu care acum împărăţeşti cu Stăpânul tău împreună, precum este făgăduinţa, cu strălucirile chinuirilor şi frumuseţile cele dumnezeieşti înfrumuseţându-te; roagă pe Hristos ca să dăruiască sufletelor noastre, pace şi mare milă.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

Adriane, mucenice abătutu-te-ai din căile patimilor, purtându-te pe calea cea mântuitoare prea lăudate şi te-ai sălăşluit întru lăcaşurile cele nestricăcioase, împreună cu toţi cei ce s-au plecat lui Hristos; cu care împreună roagă-te, să se dăruiască sufletelor noastre, pace şi mare milă.

Stih: Sfinţilor celor din pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale într-înşii.

O minune nouă şi cu adevărat mare şi prea slăvită ! Cum prea înţeleapta Natalia, a plecat pe soţul său a suferi săbiile cele tăietoare; cine a văzut una ca aceasta, sau cine a auzit? Pe ochiul ce-l avea vieţii ei, a dorit a-l da spre moarte mântuitoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

O pereche fără prihană şi aleasă Domnului! O, prea dorită domnie şi lui Hristos prea iubită! O însoţire prea bună şi lui Dumnezeu fericită! Cine nu se va spăimânta întru aceasta, auzind faptele cele mai presus de om? Cum femeia s-a îmbărbătat asupra tiranului celui amar? Şi pe bărbatul ei l-a întărit a nu slăbi întru cele cumplite, ci a alege a muri pentru credinţă mai mult decât a trăi. O, graiuri împletite de Dumnezeu ale înţeleptei Natalia! O, sfătuiri dumnezeieşti, care au străbătut cerurile şi au făcut pe măritul Adrian cunoscut către singur scaunul Împăratului celui mare! Ci o însoţire sfântă! Rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu pentru noi, care din dragoste săvârşim pomenirea voastră, ca să ne mântuim din ispite şi de tot necazul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Cuvântul cel fără început cu Tatăl şi cu Duhul, prin glasul Arhanghelului de Dumnezeu Născătoare, în pântece zămislindu-L, decât Heruvimii şi Serafimii şi Scaunele, mai înaltă te-ai arătat.

A Crucii, a Născătoarei

Fecioara şi Maica Ta cea curată, văzând pe poporul cel fărădelege, fără dreptate pironindu-Te pe Tine pe lemn, precum Simeon mai-nainte a zis, Mântuitorule, la rărunchi se rănea.

Tropar, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru, că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Sau acesta, glasul al 3-lea: Credinţa cea mântuitoare comoară nerăpită o ai socotit de trei ori fericite, păgânătatea cea părintească părăsindu-o, şi urmând pe urma Stăpânului, te-ai îmbogăţit cu darurile cele dumnezeieşti; Adriane mărite, roagă pe Hristos Dumnezeu, să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

Canoanele din Octoih, şi al sfinţilor pe 4.

Canonul Sfinților

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea

Irmos: Ca pe uscat umblând Israil, cu urmele prin adânc, pe gonaciul Faraon văzându-l înecat, a strigat: Lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-i cântăm.

Cu somn cumplit fiind eu ţinut în noaptea vieţii, scoală-mă Dumnezeule prin faptele pocăinţei spre lumină, prin rugăciunile mucenicilor tăi Hristoase, ca să Te slăvesc pe Tine.

Din buzele cele ce pică dulceaţa cunoştinţei de Dumnezeu, îndulcindu-te Adriane, ai vărsat veninul necunoştinţei celei mai dinainte, de Dumnezeu fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca una ce ai avut sufletul mai strălucit decât răsăritul soarelui, către lumina pătimirii ai împins pe soţul tău, Natalie, înfrumuseţarea femeilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Primind pe Ziditorul tău precum însuşi a voit, întrupându-Se mai presus de minte, din pântecele tău cel fără de sămânţă, cu adevărat te-ai arătat Stăpână făpturilor, prea curată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt...

Scăpând de legăturile deşertăciunii celei idoleşti mucenice, te-ai legat de dorirea dragostei lui Hristos, şi bucurându-te, te-ai împărtăşit legăturilor purtătorilor de chinuri.

Cu drug de fier fluierele tuturor zdrobindu-vi-se, purtători de chinuri ai Domnului, cu pavăza răbdării şi a bărbăţiei cu adevărat, aţi sfărâmat oasele păgânătăţii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Aprinzându-te la suflet de focul dragostei celei dumnezeieşti, ai aprins sufleteşte dorirea soţului tău către Hristos, urând desăvârşit dorul trupului, Natalie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Minunea dumnezeieştii naşterii tale prea curată, covârşeşte toată rânduiala firii. Căci mai presus de fire în pântece ai zămislit pe Dumnezeu, şi născându-L ai rămas pururea Fecioară.

Irmosul: Nu este sfânt precum Tu, Doamne, Dumnezeul meu, carele ai înălţat cornul credincioşilor Tăi, Bunule, şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Dumnezeiască pomenirea mucenicilor strălucind cu lumină, a luminat toate marginile pământului, celor ce cu veselie strigă: Tu eşti Hristoase, bucuria mucenicilor.

Icos: Dorind cu vitejie ostaşii de Hristos Împăratul, Cel ce S-a pironit cu trupul pe lemnul Crucii, cu osârdie au răbdat durerile cele cumplite, şi înfricoşatele munci, şi au călcat toată închinăciunea idolilor, şi au surpat împotrivirile celor fărădelege, zecimea cea îndoită, şi treimea mucenicilor. Pentru aceasta Adrian şi Natalia, doimea cea înfrumuseţată, văzând pe aceştia au râvnit lor, şi bucurându-se au strigat: Tu eşti Hristoase, bucuria mucenicilor.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Cu durerile mucenicilor împleticindu-te, şi bărbăteşte cu credinţă într-armându-te, pentru aceasta te-ai şi dat pe sineţi Domnului tău; şi cu darul ai surpat îndrăzneala vrăjmaşului Adriane prea fericite, mucenice al lui Hristos prea mărite. Drept aceea Natalia văzându-te pătimind, te îndemnă cu cuvinte mântuitoare pe tine, prea lăudate. Pentru aceasta strigăm către tine: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Preasfântă Fecioară, Maica lui Dumnezeu, patimile cele cumplite ale sufletului meu, vindecă-le rogu-mă, şi-mi dă mie iertare greşalelor mele, celui ce nebuneşte le-am făcut, sufletul meu mi-am spurcat şi trupul mi-am întinat ticălosul. Vai mie ce voi face în ceasul acela, când vor despărţi îngerii sufletul meu de săracul meu trup? Fii-mi atunci Stăpână ajutătoare şi folositoare prea fierbinte, că pe tine te am nădejde eu robul tău.

A Crucii, a Născătoarei

Pe Mieluşelul şi Păstorul şi Mântuitorul, Mieluşiţa văzându-L pe Cruce fără dreptate ridicat, plângând strigă cu amar: Lumea se bucură prin Tine luând mântuire; iar pântecele meu arde văzând răstignirea Ta care rabzi pentru milostivirea milei, Preabune Dumnezeule, Doamne cel fără de păcate. Căreia cu credinţă să-i strigăm: Milostivire arată Fecioară spre noi, şi iertare de păcate dăruieşte celor ce ne închinăm patimilor Aceluia.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este puterea mea, Dumnezeu şi Domnul; cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă strigând: Din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Mucenicii punându-şi tărie pe Hristos, cu adevărat au călcat îndrăzneala cea neputernică a gonacilor, şi au primit din ceruri darurile biruinţei.

Roşitu-ţi-ai ţie veşmântul nestricăciunii din sângiurile tale, lepădând îmbrăcămintea stricăciunii, şi acum stai înaintea lui Dumnezeu cu slavă, Adriane.

Sângele sfinţilor revărsându-se cu îmbelşugare de pretutindenea, cu adevărat s-a adus mir lui Dumnezeu, curăţind prea tare putrejunea înşelăciunii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Adam prin graiurile cele viclene ale soţiei lui s-a înşelat, iar Adrian cu graiurile tale, s-a mântuit de înşelăciune, şi cu bucurie s-a băgat în Rai, o Natalie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Tainele naşterii tale celei cu cuviinţă dumnezeiască, cu adevărat sunt negrăite şi necuprinse celor de pe pământ şi celor din Cer, Născătoare de Dumnezeu pururea Fecioară.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste, mă rog luminează-le, ca să Te vadă Cuvinte a lui Dumnezeu, pe Tine adevăratul Dumnezeu, pe Cela ce chemi din negura greşalelor.

Îndoită zecimea pătimitorilor împreună cu alţi trei, legându-se acum toţi pentru Hristos, au dezlegat prea vitejii legătura păgânătăţii, cea cu adevărat neputernică, cu puterea Treimii.

Ca un soare stând Adriane în mijlocul stelelor celor luminoase ale pătimitorilor celor dimpreună cu tine, ai strălucit lumina bunei-credinţe, izgonind negura păgânătăţii, şi luminând marginile lumii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Roua cinstitelor tale graiuri, cu adevărat s-a făcut tămăduire durerilor soţului tău, desfăcându-se prin dragostea celor mai bune, Natalie de Dumnezeu cugetătoare, împreună locuitoare cu mucenicii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Preabună Stăpână a lumii, mântuieşte pe cei ce din suflet te mărturisesc pe tine Născătoare de Dumnezeu, căci pe tine te punem înainte folositoare nebiruită, ceea ce eşti cu adevărat Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzându-o...

Ocârmuindu-vă de palma lui Hristos, fără vătămare aţi trecut luciul nedumnezeirii, şi v-aţi adăpostit în adăpostul cel prea lin, al strălucirii celei de sus, pătimitorilor ai Domnului.

Ca florile mirosesc darurile cel mai presus de fire, ale luptelor tale, înţelepte, căci tămâie a lui Dumnezeu te-ai arătat Adriane, cu bună mireasmă prin focul muncilor arzându-te.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sufletul tău cel sfânt, fiind înfrumuseţat cu frumuseţea credinţei, prea cinstită, şi căutând frumuseţea lui Hristos, cea cu adevărat necuprinsă cu mintea, nu ai greşit dorirea, Natalie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Preacurată Stăpână, care ai născut oamenilor pe Domnul ocârmuitorul, turburarea patimilor mele cea nestatornică şi cumplită alină-o, şi dă linişte inimii mele.

Irmosul: Marea vieţii văzându-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul tău cel lin alergând, strig către tine: Scoate din stricăciune, viaţa mea, mult-Milostive.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Dumnezeieştile cuvinte ale femeii tale celei cugetătoare de Dumnezeu, în inimă punându-le Adriane mucenice al lui Hristos, la munci ai alergat, împreună cu soţia ta cunună luând.

Icos: Vreme veselă a sosit celor credincioşi, ziua dumnezeiescului Adrian. Să ne veselim dumnezeieşte strigând către dânsul: mucenice al Domnului, cela ce cu nevoinţa cea bună arătat te-ai nevoit, şi cununa dreptăţii din Cer ai primit, mântuieşte-ne pe noi pe toţi de toată vătămarea celui străin; trimiţându-ne vindecare sufletelor şi trupurilor noastre; şi ca cel ce te-ai curăţit de toată întinăciunea gândului, în Cer eşti împreună cu soţia ta, cunună luând.

Sinaxar

Întru această lună, în ziua a douăzeci și șasea, pomenirea Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia, şi cei împreună cu dânşii.

Stih: Lui Adrian i-a tăiat mâinile şi picioarele cu nemilostivire.
Mâinile viclenilor, ale celor ce grabnice le sunt picioarele spre ucidere.
Cei ce în viață s-au aflat împreună petrecători.
Adrian cu Natalia în ceruri întru acelaşi locaş sunt locuitori.
Întru această lună în a douăzeci şi şasea zi,
Adrian de sabie din viață se săvârşi.

Mucenicul Adrian şi soţia lui Natalia, au fost din cetatea Nicomidiei, pe vremea împărăţiei lui Maximian; iar la a doua înconjurare ce a făcut Maximian prin împărăţia sa, gonind pe creştini, atunci zic s-a prins douăzeci şi trei de bărbaţi creştini care erau ascunşi prin peşteri, şi au fost daţi la multe munci.

Pe care mai-nainte de a mărturisi, îi întrebă Adrian şi le zise: Pentru ce o fraţilor răbdaţi aceste nesuferite şi grele munci?

Şi răspunzând, ei ziseră: Pentru ca să dobândim bunătăţile cele ce sunt gătite de la Dumnezeu, celor ce pătimesc pentru Dânsul, care nici auzul poate să le audă, nici cuvânt să le povestească.

Deci acestea auzindu-le fericitul Adrian, umilindu-se din dumnezeiescul dar, a zis scriitorilor, să-i scrie şi numele lui cu creştinii, că bucuros, a zis, sunt să mor şi eu cu dânşii.

Deci scriindu-l aceia şi pe dânsul, îl băgară în fiare şi la închisoare, de care lucru aflând Natalia femeia lui, şi gândind cum că poate să fi fost prins pentru altceva, şi îngrijindu-se foarte suspina şi plângea; iar mai pe urmă înştiinţându-se cum că pentru Hristos s-a pus în legături şi în temniţă, îndată îmbrăcându-se în haine luminate a alergat la temniţă, şi intrând înlăuntru îl învăţă să stea neclintit la nevoile muncilor, şi rugă pe sfinţii cei ce erau împreună legaţi cu dânsul ca să se roage pentru el.

Atunci prin sfătuirea mucenicului Adrian se întoarse Natalia la casa ei. Deci fiind adus sfântul la împăratul şi mărturisind pe Hristos că este Dumnezeu adevărat, îl puseră cu faţa în jos şi-l bătură cu toiege. Apoi întorcându-l cu faţa în sus, fu bătut şi muncit pe pântece, atâta cât i s-a văzut şi măruntaiele. Deci mucenicul când pătimea acestea era de douăzeci şi opt de ani, după aceea împreună cu alţi sfinţi fiind i-a sluţit, întâi lui tăindu-se mâinile şi picioarele, pe care apucându-le Natalia soţia

lui Adrian, care era de față, câte una, şi punându-le pe nicovală, pe ucigaşi îi ruga ca să lovească puternic, iar pe Adrian, ca să rabde tare şi să nu vândă de frică mucenicia cea pentru Hristos.

Apoi dându-şi sfinţii sfârşitul, şi fiind a se mistui trupurile lor în foc, Natalia băgă mâna Sfântului Adrian în sânul ei şi urmă mergând după sfintele moaşte şi lua sângele ce pica de la dânşii de se ungea.

Apoi stingându-se focul de o ploaie mare şi grea; un om credincios anume Evsevie, luând moaştele sfinţilor şi punându-le într-un caic mic, le-a dus la Arghiropoli şi le-a pus aproape de Vizantia, unde mergând pe urmă Natalia, şi-a dat sufletul la Dumnezeu şi a fost îngropată lângă moaştele cele mucenicești.

Tot în această zi, Sfinţii douăzeci şi trei de mucenici cei ce s-au muncit împreună cu Sfântul Adrian, de sabie s-au săvârşit.

Stih: La douăzeci şi trei bărbaţi, a tăiat capetele,
De patru ori atâtea fiindu-le mâinile şi picioarele.

Întru această zi pomenirea Sfinţilor mucenici Atic, Sisenie şi a prea cuviosului părintelui nostru Ivistion.

Stih: Doi nevoitori împreună, spre locul nevoinţei alergând.
Cu uşoară alergare prin sabie, nevoinţa trecând.
Ivistion, cu isopul lacrimilor fiind spălat,
Vesel în locul cel fără de lacrimi s-a mutat.

Tot în această zi, pomenirea altui mucenic Adrian.

Stih: Adrian fiind tăiat, cununa îl va împodobi.
Când ziua cea prea mare a cununilor se va ivi.

Acesta a fost în zilele împăratului Licinie în Vizantia, trăgându-se de la Roma, fecior fiind lui Prov împăratul Romei, împreună cu alt frate al său Dometie cu numele, ce s-a făcut episcop Visantie după Tit.

Deci fericitul Adrian poftind a pătimi pentru Hristos, s-a dus la Nicomidia şi a mustrat pe Licinie, căci stricase în deşert şi fără de socoteală oştile romane, cu pricina goanei celei asupra creştinilor.

Drept aceea dându-i multe munci i-a tăiat capul; iar fratele său Dometie episcopul luându-i sfintele moaşte le-a pus în Arghiropoli, unde erau şi moaştele mucenicului Adrian, ale Nataliei şi ale apostolului Stahiei, celui a fost întâiul episcop al Vizantiei după Sfântul apostol Andrei cel întâi chemat.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului Iosif, feciorul lui Avenir împăratul Indiei.

Stih: Palaturile împărăteşti cele râvnite
ale Celui ce peste toate împărăţeşte,
Fiul pământescului împărat le locuieşte.

Tot în această zi, prea cuviosul Titoe, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Titoe precum socotesc cu totul fără de trup s-a aflat,
Căci deşi l-a avut topindu-l, hrană mormântului nu l-a lăsat.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul, cuvioşilor tineri, iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe muncitorul l-a plecat a striga: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Arătatu-v-aţi ca nişte turnuri nesurpate, ale Sionului celui de sus, cu zăvorul pătimirii voastre surpând toate măiestriile vrăjmaşului, cele luătoare de cetate. Pentru aceasta cu bună credinţă pururea cinstim pomenirea voastră mucenicilor.

Datu-s-a de la Dumnezeu Natalia ajutătoare lui Adrian, ca o unită într-un suflet, scoţându-l pe dânsul din adâncul înşelăciunii şi plecându-l a striga: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca pe o comoară de mult preţ, învistierindu-ţi mâna mucenicului, nu ţi-ai dat comoara curăţeniei tale celor ce se sârguiau a o fura cinstită, fiind ocârmuită cu mâna Dumnezeului tuturor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe cei trei tineri nu i-a ars cuptorul, care mai-nainte a închipuit naşterea ta; căci dumnezeiescul foc nearzându-te pe tine, a locuit întru tine, şi pe toţi i-a luminat a striga: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie cuvioşilor...

În focul muncilor cu totul arzându-vă, aţi stins toată văpaia păgânătăţii cu sângiurile voastre, purtătorilor de chinuri strigând: Pe Tine te prea înălţăm Hristoase în veci.

Pâraiele sângiurilor purtătorilor Tăi de chinuri, s-au făcut râuri de tămăduiri lumii, uscând marea patimilor celor cumplite, pe care lăudându-i Hristoase, pe Tine bine Te cuvântăm.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cine nu se va minuna de dragostea cea către Domnul a femeii celei prea minunate? Cum a urât dragostea trupului, şi-a plecat soţul a cinsti şi a proslăvi pe Hristos în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Din lumină pe Cuvântul cel Dătător de lumină L-ai zămislit, născându-L negrăit pe Cel mai presus de fiinţă, că Duhul cel dumnezeiesc întru tine Fecioară, S-a sălăşluit; pe care Îl prea înălţăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât şi jertfa dreptului cu apă ai ars-o. Că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea; pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-l vedea...

Nici sucirile mădularelor, nici întinderea mâinilor, nici sabia, nici focul, nici moartea trupului cea vremelnică, nu au putut nici cum să vă despartă de dragostea lui Hristos, pe voi măriţilor purtătorilor de chinuri. Pentru aceasta în veci împreună cu Dânsul pururea vă veseliţi.

Tabără de toţi vrăjmaşii nebiruită v-aţi arătat mucenicilor, şi cetate a lui Dumnezeu şi împărăţie înconjurată cu zid, Rai încuiat şi nefurat, ceată purtătoare de biruinţă, sobor ales de Dumnezeu, nesurpaţi stâlpi ai Bisericii.

Arăta-tu-v-aţi prea cinstiţi mucenici ai lui Hristos, făclii cu lumină dumnezeiască, stele strălucitoare, sfeşnice care ne străluciţi nouă lumina bunei credinţe, razele Soarelui slavei, fii ai fericirii celei veşnice.

Izvor plin de apele Duhului, şi râu plin de darurile cele dumnezeieşti, şi pahar vărsând pâraiele muceniciei, şi adânc mântuirii v-aţi arătat mucenicilor, mân-tuindune pe noi de furtună, şi de tot felul de ispite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu cetele mucenicilor lui Hristos, stând înaintea Scaunului Stăpânitorului tuturor, prea lăudate, păzeşte pe cei ce cu credinţă şi cu osârdie săvârşesc pomenirea ta, izbăvindu-i de toate ispitele cele supărătoare cu rugăciunile tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Morţilor înviere s-a dăruit acum, prin nepovestita şi negrăita naşterea ta Născătoare de Dumnezeu, întrutot cinstită; căci Viaţa din tine îmbrăcată cu trup, tuturor a strălucit, şi posomorârea morţii luminat o a risipit.

Irmosul: Pe Dumnezeu a-l vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta Cetele îngereşti; iar prin tine Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat, pe care slăvindu-L cu oştile, cereşti, pe tine te fericim.

Luminânda: Adrian prea înţeleptul şi nebiruitul mucenic, ca o întemeiere a pătimitorilor, de la noi să se mărească împreună cu cinstita Natalia; şi împreună cu dânşii străluceşte şi soborul cel sfânt, ceata cea purtătoare de biruinţă a mucenicilor; a căror strălucită pomenire săvârşind, pe dânşii îi lăudăm, ca pe cei ce se roagă lui Hristos pentru toţi.

A Născătoarei

Pe tine Preasfântă folositoare nebiruită şi păzitoare şi acoperământ, şi întărire dumnezeiască, şi zid neprădat, şi mântuire neruptă, toată lumea te are întru feluri de nevoi. Ci o Maica şi roaba lui Dumnezeu, Împăratului tuturor! Mântuieşte-mă şi pe mine robul tău, din tot felul de primejdii.

La Laude

Stihirile glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Adriane prea viteazule, făcutu-te-ai împlinitor glasului Stăpânului, lepădând toată frumuseţea cea lumească, şi ridicând crucea pe umeri te-ai făcut părtaş patimilor Lui, căci întru amândouă te-ai arătat iscusit cu adevărat. Pentru aceasta astăzi credincioşii săvârşim dumnezeiască pomenirea ta. (de două ori)

Adriane prea răbdătorule, întru noianul chinurilor adeseori învăluindu-te, ai avut pe soţia ta care te ocârmuia pe tine, şi te îndrepta întru limanul liniştei, şi te băga întru cetatea cea întru înălţime, întru care petrecând prea lăudate mucenice, rugămu-ne: Roagă-te pentru noi cei ce te lăudăm pe tine.

Până la legături şi deznodări, şi până la tăierea mădularelor cu tărie împotrivindu-vă, dându-vă sufletele Ziditorului, cu adevărat aţi primit odihna cea veşnică, şi fericirea cea neîmbătrânitoare; o ce răsplătire dumnezeiască aţi câştigat de la Hristos, prea măriţilor şi prea cinstiţilor mucenici.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 2-lea*

Domnul care cu orânduială negrăită, mai-nainte toate le cunoaşte, te-a primit pe tine mucenice, ca pe o viţă bine roditoare, de sabia muceniciei tăindu-te prin feluri de chinuri, aducând rodurile răbdării celei prea bogate, din care se hrănesc inimile credincioşilor, celor ce cu dragoste te laudă pe tine, mărite Adriane.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Bucură-te, Marie de Dumnezeu Născătoare, biserică nestricată, şi mai vârtos sfântă, precum strigă proorocul: Sfântă este Biserica ta, minunată întru dreptate.

A Crucii, a Născătoarei

Multe dureri suferind întru răstignirea Fiului şi Dumnezeului tău prea curată, suspinând lăcrimai şi strigai. Vai mie dulcele meu Fiu, cum pătimeşti fără dreptate? Vrând să mântuieşti pe pământenii cei din Adam. Pentru aceea prea curată Fecioară, ţie ne rugăm cu credinţă: Fă nouă pe Acela, Milostiv.

Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia, soţia sa

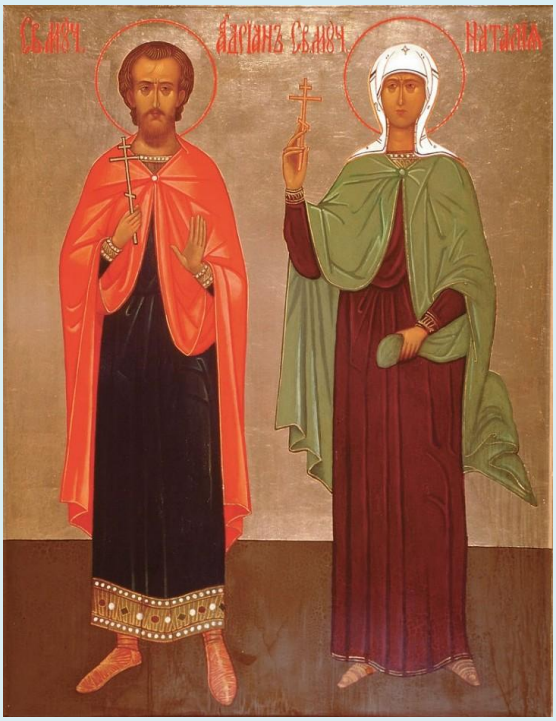

Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia, soţia sa (s.v. 26 august / s.n. 8 septembrie):

https://www.academia.edu/105964156/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sfin%C5%A3ii_mucenici_Adrian_%C5%9Fi_Natalia_so%C5%A3ia_sa_26_august_8_septembrie_

https://archive.org/details/canon-26-aug

https://www.slideshare.net/slideshow/canon-de-rugaciune-catre-sfintii-mucenici-adrian-si-natalia-sotia-sa-s-v-26-august-s-n-8-septembrie/271345142

***

Troparul Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia, soţia sa, glasul al 3-lea: Credinţa cea mântuitoare comoară nerăpită ai socotit-o, de trei ori fericite, păgânătatea cea părintească părăsind-o şi urmând Stăpânului, te-ai îmbogăţit cu darurile cele dumnezeieşti Sfinte Adrian mărite, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu somn cumplit fiind eu ţinut în noaptea vieţii, scoală-mă, Dumnezeule, prin faptele pocăinţei spre lumină, prin rugăciunile mucenicilor Tăi, Hristoase, ca să Te slăvesc pe Tine.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Din buzele ce picurau dulceaţa cunoştinţei de Dumnezeu, îndulcindu-te, Sfinte mucenice Adrian, ai vărsat veninul necunoştinţei celei mai dinainte, de Dumnezeu fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca una ce ai avut sufletul mai strălucit decât răsăritul soarelui, către lumina pătimirii ai împins pe soţul tău, Sfântă muceniţă Natalia, înfrumuseţarea femeilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Primind pe Ziditorul tău precum Însuşi a voit să Se Întrupeze mai presus de minte, din pântecele tău, fără de sămânţă, cu adevărat te-ai arătat Stăpâna făpturilor, prea curată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este Sfânt precum Tu....

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Scăpând de legăturile deşertăciunii celei idoleşti, mucenice, te-ai legat de dorirea dragostei lui Hristos şi bucurându-te, te-ai împărtăşit de legăturile purtătorilor de chinuri.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu drug de fier fluierile tuturor zdrobindu-vi-se, purtători de chinuri ai Domnului, cu pavăza răbdării şi a bărbăţiei cu adevărat aţi sfărâmat oasele necredinţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Aprinzându-te la suflet de focul dragostei celei dumnezeieşti, ai aprins sufleteşte dorirea soţului tău către Hristos, urând desăvârşit dorirea cea trupească, Sfântă Natalia.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Minunea dumnezeieştii naşterii tale, prea curată, covârşeşte toată rânduiala firii. Căci mai presus de fire în pântece ai zămislit pe Dumnezeu şi născându-L, ai rămas pururea Fecioară.

Irmosul: Nu este Sfânt precum Tu Doamne, Dumnezeul meu, care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este Puterea mea, Dumnezeu şi Domnul; cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă zicând: din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Mucenicii, punându-şi tărie pe Hristos, cu adevărat au călcat îndrăzneala cea fără putere a prigonitorilor şi au primit din ceruri darurile biruinţei.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Înroşitu-ţi-ai veşmântul nestricăciunii, din sângiuirile tale, lepădând îmbrăcămintea stricăciunii şi acum stai înaintea lui Dumnezeu cu slavă, Sfinte mucenice Adrian.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Sângele Sfinţilor revărsându-se cu îmbelşugare de pretutindeni, cu adevărat a fost adus mir lui Dumnezeu, curăţind cu putere putreziciunea înşelăciunii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Adam prin graiurile cele viclene ale soţiei lui a fost înşelat; iar Sfântul Adrian, cu graiurile muceniţei Natalia, a fost mântuit de înşelăciune şi cu bucurie a intrat în Rai.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Tainele naşterii tale celei cu cuviinţă dumnezeiască cu adevărat sunt de negrăit şi de necuprins pentru cei de pe pământ şi pentru cei din cer, Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce dis de dimineaţă vin la Tine cu dragoste, luminează-le, ca să Te vadă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine adevăratul Dumnezeu; pe Cel ce scoţi pe toţi din negura greşelilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndoită zecimea pătimitorilor împreună cu alţi trei, legându-se acum toţi pentru Hristos, au dezlegat vitejii legătura necredinţei, cea cu adevărat fără putere, cu puterea Treimii.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un soare stând, mucenice Adrian, în mijlocul stelelor celor luminoase ale pătimitorilor celor împreună cu tine, ai strălucit cu lumina dreptei credinţe, izgonind negura necredinţei şi luminând marginile lumii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Roua cinstitelor tale graiuri, cu adevărat s-a făcut tămăduire durerilor soţului tău, desfăcându-se prin dragostea pentru cele mai bune, Sfântă Natalia de Dumnezeu cugetătoare, împreună locuitoare cu mucenicii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Preabună Stăpână a lumii izbăveşte pe cei ce din suflet te mărturisesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu. Căci pe tine te aşezăm înainte folositoare nebiruită, ceea ce eşti cu adevărat Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ocârmuindu-vă de palma lui Hristos, fără vătămare aţi trecut luciul necredinţei şi v-aţi adăpostit, în adăpostul cel prea lin al strălucirii celei de sus, pătimitorilor ai Domnului.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca al florilor miros sunt darurile cele mai presus de fire, ale luptelor tale, înţelepte; căci tămâie a lui Dumnezeu te-ai arătat, Sfinte mucenice Adrian, cu bună mireasmă prin focul chinurilor arzându-te.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sufletul tău cel sfânt, fiind înfrumuseţat cu frumuseţea credinţei, prea cinstită şi căutând frumuseţea lui Hristos, cea cu adevărat necuprinsă cu mintea, nu ai greşit dorirea, Sfântă Natalia.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Preacurată Stăpână, care ai născut oamenilor pe Domnul Ocârmuitorul, tulburarea patimilor mele cea nestatornică şi cumplită alin-o şi dă linişte inimii mele.

Irmosul: Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: scoate din stricăciune viaţa mea, Mult Milostive.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Dumnezeieştile cuvinte ale femeii tale celei cugetătoare de Dumnezeu, în inimă punându-le, Sfinte Adrian, mucenice al lui Hristos, la chinuri ai alergat, împreună cu soţia ta cunună luând.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Dumnezeiască pomenirea mucenicilor strălucind cu lumină, a luminat toate marginile pământului, pentru cei ce cu veselie cântă: Tu eşti, Hristoase, bucuria mucenicilor.

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul, pentru cuvioşii tineri; iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe chinuitor l-a plecat a grăi: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-v-aţi ca nişte turnuri nesurpate ale Sionului celui de sus, cu zăvorul pătimirii voastre surpând toate măiestriile vrăjmaşului, cele cuceritoare de cetăţi. Pentru aceasta, cu bună credinţă, pururea cinstim pomenirea voastră, mucenicilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Datu-s-a de la Dumnezeu Sfânta Natalia ajutătoare lui Adrian, fiind unită într-un suflet; scoţându-l pe dânsul din adâncul înşelăciunii şi plecându-l a grăi: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca pe o comoară de mult preţ, învistierind mâna mucenicului, nu ţi-ai dat comoara curăţeniei tale celor ce se sârguiau s-o fure, cinstito, fiind ocârmuită cu mâna Dumnezeului tuturor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe cei trei tineri nu i-a ars cuptorul, care mai înainte a închipuit naşterea ta. Căci Dumnezeiescul Foc nearzându-te pe tine, a locuit întru tine şi pe toţi i-a luminat a cânta: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaia cuvioşilor...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

În focul chinurilor cu totul arzându-vă, aţi stins toată văpaia necredinţei cu sângiuirile voastre, purtătorilor de chinuri, grăind: pe Tine Te prea înălţăm, Hristoase, în veci.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pâraiele sângiuirilor purtătorilor Tăi de chinuri, s-au făcut râuri de tămăduiri lumii, uscând marea patimilor celor cumplite, pe care lăudându-i, Hristoase, pe Tine Te binecuvântăm.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cine nu se va minuna de dragostea cea către Domnul a femeii celei prea luminate? Căci a urât dragostea trupului şi şi-a îndemnat soţul a cinsti şi a prea slăvi pe Hristos în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Din lumină pe Cuvântul cel Dătător de lumină L-ai zămislit, născându-L în chip de negrăit pe Cel mai presus de fiinţă, că Duhul cel dumnezeiesc întru tine, Fecioară, S-a sălăşluit pe care Îl prea înălţăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât şi jertfa dreptului cu apă ai ars-o. Că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea; pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Nici răsucirile mădularelor, nici întinderea mâinilor, nici sabia, nici focul, nici moartea trupului cea vremelnică, nu au putut să vă despartă de dragostea lui Hristos, pe voi, măriţilor purtători de chinuri. Pentru aceasta, în veci împreună cu Dânsul pururea vă veseliţi.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Tabără de toţi vrăjmaşii nebiruită v-aţi arătat, mucenicilor şi cetate a lui Dumnezeu şi împărăţie înconjurată cu zid; Rai încuiat şi nefurat, ceată purtătoare de biruinţă, sobor ales de Dumnezeu, nesurpaţi stâlpi ai Bisericii.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-v-aţi, prea cinstiţi mucenici ai lui Hristos, făclii cu lumină dumnezeiască, stele strălucitoare, sfeşnice care străluciţi nouă lumina dreptei credinţe, razele Soarelui Slavei, fii ai fericirii celei veşnice.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Izvor plin de apele Duhului şi râu plin de darurile cele dumnezeieşti şi pahar vărsând pâraiele muceniciei şi adâncul mântuirii v-aţi arătat, mucenicilor, scă-pându-ne pe noi de furtună şi de tot felul de ispite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu cetele mucenicilor lui Hristos, stând înaintea scaunului Stăpânitorului tuturor, prea lăudate, păzeşte pe cei ce cu credinţă şi cu osârdie săvârşesc pomenirea ta, izbăvindu-i cu rugăciunile tale, de toate ispitele cele supărătoare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Morţilor înviere s-a dăruit acum, prin nepovestita şi negrăita naşterea ta, Născătoare de Dumnezeu, întru tot cinstită; căci Viaţa din tine îmbrăcată cu trup a strălucit tuturor şi posomorârea morţii în chip luminat a risipit-o.

Irmosul: Pe Dumnezeu a-L vedea, nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta Cetele îngereşti. Iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul Întrupat, pe care slăvindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Cu durerile mucenicilor împletindu-te şi bărbăteşte cu credinţă într-armându-te, pentru aceasta te-ai şi dat pe tine Domnului tău şi cu darul ai surpat îndrăzneala vrăjmaşului, Sfinte Adrian prea fericite, mucenice al lui Hristos, prea mărite. Drept aceea, Sfânta Natalia văzându-te pătimind, te îndemna cu cuvinte mântuitoare pe tine, prea lăudate. Pentru aceasta, grăim către tine: roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumne-zeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Preasfântă Fecioară, Maica lui Dumnezeu, patimile cele cumplite ale sufletului meu, te rog vindecă-le şi-mi ajută să capăt iertare greşelilor mele, pe care nebuneşte le-am făcut, sufletul spurcându-mi şi trupul întinându-mi, eu ticălosul. Vai mie, ce voi face în ceasul acela când vor despărţi îngerii sufletul meu de săracul meu trup? Fii mie atunci, Stăpână, ajutătoare şi folositoare fierbinte; că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Pe Mieluşelul şi Păstorul şi Mântuitorul, Mieluşeaua văzându-L pe Cruce pe nedrept ridicat, plângând striga cu amar: lumea se bucură prin Tine luând mântuire; iar pântecele meu arde văzând Răstignirea Ta pe care o rabzi pentru milostivirea milei, Preabunule Dumnezeule Doamne, cel fără de păcate. Aceleia cu credinţă să-i grăim: milostivire arată, Fecioară, spre noi şi iertare de păcate dăruieşte celor ce ne închinăm patimilor Aceluia.

Acatistul Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia

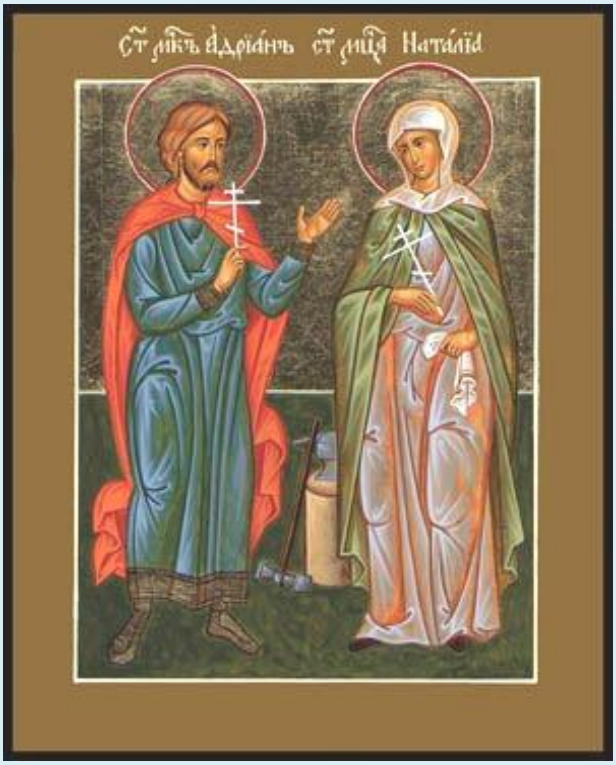

Acatistul Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia (s.v. 26 august / s.n. 8 septembrie):

https://www.academia.edu/44047137/Acatistul_Sfin%C5%A3ilor_mucenici_Adrian_%C5%9Fi_Natalia_26_august_8_septembrie_

https://archive.org/details/ac.-sf.-adrian-si-natalia

https://www.slideshare.net/slideshow/ac-sf-adrian-si-natalia-250148681/250148681

****

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te

sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Acatistul Sfintilor Adrian si Natalia - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=YQYyzcs6ZY8

Acatistele Maicii Domnului, al Sfinţilor Adrian şi Natalia şi al Sf. Fanurie:
https://www.youtube.com/watch?v=gBaArVOqrpQ

***

Condac 1

Aleşilor slujitori ai lui Dumnezeu şi prea lăudaţi mucenici ai lui Hristos, pentru iubirea Lui aţi dispreţuit deşertăciunea lumească, punându-vă viaţa ca o jertfă curată, dorind să primiţi mai degrabă chinuri, decât să vă lepădaţi de Dumnezeul cel adevărat, cu dragoste vă lăudăm Sfinţilor Adrian şi Natalia. Deci, ca cei ce staţi lângă tronul cel de har al Domnului desfătându-vă, rugaţi-vă pentru cei ce cu credinţă şi evlavie vă implorăm, şi cu mulţumire vă cântăm aşa: ***Bucuraţi-vă Sfinţilor Adrian şi Natalia, prea lăudaţi şi neînvinşi mucenici ai lui Hristos.***

Icosul 1

Cu o iubire îngerească te-ai rugat neîncetat Mântuitorului, Natalia prea fericită, ca să-i lumineze mintea întunecată a soţului tău şi să o întoarcă spre cunoaşterea Făcătorului şi Stăpânului tău, până când au fost auzite rugăciunile tale; harul s-a atins de inima lui Adrian, care a crezut şi plin de curaj a suferit chinuri şi chiar moartea. Admirând râvna şi dragostea voastră pentru Hristos, cu evlavie vă cântăm aşa:

Bucuraţi-vă, lumini ai dragostei dumnezeieşti.
Bucuraţi-vă, stâlpi neclintiţi de relele păgâneşti.
Bucuraţi-vă, că aţi purtat crucea drept şi cu răbdare.
Bucuraţi-vă, că cu aceasta aţi învins pe demon şi vicleniile sale.
Bucuraţi-vă, că de Domnul voi aţi fost încununaţi.
Bucuraţi-vă, că la Tronul ceresc, pentru noi vă rugaţi.
Bucuraţi-vă, Sfinţilor Adrian şi Natalia, prea lăudaţi şi neînvinşi mucenici ai lui Hristos.

Condacul 2

Văzând Domnul curăţia inimii tale, prea cinstite Adriane, măcar că era umbrită de politeism, dar gata să primească Adevărul, te-a chemat la Lumina Sa, deschizându-ţi uşile Împărăţiei Sale, pentru rugăciunile soţiei tale; împreună cu care ai cântat lui Dumnezeu cântare de laudă: ***Aliluia!***

Icosul 2

Înţelegerea adevăratei cunoştinţi de Dumnezeu, ţi-a umplut sufletul Adriane, când, ca notar, scriai numele sfinţilor mucenici, osândiţi la chinuri şi moarte pentru numele Domnului; când ai întrebat pe servii lui Hristos, ce răsplată au să primească ei de la Domnul în împărăţia Sa, pentru martirajul lor, iar ei au răspuns că, limba nu poate spune şi mintea nu poate cuprinde, ce a pregătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El. Îndată ai părăsit religia cea păgânească şi din toată inima ai strigat: ***"Şi eu sunt creştin!"*** Lăudând întoarcerea ta către Soarele Dreptăţii, te rugăm primeşte, împreună cu soţia ta, Sfânta Natalia, de la noi păcătoşii laudele acestea:

Bucuraţi-vă, ai adevăratului Dumnezeu sfinţi slujitori.
Bucuraţi-vă, ai voii Lui sfinte buni împlinitori.
Bucuraţi-vă, că în locul frumuseţii pe Hristos L-aţi iubit.
Bucuraţi-vă, că iubirea conjugală, Lui o aţi dăruit.
Bucuraţi-vă, că ne ziceţi să nu ne lipim de cele de jos, ci de cele de Sus.
Bucuraţi-vă, că-n neputinţe, să urcăm ne ajutaţi nespus.
Bucuraţi-vă, Sfinţilor Adrian şi Natalia, prea lăudaţi şi neînvinşi mucenici ai lui Hristos.

Condacul 3

Întărit cu putere de Sus ai mers fericite la nevoinţe şi chinuri dorind să mori pentru Domnul şi Mântuitorul tău. Soţia ta, Natalia, cu rugăciuni şi îndemnuri îţi ajuta să ridici crucea rânduită de Domnul şi să primeşti cununa nestricăciunii, pregătită ţie în ceruri şi cu îndrăzneală să cânţi lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 3

Având să te prezinţi la nelegiuita judecată a lui Maximian, ai fost închis în temniţă, unde cu ceilalţi mucenici, ai petrecut toată noaptea în rugăciuni, cântări şi sfătuiri duhovniceşti. Soţia ta, dispreţuind iubirea firească şi neputinţa femeiască, în tot chipul te convingea să nu părăseşti credinţa în Hristos, ci să rămâi până la sfârşit un mărturisitor neclintit al numelui Domnului, netemându-te de moarte. De aceea, ca adevăraţilor ostaşi ai lui Hristos, cu bucurie sufletească vă cântăm:
Bucuraţi-vă, curajoşi râvnitori ai credinţei celei adevărate.
Bucuraţi-vă, neînfricaţi mustrători ai credinţelor deşarte.
Bucuraţi-vă, că cu răbdarea ca cu o armă v-aţi îmbrăcat.
Bucuraţi-vă, că Crucea ca pe un scut puternic în mâini aţi luat.
Bucuraţi-vă, că chinuitorii, de curajul vostru s-au minunat.
Bucuraţi-vă, că prin voi numele Domnului e binecuvântat.
Bucuraţi-vă, Sfinţilor Adrian şi Natalia, prea lăudaţi şi neînvinşi mucenici ai lui Hristos.

Condacul 4

Viforul îndoielii şi al fricii de la inima ta ai gonit, slăvite Adriane şi spre nevoinţa mucenicească te-a întărit fericita soţia ta Natalia, toată noaptea vorbind despre răsplata viitoare ce a pregătit-o Dumnezeu celor ce îşi pun viaţa pentru El, spu-nându-ţi astfel: ***"Fericit eşti domnul meu, că ai aflat comoara cea nepreţuită, mărgăritarul cel prea scump - pe Hristos Domnul!" Nu te mai întoarce iar la bezna idolească, ci rămâi credincios Celui ce te-a iubit pe tine, cântându-l din toată inima: Aliluia!***

Icosul 4

Auzind Natalia, fiind acasă, că te-ai întors din temniţă şi gândindu-se că te-ai înfricoşat de chinuri şi te-ai lepădat de Hristos, plângea amarnic şi, întâmpinându-te în uşa casei, te dojenea că te-ai lepădat de credinţă. Dar tu, bucurându-te în duh şi mai tare întărindu-te în suferinţă, cu lacrimi i-ai povestit ei, că nu numai nu te-ai lepădat de Hristos, ci voieşti mai mult să suferi pentru Numele Său sfânt. Mirându-ne de o aşa înaltă dragoste creştinească, cu umilinţă vă cântăm:
Bucuraţi-vă, că chipul adevăratei însoţiri creştineşti ne-aţi arătat.
Bucuraţi-vă, că iubire cerească în inimile voastre aţi purtat.

Bucuraţi-vă, că cu lepădare de sine pe noi ne însufleţiţi.
Bucuraţi-vă, că în toate, voia lui Dumnezeu, să o vedem ne cerşiţi.
Bucuraţi-vă, că ne-aţi învăţat să părăsim cele de jos-trecătoare.
Bucuraţi-vă, că ne sfătuiţi să cugetăm la cele de sus-viitoare.
Bucuraţi-vă, Sfinţilor Adrian şi Natalia, prea lăudaţi şi neînvinşi mucenici ai lui Hristos.

Condacul 5

Minunată milă şi dragoste ai arătat Natalia, când împreună cu soţul tău, aţi căzut la picioarele celor întemniţaţi pentru numele lui Hristos, şi sfintele lor rane ungându-le şi sărutându-le, aducându-le alinare şi uşurare, cu inima smerită, înălţând lui Dumnezeu cântare îngerească: ***Aliluia!***

Icosul 5

Văzând chinuitorul pe sfinţii întemniţaţi împreună cu tine, că sunt atât de torturaţi, încât n-ar mai putea să sufere alte chinuri şi mai groaznice, a poruncit să te ducă pe tine, Adriane, la judecată şi să te sfătuiască să te lepezi de Hristos, ori de nu, să fii supus şi la mai grele chinuri, însă, întărit fiind cu putere de Sus şi mângâiat de fericita ta soţie, ai rămas statornic împotriva ispitirilor vrăjmaşului. De aceea pentru suferinţa cea pentru Hristos, vă fericim împreună cu Sfânta Natalia şi cu bucurie vă cântăm:
Bucuraţi-vă, purtători de biruinţă, ai Celui Preaînalt slujitori.
Bucuraţi-vă, puternici ai credinţei în Hristos mărturisitori.
Bucuraţi-vă, mustrători îndrăzneţi ai rătăcirii idoleşti.
Bucuraţi-vă, neînfricaţi propovăduitori ai slavei dumnezeieşti.
Bucuraţi-vă, că de mânia lui Maximian nu v-aţi înfricoşat.
Bucuraţi-vă, că răutatea şi cruzimea lui o aţi desconsiderat.
Bucuraţi-vă, Sfinţilor Adrian şi Natalia, prea lăudaţi şi neînvinşi mucenici ai lui Hristos.

Condacul 6

Propovăduitor şi retor te-ai arătat Adriane, în faţa judecăţii împărăteşti, mărturisind că Hristos este Dumnezeu adevărat, care a făcut cerul şi pământul, iar rătăcirea diavolească o ai defăimat, şi pentru această mărturisire şi defăimare ai suferit groaznice bătăi şi chinuri, cântând Celui Atoatebiruitor: ***Aliluia!***

Icosul 6

Lumina slavei cereşti a strălucit pe faţa ta, înţelepte pătimitorule, când, fiind bătut în mod barbar peste pântece, de îţi curgeau măruntaiele, dar nu încetai să slăveşti pe Hristos în faţa poporului şi să mărturiseşti Numele Lui. Iar fericita Natalia,

văzând răbdarea şi bărbăţia ta, se ruga ca să nu slăbească sufletul tău, ci să rămâi până la sfârşit slujitor credincios al lui Hristos. Amândurora, noi vă cântăm aşa:
Bucuraţi-vă, că sfinte lăcaşuri ale Duhului Sfânt aţi fost.
Bucuraţi-vă, vase slăvite ale harului lui Hristos.
Bucuraţi-vă, că-n suflet şi trup, v-a pătruns dumnezeiasca Lumină.
Bucuraţi-vă, că Împăratul-Hristos v-a dat înţelepciunea divină.
Bucuraţi-vă, că cu puterea Dumnezeirii Lui aţi fost întăriţi.
Bucuraţi-vă, că fără de frică, aţi primit să fiţi munciţi.
Bucuraţi-vă, Sfinţilor Adrian şi Natalia, prea lăudaţi şi neînvinşi mucenici ai lui Hristos.

Condacul 7

Vrând prigonitorul împărat să te cheme din nou la judecată, fericite Adriane, te-a închis în temniţă cu ceilalţi mucenici, unde a venit Natalia şi, fericindu-te, te întărea zicând: ***"Fericit eşti domnul meu, că te-ai învrednicit de starea sfinţilor mucenici ai lui Hristos, şi cu dânsa bucurându-te ai cântat lui Dumnezeu: Aliluia!***

Icosul 7

Nouă tortură a născocit chinuitorul, poruncind ostaşilor să interzică intrarea femeilor, la cei întemniţaţi, care veneau să-i mângâie şi să le uşureze chinurile. Atunci şi ţie, fericită Natalia, ţi s-a interzis să-l vizitezi şi să-l serveşti pe soţul tău; dar dispreţuind porunca împărătească, îmbrăcată în haine bărbăteşti, veneai la închisoare, ca şi mai înainte şi pe soţul tău îl întăreai ca, bărbăteşte să meargă la chinuri şi moarte, pentru Hristos-Domnul. Pentru aceasta cu vrednicie vă lăudăm, cântându-vă acestea:
Bucuraţi-vă, a slujitorilor lui Hristos, podoabă luminoasă.
Bucuraţi-vă, a mărturisitorilor Lui, frumuseţe aleasă.
Bucuraţi-vă, că ne-aţi arătat calea îngustă, pe care voi v-aţi pornit.
Bucuraţi-vă, că pe dânsa aţi ajuns la limanul liniştit.
Bucuraţi-vă, că acuma în slavă şi veşnică fericire vă aflaţi.
Bucuraţi-vă, că cu rugile voastre, de nenorociri ne apăraţi.
Bucuraţi-vă, Sfinţilor Adrian şi Natalia, prea lăudaţi şi neînvinşi mucenici ai lui Hristos.

Condacul 8

Privelişte stranie şi straşnică a fost în temniţă, unde erai închis cu ceilalţi, Adriane, când după porunca tiranului chinuitor, au vrut să-ţi zdrobească fluierele picioarelor. Atunci soţia ta ţi-a ridicat picioarele şi le-a pus, pe nicovală, ca să fie

zdrobite de mâinile chinuitorilor, ca mai curând să te uneşti cu Domnul şi Mântuitorul tău, căruia îi vei cânta: ***Aliluia!***

Icosul 8

Arzând în iubirea lui Hristos, mucenice Adriane, ai răbdat până la fericita adormirea ta, când curatul tău suflet s-a unit cu Domnul, pentru care atât de mult ai suferit, încât şi mâna ţi-a fost tăiată. Cinstind cu credinţă sfârşitul tău mucenicesc, ţie şi Sfintei Natalia, vă cântăm acestea:

Bucuraţi-vă, că chinuri sufleteşti, pentru Hristos aţi răbdat.

Bucuraţi-vă, că pe aripile iubirii spre Dumnezeu aţi zburat.

Bucuraţi-vă, că ca vulturii spre Soarele Dreptăţii v-aţi ridicat.

Bucuraţi-vă, că din valea plângerii, spre Lumină v-aţi înălţat.

Bucuraţi-vă, că-n ceata mucenicilor, prin chinuri aţi intrat.

Bucuraţi-vă, că cu toţi sfinţii, imne lui Dumnezeu aţi cântat.

Bucuraţi-vă, Sfinţilor Adrian şi Natalia, prea lăudaţi şi neînvinşi mucenici ai lui Hristos.

Condacul 9

Toată mândria chinuitorului tiran a fost ruşinată, când o ploaie puternică a stins flacăra focului, şi n-a lăsat să ardă osemintele mucenicilor lui Hristos, ba încă şi cetatea a inundat-o cu apă, şi lumea necredincioasă a fost înfricoşată cu tunete şi fulgere, iar fericita Natalia, plină de bucurie, cânta lui Hristos, cel ce toate le iconomiseşte: ***Aliluia!***

Icosul 9

Retorica pământească nu-i în stare să laude îndeajuns nevoinţele voastre Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia, căci unul părăsind slava pământească, şi-a pus sufletul său pentru credinţa în Hristos, iar cealaltă, învingând neputinţa firească, bărbăteşte s-a luptat, întărindu-şi soţul în chinurile lui şi bucurându-se de fericitul lui sfârşit. Faptele bune ale voastre, neştiind cu vrednicie a le preţui, cu dragoste vă cântăm acestea:

Bucuraţi-vă, că crucea Domnului, plini de curaj pe umeri aţi dus.

Bucuraţi-vă, că greutatea crucii, nici pe unul nu v-a răpus.

Bucuraţi-vă, că patimile Domnului, voi înşivă le-aţi imitat.

Bucuraţi-vă, că patimi şi pofte, cu voie le-aţi crucificat.

Bucuraţi-vă, că pildă de dragoste şi blândeţe v-aţi arătat.

Bucuraţi-vă, că sarcina unul altuia să purtăm ne-aţi învăţat.

Bucuraţi-vă, Sfinţilor Adrian şi Natalia, prea lăudaţi şi neînvinşi mucenici ai lui Hristos.

Condacul 10

Vrând să izbăvească trupurile sfinţilor mucenici de batjocură şi dispreţ, a venit un oarecare binecredincios bărbat cu soţia sa la Natalia şi ceilalţi fraţi creştini şi i-a rugat să le dea sfintele moaşte ca să le ducă în Bizanţ, până când va trece prigoana lui Maximian-păgânul. Creştinii din cetatea Nicomodiei, le-au ascultat rugămintea şi le-au încredinţat această comoară de mare preţ, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 10

Ca şi cu un zid, suntem înconjuraţi cu rugăciunile voastre Sfinţilor Adrian şi Natalia, căci în orice năpaste şi nenorocire, totdeauna ne ajutaţi, cu atât mai mult când cu dragoste vă serbăm amintirea, slăvind, pentru voi, pe Hristos Dumnezeul nostru. Fiind noi păziţi de sfintele voastre rugăciuni, vă lăudăm cu acestea:
Bucuraţi-vă, că în dragoste, sunteţi grabnicii noştri ajutători.
Bucuraţi-vă, bunii noştri mijlocitori şi învăţători.
Bucuraţi-vă, că pentru noi la Dumnezeu mereu vă rugaţi.
Bucuraţi-vă, că să trăim plăcut lui Dumnezeu ne învăţaţi.
Bucuraţi-vă, prieteni îngăduitori, ce-n necaz pildă ne daţi.
Bucuraţi-vă, că pe culmile inocenţei şi curăţiei ne ridicaţi.
Bucuraţi-vă, Sfinţilor Adrian şi Natalia, prea lăudaţi şi neînvinşi mucenici ai lui Hristos.

Condacul 11

Cântare lui Dumnezeu din toată inima ai adus, fericită Natalia, când te-a scăpat din mâna tribunului, ce voia să te ia în căsătorie. Tu ca o soţie credincioasă soţului tău - mucenicul lui Hristos Adrian, n-ai voit să te recăsătoreşti, ci, rugându-te te-ai dus cu corabia la Bizanţ, unde a fost dus trupul sfântului soţului tău. Ajungând în cetatea aceea ai cântat cu dragoste lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 11

Far luminos a devenit corabia cu care ai călătorit pe mare, având ca un mărgăritar de preţ - mâna soţului tău, cu a căruia rugăciuni ai scăpat de urmărirea tribunului şi ai ajuns cu bine la Bizanţ, cu sufletul plin de bucurie, sărutând trupul fericitului domnului tău, cu adâncă umilinţă ţi-ai dat duhul în mâinile Domnului. Slăvind plecarea ta la Domnul, împreună cu Sfântul Adrian, vă cântăm acestea:
Bucuraţi-vă, soţi fericiţi, în viaţă şi moarte nedespărţiţi.
Bucuraţi-vă, prieteni ai Domnului, ce lângă Tron Îl slăviţi.
Bucuraţi-vă, că de vederea Feţii Lui pururea vă îndulciţi.
Bucuraţi-vă, că fericirea veşnică, pe totdeauna o primiţi.
Bucuraţi-vă, că în lăcaşul celor drepţi la odihnă vă aflaţi.
Bucuraţi-vă, că moaştele cele sfinte, spre vindecare ni le lăsaţi.

Bucuraţi-vă, Sfinţilor Adrian şi Natalia, prea lăudaţi şi neînvinşi mucenici ai lui Hristos.

Condacul 12

Vase pline cu har s-au arătat cinstitele voastre moaşte, dăruite nouă de Hristos-Domnul, pe dânsele cinstindu-le, cu rugăciunile voastre sfinţilor mucenici ai lui Hristos, căpătăm dezlegarea păcatelor, din toată inima cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 12

Cântând cinstitele voastre patimi şi fericita adormire, prin care v-aţi urcat la cele de Sus cu toţi sfinţii din veac bineplăcuţi lui Dumnezeu, vă lăudăm prea slăviţi mucenici ai lui Hristos, Adrian şi Natalia, şi vă rugăm sârguincios, să ne pomeniţi neîncetat la Tronul Slavei, pe cei ce vă fericim aşa:
Bucuraţi-vă, ostaşi răbdători de chinuri şi purtători de biruinţă.
Bucuraţi-vă, aleşi luptători pentru adevărata credinţă.
Bucuraţi-vă, luminători aprinşi ai virtuţii creştineşti.
Bucuraţi-vă, cărbuni aprinşi ai dragostei dumnezeieşti.
Bucuraţi-vă, cuplu, ce întăriţi legăturile căsătoreşti.
Bucuraţi-vă, că aţi fost încununaţi cu bunurile cele cereşti.
Bucuraţi-vă, Sfinţilor Adrian şi Natalia, prea lăudaţi şi neînvinşi mucenici ai lui Hristos.

Condacul 13 (de trei ori)

O, Sfinţilor mucenici ai lui Hristos, Adrian şi Natalia, fericiţi soţi şi purtători de chinuri strălucitori. Auziţi-ne pe noi cei ce ne rugăm cu lacrimi, venind la biserică, ***rugaţi-L pe Stăpânul cel milostiv, Domnul nostru Iisus Hristos, să ne dăruiască nouă tuturora: pace în familie, sănătate trupească şi sufletească, mântuirea sufletului***, ca întotdeauna să-l cântăm Lui: ***Aliluia!***

Apoi:

Icosul 1

Cu o iubire îngerească te-ai rugat neîncetat Mântuitorului, Natalia prea fericită, ca să-i lumineze mintea întunecată a soţului tău şi să o întoarcă spre cunoaşterea Făcătorului şi Stăpânului tău, până când au fost auzite rugăciunile tale; harul s-a atins de inima lui Adrian, care a crezut şi plin de curaj a suferit chinuri şi chiar moartea. Admirând râvna şi dragostea voastră pentru Hristos, cu evlavie vă cântăm aşa:
Bucuraţi-vă, lumini ai dragostei dumnezeieşti.

Bucuraţi-vă, stâlpi neclintiţi de relele păgâneşti.
Bucuraţi-vă, că aţi purtat crucea drept şi cu răbdare.
Bucuraţi-vă, că cu aceasta aţi învins pe demon şi vicleniile sale.
Bucuraţi-vă, că de Domnul voi aţi fost încununaţi.
Bucuraţi-vă, că la Tronul ceresc, pentru noi vă rugaţi.
Bucuraţi-vă, Sfinţilor Adrian şi Natalia, prea lăudaţi şi neînvinşi mucenici ai lui Hristos.

Condac 1

Aleşilor slujitori ai lui Dumnezeu şi prea lăudaţi mucenici ai lui Hristos, pentru iubirea Lui aţi dispreţuit deşertăciunea lumească, punându-vă viaţa ca o jertfă curată, dorind să primiţi mai degrabă chinuri, decât să vă lepădaţi de Dumnezeul cel adevărat, cu dragoste vă lăudăm Sfinţilor Adrian şi Natalia. Deci, ca cei ce staţi lângă tronul cel de har al Domnului desfătându-vă, rugaţi-vă pentru cei ce cu credinţă şi evlavie vă implorăm, şi cu mulţumire vă cântăm aşa: ***Bucuraţi-vă, Sfinţilor Adrian şi Natalia, prea lăudaţi şi neînvinşi mucenici ai lui Hristos.***

Rugăciune către Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia

O, sfinţit cuplu, Sfinţilor mucenici ai lui Hristos, Adrian şi Natalie, fericiţi soţi şi străluciţi purtători de chinuri. Ascultaţi-ne pe noi ce ne rugăm şi mijlociţi pentru

noi, ca să ni se dea toate cele de folos trupurilor şi sufletelor, şi rugaţi pe Hristos Dumnezeu, să ne miluiască şi să facă cu noi după îndurările Sale, ca să nu pierim în păcatele noastre.

Aşa sfinţilor mucenici, primiţi glasul rugăciunilor noastre şi cu mijlocirile voastre, izbăviţi-ne de foamete, de ciumă, de cutremur, de potop, foc şi grindină, de sabie şi de năvălirea celor de alt neam, de războiul cel dintre noi, de moartea cea năprasnică şi de toate nenorocirile, scârbele şi durerile; ca întotdeauna prin mijlocirile voastre fiind întăriţi, să slăvim pe Domnul Iisus Hristos, căruia I se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, cu Cel fără de început al Său Părinte şi Preasfântul Duh, acum şi pururea şi in vecii vecilor. Amin.

Imnografie

Troparul Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia, soţia sa: Credinţa cea mântuitoare comoară nerăpită ai socotit-o, de trei ori fericite, păgânătatea cea părintească părăsind-o şi urmând Stăpânului, te-ai îmbogăţit cu darurile cele dumnezeieşti Sfinte Adrian mărite, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Condacul Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia, soţia sa: Dumnezeieştile cuvinte ale femeii tale celei cugetătoare de Dumnezeu, în inimă punându-le, Sfinte Adrian, mucenice al lui Hristos, la chinuri ai alergat, împreună cu soţia ta cunună luând.

Condacul Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia, soţia sa: Dumnezeiască pomenirea mucenicilor strălucind cu lumină, a luminat toate marginile pământului, pentru cei ce cu veselie cântă: Tu eşti, Hristoase, bucuria mucenicilor.

Mineiul pe august, p. 300: O, pereche fără de prihană şi aleasă Domnului! O, prea dorită doime şi lui Hristos prea iubită! O, însoţire prea bună şi lui Dumnezeu fericită! Cine nu se va spăimânta de aceasta, auzind faptele cele mai presus de om? Cum femeia s-a îmbărbătat asupra tiranului celui amar şi pe bărbatul ei l-a întărit a nu slăbi în cele cumplite, ci să aleagă a muri pentru credinţă mai degrabă decât a trăi. O, graiuri împletite de Dumnezeu ale înţeleptei Natalia! O, sfătuiri dumnezeieşti care au străbătut cerurile şi au făcut pe măritul Adrian cunoscut către însuşi

scaunul Împăratului Celui mare! O, însoţire sfântă! ***Rugaţi-vă lui Hristos pentru noi, care din dragoste săvârşim pomenirea voastră, să ne mântuim din ispite şi de tot necazul.***

Troparul Sfinților mucenici Adrian și Natalia, soția sa - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-mucenic-adrian-natalia-sotia-sa-tropar

Rugăciune către Sfinții mucenici Adrian cu soția, Natalia, Hrisant cu soția, Daria, Claudiu cu soția, Ilaria, pentru trăinicia întru Hristos a tinerelor familii (a episcopului Macarie Drăgoi):
https://doxologia.ro/video-rugaciune-catre-sfintii-casatoriti-pentru-trainicia-intru-hristos-tinerelor-familii

Sfântul mucenic Adrian și Natalia, soția sa - 26 august:
https://www.trinitas.tv/sfantul-mucenic-adrian-si-natalia-sotia-sa-26-august/

TRINITASTV
SFINȚII ZILEI
SOȚIA SFÂNTULUI MUCENIC ADRIAN, NATALIA, CARE ÎN ASCUNS ERA CREȘTINĂ, I-A ÎNGRIJIT RĂNILE ÎN TIMPUL ÎNTEMNIȚĂRII.
SFÂNTUL MUCENIC ADRIAN ȘI NATALIA, SOȚIA SA
26 AUGUST

Sfintii Mucenici
Adrian si Natalia

(26 august)

Troparul

Glasul al 3-lea

Ἦχος γ'. Γα

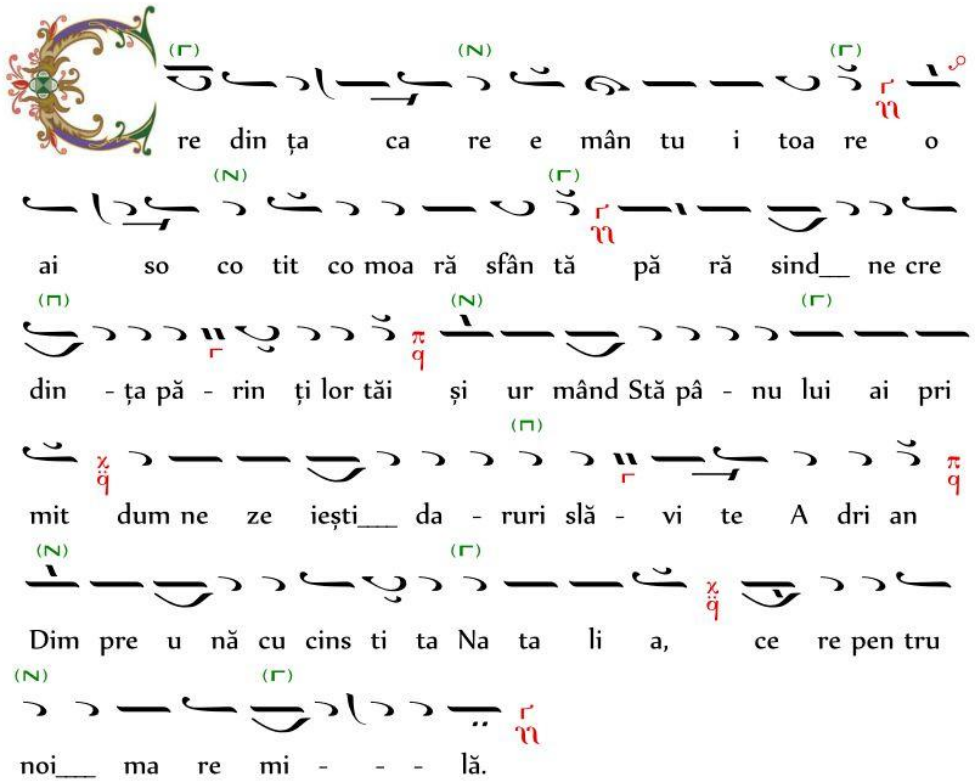

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia şi a celor împreună cu dânşii

Marele prigonitor al Bisericii lui Hristos, păgânul împărat Maximian, omorând pretutindeni mulţi creştini, a mers în Nicomidia, cetatea Bitiniei, şi a intrat mai întâi în capiştea idolească, de s-a închinat necuraţilor zei. Apoi, căzând cu faţa în jos înaintea idolilor, a adus necuratele lor jertfe, împreună cu toţi cetăţenii. După aceea a poruncit ca pe cei ce cred în Hristos, să-i caute şi să-i aducă la chinuire. Îngrozirea lui era înfricoşată asupra acelora ce ar ascunde un creştin; iar acelora ce ar şti undeva un creştin ascuns şi ar spune sau îl va prinde singur şi-l va aduce la judecată, îi făgăduia daruri şi cinste.

Atunci se dădeau la moarte vecini pe vecini şi tată pe fii; pe de o parte, temându-se de îngrozirea împărătească, iar pe de alta, aşteptând plata. Pentru aceea, oarecare din păgâni, apropiindu-se de mai marii oştilor, au zis: "Iată, creştinii s-au ascuns în peşteră. Eu i-am auzit acolo în noaptea aceasta, cântând şi rugându-se Dumnezeului lor". Atunci îndată s-au trimis ostaşi, care, alergând degrabă şi ajungând la acea peşteră, ***au prins pe toţi creştinii câţi au fost în ea, adică 23 de bărbaţi, şi, legându-i cu lanţuri de fier, i-au adus în cetate ca să-i pună înaintea împăratului.***

În vremea aceea împăratul mergea la jertfe cu careta spre capiştea idolească. Pe cale l-au întâmpinat ostaşii, care duceau pe acei creştini legaţi, şi i-au zis: "O, împărate, iată aceştia sunt potrivnicii poruncii tale, care batjocoresc pe mai marii noştri zei".

Iar împăratul, oprind careta, a poruncit să-i aducă mai aproape de el pe cei legaţi; deci i-a întrebat: "De unde sunteţi?"

Iar ei au răspuns: *"Suntem născuţi aici, iar cu credinţa suntem creştini"*.

Zis-a împăratul către ei: "N-aţi auzit oare ce fel de chinuri sunt pregătite acelora ce se numesc creştini?"

Răspunseră sfinţii: *"Am auzit şi am râs de nebunia ta şi chiar de satana cel ce lucrează în fiii necredinţei şi cărora tu le eşti începător"*.

Mâniindu-se, împăratul a zis: "O, ticăloşilor, îndrăzniţi a mă numi pe mine nebun şi a râde de mine? Mă jur pe mai marii zei, că voi sfărâma trupurile voastre cu chinuri amare".

Şi a zis către ostaşi: "Întindeţi-i şi băteţi-i cu toiege, şi atunci vom vedea de va veni Dumnezeul lor să-i ajute şi să-i scoată din mâinile mele".

Astfel sfinţii mucenici au fost bătuţi de ostaşi. Deci, au adus trei muncitori care au bătut pe sfinţi cu vine de bou pe trupul gol.

Bătându-se, mucenicii ziceau către împărat: *"Vrăjmaş al lui Dumnezeu, mai pune încă alţi trei ca să ne chinuie; pentru că, cu cât vei înmulţi numărul chinuitorilor şi vei adăuga chinuri multe, cu atît vei înmulţi cununile noastre"*.

Zis-a împăratul către dânşii: "O, ticăloşilor mai mult decât toţi oamenii, eu voi lua capetele voastre şi voi mai aşteptaţi cununi! Lepădaţi-vă de credinţa voastră cea deşartă şi nu vă pierdeţi singuri prin nebunia voastră!"

Atunci mucenicii au răspuns: *"Te va pierde pe tine Dumnezeu, pentru că îi chinuieşti pe robii Săi fără vină, care nu ţi-au făcut nici un rău!"*

Zis-a împăratul către slujitori: "Băteţi-i cu pietre peste gură". Atunci slujitorii, luând pietre, i-au bătut peste gură pe mucenici, dar nu i-au vătămat pe dânşii, ci pe ei înşişi; deoarece, înnebunind, îşi sfărâmau fălcile cu aceleaşi pietre unul altuia.

Sfinţii au zis către tiranul Maximian: *"Pe noi, cei ce nu ţi-am greşit nimic, ne baţi fără milă; şi pe tine să te bată îngerul lui Dumnezeu şi toată casa ta cea necurată să o piardă, nelegiuitule şi ocărâtorule de Dumnezeu! Nu poţi să te saturi de chinurile cu care ne chinuieşti de atîtea ceasuri, mâniindu-te asupra noastră? Dar mai mari chinuri decât acestea te aşteaptă pe tine, deoarece n-ai socotit că suntem îmbrăcaţi şi noi cu acelaşi trup ca şi tine, afară numai că trupul tău este blestemat şi necurat, iar al nostru este curăţit şi sfinţit prin Sfântul Botez".*

Chinuitorul Maximian, aprînzându-se cu mânie mai mare, a zis: "Mă jur pe marii zei că voi porunci să vă taie limbile, ca şi ceilalţi care privesc la voi să se înveţe a nu se împotrivi stăpânilor săi".

Iar mucenicii lui Hristos au zis: *"Ascultă, chinuitor păgân, dacă tu urăşti şi chinuieşti acei robi, care sunt potrivnici trupeştilor stăpâni, pentru ce pe noi ne sileşti ca să ne împotrivim Domnului Dumnezeului nostru? Oare voieşti ca să luăm şi noi aceleaşi chinuri care-ţi sunt gătite ţie?"*

Chinuitorul a întrebat: "Spuneţi-mi ce chinuri îmi sunt pregătite mie?"

Sfinţii au răspuns: *"Acelea pe care Dumnezeu le-a pregătit diavolilor şi îngerilor lui. Acelea sunt pregătite şi vouă, care sunteţi vase diavoleşti. Ele sunt: focul cel nestins, viermele cel neadormit, chinuirea cea neîncetată, pedeapsa cea veşnică, groapa pierzării iadului, întunericul cel din afară şi tartarul, unde este plângerea şi scrâşnirea dinţilor şi alte chinuri nenumărate".*

Zis-a chinuitorul: "Cu adevărat vă voi tăia limbile".

Sfinţii au răspuns: *"Nebunule, măcar de ne vei tăia limba, cu care lăudăm pe Dumnezeu, însă suspinele noastre se vor sui mai bine la Domnul şi inimile noastre cu mai mare glas vor striga către Dânsul. Asemenea şi sângele nostru cel vărsat o să strige ca o trâmbiţă către Stăpânul nostru, că pătimim acestea fără vină".*

Astfel grăind sfinţii, împăratul a poruncit să-i lege cu fiare şi să-i arunce în temniţă; iar numele şi cuvintele să le scrie în cartea cea de judecată.

Când s-au dus sfinţii în curte pentru scrierea numelui, unul dintre mai marii curţii, bărbat cinstit, anume Adrian, ţinând de elinească păgânătate şi privind la răbdătoarea şi vitejeasca pătimire a acelor mucenici, s-a apropiat de ei şi le-a zis: "Vă jur pe Dumnezeul vostru, pentru care pătimiţi toate acestea, spune-ţi-mi adevărul: Ce fel de răsplătire aşteptaţi de la Dumnezeul vostru pentru aceste

***chinuri? Pentru că mari şi minunate trebuie să fie acelea care le nădăjduiţi de la Dânsul"*.**

Răspunseră sfinţii mucenici: *"Nici gura noastră nu poate să mărturisească acele bucurii, nici auzul tău să-l încapă, nici mintea nu poate să le ajungă; căci aşteptăm să luăm de la Stăpânul nostru cel drept răsplătitor, daruri mari şi preaslăvite".*

Zis-a Adrian: "Nu v-aţi înştiinţat de ele prin legea voastră, de la prooroci şi din cărţile celorlalţi pe care-i aveţi?"

Dar sfinţii au răspuns: *"Nici proorocii singuri n-au putut să înţeleagă desăvârşit acele bunătăţi veşnice, pentru că oamenii care au cinstit pe Dumnezeu prin bună credinţă, prin fapte bune şi prin cele ce au luat de la Duhul Sfânt, pe acelea le-au grăit. Iar pentru slavă şi pentru răsplătiri, pe care le nădăjduim este scris:* ***Ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit. Acelea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El***".

Auzind Adrian acestea, a stat în mijloc şi a zis către scriitorii, cei ce scriau numele mucenicilor: "Să scrieţi şi numele meu cu aceşti sfinţi, că şi eu sunt creştin şi, bucurându-mă, voi muri şi eu cu dânşii pentru Hristos".

Îndată scriitorii, ducându-se la împărat i-au zis: "Adrian s-a făcut creştin şi cere să i se scrie numele lui în numărul celor osândiţi".

Auzind împăratul de acestea, s-a mirat şi s-a mâniat şi îndată a chemat pe Adrian la dânsul, zicând: "Adriane, oare ai înnebunit? Vrei şi tu să sfârşeşti rău?"

Răspuns-a Adrian: "Nu am înnebunit, dar m-am întors din acea nebunie multă, spre cunoştinţa cea sănătoasă".

Zis-a împăratul: "Nu grăi multe, ci cere-ţi iertare şi să mărturiseşti înaintea tuturor că ai greşit, ca astfel să ştergi numele din numărul celor osândiţi".

Răspuns-a Adrian: "De acum voi începe a ruga pe adevăratul Dumnezeu ca să-mi ierte greşelile pe care le-am făcut petrecând în înşelătoarea rătăcire a închinării de idoli".

Mâniindu-se, împăratul Maximian a poruncit să-l ferece cu fiare şi să-l arunce în temniţă la ceilalţi mucenici, hotărând ziua în care avea să-l scoată la chinuire cu ceilalţi.

Una din slugile lui Adrian, alergând degrabă acasă, i-a spus Nataliei, stăpânei sale, femeia lui Adrian: "Pe stăpânul nostru l-au dus în temniţă legat în obezi". Auzind ea de aceasta, s-a spăimântat şi a plâns cu tânguire. Deci, rupându-şi haina de pe sine, a zis către slugă: "Care este pricina pentru care soţul meu este aruncat în temniţă?"

Sluga a răspuns: "Adrian, stăpânul meu a văzut pe oarecare oameni chinuindu-se pentru numele unui oarecare, ce se numeşte Hristos, şi, nesupunându-se să se lepede de El şi să aducă jertfe zeilor, domnul nostru a zis scriitorilor ca şi numele lui să-l scrie între acei osândiţi la moarte, pentru că voieşte să moară cu ei".

Natalia iarăşi a întrebat pe slugă: "Ştii bine pentru ce a chinuit pe acei bărbaţi?"

Răspuns-a sluga: "Ţi-am spus că i-a chinuit pentru un oarecare Hristos şi că nu au ascultat porunca împăratului, ca să se închine zeilor".

Atunci Natalia s-a bucurat cu duhul şi a încetat a plânge. Deci, schimbându-şi hainele cele rupte, s-a îmbrăcat în altele mai bune şi a alergat la temniţă. Ea era născută din părinţi credincioşi şi sfinţi; însă se temea ca mai înainte să spună cuiva credinţa sa cea întru Hristos, pe care o păzea în taină, de vreme ce vedea cumplita prigoană şi tiranie ce se făcea creştinilor de păgâni. După ce a auzit că bărbatul ei a crezut în Hristos şi că s-a numărat cu sfinţii mucenici, atunci a luat şi ea îndrăzneala să se arate că este creştină.

Fericita Natalia, intrând în temniţă, a căzut la picioarele bărbatului său şi i-a sărutat legăturile, apoi i-a zis: "Adrian, domnul meu, eşti fericit că ai aflat comoara pe care nu ţi-au lăsat-o părinţii tăi; pentru că aşa se va binecuvânta omul care se teme de Domnul. Cu adevărat, tocmai acum ai adunat bogăţie în tinereţile tale crezând în Hristos, bogăţie pe care n-ai fi aflat-o nici la bătrâneţe în păgânătatea elinească. Atunci vei merge cu adevărat fără de grijă în viaţa veşnică, care va să fie, păzind comoara pe care o afli la vreme de trebuinţă.

Acea comoară nu o vor afla acolo aceia care işi adună aici multe bogăţii şi cîştigă averi, că atunci nu vor avea vreme să câştige ceva sau să dea cu împrumut sau să ia de la cineva, când nimeni nu va putea să se izbăvească din

moartea cea veşnică, din iad şi din muncile gheenei. Niciunul altuia nu-şi vor ajuta, nici tatăl pe fiu, nici mama pe fiică, nici mulţimea bogăţiei vremelnice pe care a adunat-o, nici slugile pe domnul lor, că fiecare îşi va purta sarcina sa.

Iar ale tale, domnul meu, vor merge cu tine la Hristos, ca să primeşti de la Dânsul bunătăţile făgăduite şi pregătite celor ce-L iubesc.

Deci vino la dânsul cu îndrăzneală, netemându-te de răutăţile ce au să fie, că acum ai călcat peste focul cel nestins şi peste celelalte chinuri.

Domnul meu, te rog să petreci în această chemare, la care ai venit prin dumnezeiasca milostivire. Să nu te împiedice de la această bună alegere nici cruţarea tinereţilor frumuseţi, nici dragostea neamului, nici prietenii, nici bogăţiile, nici slugile, nici slujnicele, nici orice lucru pământesc, că toate acelea se învechesc şi se strică.

Dar numai pe acelea să le ai înaintea ochilor, care sunt veşnice, nici înapoi să nu cauţi la cele vremelnice, care se par a fi bunătaţi ale lumii acestea, dar care pier degrabă.

Să nu te amăgească cuvintele cele îmbunătoare ale rudelor şi prietenilor tăi, să nu-ti fure credinţa cu sfaturile lor cele viclene. Urăşte înşelăciunea lor şi leapădă cele ce te sfătuiesc dânşii. Să nu voieşti a asculta cuvintele lor cele înşelătoare, ci priveşte numai către sfinţii mucenici care sunt cu tine.

Ia aminte cuvintele lor, urmează răbdării lor, neîndoindu-te în nimic. Să nu te înfricoşeze mânia chinuitorului şi să nu te sperie cumplitele lui chinuri, pentru că toate acelea sunt necurate, iar slava cea cerească a robilor lui Hristos Dumnezeu, care pătimesc pentru El, este veşnică. Natalia, grăind acestea, a tăcut, căci se făcuse seara.

Adrian a zis către dânsa: "Sora mea, acum du-te acasă şi mănâncă, iar când vom afla vremea în care ne vor scoate la chinuire, iţi voi da de ştire, ca să vii să vezi sfârşitul nostru".

Sculîndu-se ea de la picioarele lui, a înconjurat pe toţi cei 23 de sfinţi legaţi şi, căzând la dânşii, le săruta lanţurile, zicându-le: *"Mă rog vouă, robii lui Hristos, întăriţi pe această oaie a lui Hristos, sfătuiţi-o să rabde până la sfârşit, spuneţi-i răsplătirile care li s-au gătit celor care îşi aduc sângele lor spre jertfa lui Hristos Dumnezeu, precum şi voi v-aţi adus sângele vostru Aceluia şi aveţi ca rod al*

pătimirii voastre mântuirea cea veşnică. Cîştigaţi dar şi sufletul acestuia cu sufletele voastre şi să-i fiţi părinţi, în locul părinţilor lui trupeşti, care au fost păgâni. Întăriţi-i sufletul cu sfintele voastre îndemnuri, ca, crezând cu neîndoire, să-şi săvârşească cu bine alergarea sa cea mucenicească".

Natalia, zicând astfel, a căzut la picioarele sfinţilor şi, sărutându-le legăturile, s-a întors iarăşi la Adrian, care era in temniţa cea mai dinăuntru şi mai adâncă şi a zis către dânsul: *"Domnul meu, vezi să nu-ţi cruţi tinereţile şi frumuseţile trupului tău, că acest trup de pământ este mâncarea viermilor. Să nu te gândeşti la averile tale de aur şi de argint, pentru că acelea nimic nu folosesc în ziua înfricoşatei judecăţi, nici poate acolo cineva cu daruri să-şi răscumpere sufletul din pierzarea cea veşnică, nici va fi cineva să primească daruri, fiindcă Dumnezeu va primi numai lucrurile cele bune ale sufletelor sfinţilor, ca pe nişte daruri".* Natalia, grăind acestea, s-a dus acasă.

Trecând câteva zile, ***Adrian*** a auzit că împăratul voieşte să-l scoată la judecată şi la chinuire împreună cu ceilalţi legaţi şi ***a zis către sfinţii mucenici: "Domnii mei, mi se cade mie a mă duce, cu binecuvântarea voastră, la casa mea, ca să chem pe roaba voastră şi sora mea, Natalia, ca să vadă pătimirea noastră, pentru că i-am făgăduit s-o chem în ceasul pătimirii".***

Sfinţii l-au binecuvântat şi s-au chezăşuit pentru dânsul. Deci, dând el daruri străjerilor temniţei, a ieşit.

Pe când era pe cale, l-a văzut unul din cetăţeni. Acela îndată a alergat înainte şi i-a spus Nataliei, că bărbatul ei este liber din legături şi vine spre casă.

Ea, auzind aceasta, n-a crezut şi a zis: *"Cine a putut să-l libereze? Să nu fie aceasta, că bărbatul meu să se despartă de sfinţii mucenici".*

Ea grăind acestea, una din slugi alergând, i-a zis: "Doamnă, ştii că domnul nostru este liber şi vine acasă?"

Ea, socotind că s-a lepădat de Hristos şi a scăpat de la mucenicie, s-a mâhnit foarte şi a plâns cu amar. Văzând pe fereastră că se apropie, s-a sculat degrabă, a aruncat lucrul care îl avea în mâini şi a alergat de a închis uşile înaintea lui şi striga, zicând: *"Du-te de la mine, depărtatule de Dumnezeu. Du-te, cel ce ai minţit pe Domnul meu! Să nu-mi mai fie mie a vorbi cu cel lepădat de Dumnezeu! Eu nu voiesc să ascult cuvintele unei guri mincinoase.*

O, nedumnezeitule şi mai ticălos decât toţi oamenii! Cine te-a silit la lucrul pe care n-ai putut să-l săvârşeşti? Cine te-a despărţit de sfinţi? Cine te-a amăgit ca să te desparţi de la prietenia lor? Cine te-a pus pe fugă, pe tine cel ce n-ai ieşit încă la război? N-ai văzut încă pe potrivnici şi ai lepădat armele? Încă nu s-au slobozit săgeţile asupra ta şi eşti rănit?

Mă miram, gândind în mine: Se poate oare din neamul unui om fără Dumnezeu şi din cetate păgânească să fie cineva bun! Mă miram că cineva din seminţia de chinuitor, să poată să se aducă jertfă curată lui Dumnezeu! Oare din cei ce au vărsat sângele cel nevinovat, va fi tămâie bine primită celui Preaînalt!

Ce voi face eu, ticăloasa, care m-am însoţit cu acest păgân? Nu mi s-a dat acea cinste, ca să pot totdeauna a mă numi femeie de mucenic, ci m-am făcut femeie a depărtatului de Dumnezeu. Scurtă mi-a fost bucuria mea şi s-a prefăcut în amărăciune, defăimare de puţină vreme mi-a fost laudă între femei şi de acum întotdeauna mă voi ruşina între dânsele".

Deci, ***fericitul Adrian***, stând în urmă, se bucura cu duhul, auzind cuvintele ei şi, întărindu-se spre nevoinţă, mai cu căldură dorea să-şi împlinească făgăduinţa sa cea spre Hristos. El se mira de cuvintele acelei femei tinere, cu care nu de mult era însoţit prin nuntă, pentru că abia trecuseră 13 luni de când se căsătorise. Văzând mâhnirea ei cea mare, a început a bate în uşă, grăind către dânsa: ***"Doamna mea, Natalio, deschide-mi uşa, că n-am fugit de la chinuire precum socoteşti tu, să nu-mi fie mie aceasta! Eu am venit, precum ţi-am făgăduit, ca să te iau şi pe tine să vezi sfârşitul nostru".***

Dar ea, necrezând cuvintele lui, a răspuns: "Iată cum mă amăgeşte călcătorul de lege! Iată cum minte călcătorul de lege! Iată cum minte al doilea Iuda! Depărtează-te de la mine, ca să nu mă omor singură!"

Astfel, nevrând ea să deschidă, ***Adrian i-a zis: "Deschide mai degrabă, că apoi mă voi duce fără să te văd. Atunci vei plânge, că nu m-ai văzut mai înainte de ducerea mea. Pentru mine au chezăşuit sfinţii mucenici şi de nu mă voi afla la vremea hotărâtă, atunci voi fi căutat de cei mari. Astfel răbdătorii de chinuri, pe lângă ale lor chinuri, vor lua şi pe ale mele, chinuindu-se şi pentru mine. Deci, vor putea ei suferi chinuirea, fiind acum mai mult morţi?"***

Aceasta auzind-o Natalia, îndată i-a deschis cu bucurie uşa şi au căzut unul în braţele altuia. Apoi ***Adrian a zis către dânsa: "Fericită eşti între femei, pentru că tu singură ai cunoscut pe Dumnezeu, ca să-ţi mântuieşti bărbatul tău. Cu***

adevărat tu singură eşti pe pământ iubitoare de bărbat. Fericită este cununa ta, că eşti părtaşă cu mucenicii, măcar că nu pătimeşti chinuri".

Apoi, luând-o pe ea, s-a dus. ***Mergând pe cale, el a zis către dânsa: "Cum vom rândui averea noastră?"***

Însă ***ea a zis lui: "Nu pomeni nimic despre cele pământeşti, domnul meu, ca să nu ţi se întoarcă mintea ta spre dânsele. Singur ia aminte de tine şi te îngrijeşte, ca să-ti săvârşeşti nevoinţa la care eşti chemat. Să iasă din mintea ta toate cele lumeşti, stricăcioase şi vătămâtoare de suflet şi sârguieşte-te să vezi şi să câştigi veşnicile bunătăţi, cele pregătite de Dumnezeu ţie şi sfinţilor acelora cu care ai început a alerga în calea Domnului".***

Roaba lui Dumnezeu, Natalia, intrând în temniţă, a căzut la picioarele sfinţilor mucenici şi, sărutând legăturile lor, le-a văzut trupurile putrezite de răni, încât şi viermii cădeau dintr-însele. Din trupurile lor se rupeau bucăţi din greutatea lanţurilor cu care erau legaţi; deci s-a plecat la dânşii şi le-a şters puroaiele rănilor.

Apoi a trimis degrabă slujnicele sale să aducă pânze curate şi basmale de mult preţ, că bogăţia lor era mare, deoarece amândoi se născuseră din părinţi bogaţi şi slăviţi.

Aducând acelea, cu mâinile sale lega rănile lor, şi pe cât putea făcea uşurare durerilor sfinţilor, slujindu-le în temniţă şapte zile; pentru că atâta vreme mai era până când i-au scos pe ei la întrebare.

Apoi, venind ziua cercetării lor şi împăratul Maximian şezând la judecată, a poruncit să-i aducă înaintea sa pe cei legaţi. ***Atunci îndată slujitorii au alergat la temniţă şi au poruncit ca mucenicii să iasă; dar, văzându-i pe ei slabi cu trupurile, din cauza rănilor celor dureroase, şi neputând să meargă, i-au târât cu un lanţ pe toţi cei 23, ca pe nişte trupuri dobitoceşti; iar pe Adrian l-au dus dinapoia lor, legându-i mâinile la spate.***

Apropiindu-se ei de divan, au înştiinţat pe împărat că i-au adus pe cei legaţi, iar împăratul a zis: "Să se aducă aici toţi împreună, ca să-şi vadă unul altuia chinul; însă cei pregătiţi acum spre chin, să fie aduşi goi, numai părţile lor de jos să fie acoperite".

Atunci Comentarisie a zis către împărat: "Acei care au fost chinuiţi mai înainte, nu mai pot fi aduşi acum la întrebare. Numai Adrian singur să se ducă, pentru că el este nou şi sănătos cu trupul şi poate suferi toate chinurile, iar celorlalţi le-au

putrezit trupurile şi oasele lor se văd prin răni. De vor începe iarăşi a-i chinui, atunci îndată vor muri, fără să mai sufere chinurile care li s-au pregătit lor. Noi nu voim ca ei să moară cu moarte scurtă, ca şi cum ar fi greşit puţin, ci să li se mai lase puţină vreme până ce se vor însănătoşi, ca astfel trupurile lor să poată să sufere iarăşi chinuri pentru fărădelegile lor".

Atunci împăratul a poruncit ca pe Adrian singur să-l aducă la chin gol, numai părţile de jos să-i fie acoperite. Când slujitorii l-au dezbrăcat şi incă şi uneltele de chin i le-a dat în mâinile lui, **sfinţii mucenici au zis**: ***"Fericit eşti, Adriane, că te-ai învrednicit a-ţi duce crucea ta şi a urma pe Hristos. Deci, vezi să nu te înfricoşezi şi să te întorci înapoi, că-ţi vei pierde răsplata ta. Păzeşte-te ca diavolul să nu fure comoara ta. Nu te teme de chinurile cele văzute, ci caută spre răsplătirile cele aşteptate; deci, apropie-te cu îndrăzneală şi ruşinează pe chinuitor. Să ştii că nu sunt vrednice pătimirile vremii de acum, faţă de slava care are să se arate întru noi şi pe care aşteptăm să o câştigăm cu darul Domnului".***

Asemenea şi **fericita Natalia** a zis către dânsul: ***"Domnul meu, să-ţi adânceşti mintea către Dumnezeu şi de nimic să nu se înfricoşeze inima ta. Osteneala este puţină, iar odihna este fără de sfârşit. Scurtă este pătimirea, iar slava cea mucenicească este veşnică. Puţin vei suferi durerile şi degrabă cu îngerii te vei bucura. Dacă ai slujit pământescului împărat, te-ai luptat pentru puţina leafă şi nu ţi-ai cruţat sănătatea ta, îndrăznind la războaie; iar acum cu multă bărbăţie ţi se cade să suferi toate chinurile şi să mori pentru Împăratul ceresc, cu Care singur ai să împărăteşti".***

Deci, Adrian fiind dus înaintea păgânului chinuitor, împăratul Maximian a căutat spre dânsul şi a zis: "Tot mai petreci în nebunia ta şi voieşti ca rău să te lipseşti de viaţa aceasta?"

Adrian a răspuns: "Ţi-am spus că n-am înnebunit, ci mai mult m-am înţelepţit şi sunt gata ca în viaţa aceasta să mor".

Dar împăratul i-a zis: "Nu aduci încă jertfă şi nu te închini zeilor, precum eu şi toţi cei cu mine ne închinăm lor şi le aducem jertfe?"

Adrian a răspuns: "Nebunule, singur rătăcind, pentru ce şi pe alţii îi aduci în aceeaşi rătăcire?" Dar nu numai pe tine singur te duci la pierzare, ci şi pe tot poporul care te ascultă pe tine, în aceeaşi pierzare îl tragi, sfătuindu-l şi silindu-l

să se închine zeilor celor ciopliţi şi fără de suflet şi părăsind pe Dumnezeul cel adevărat, Care a făcut cerul şi pământul".

Împăratul a zis: "Oare ţi se pare că zeii noştri sunt mici, când ei sunt mari?"

Adrian a răspuns: "Eu nu-i numesc pe ei nici mici, nici mari, de vreme ce nu sunt nimic".

Atunci chinuitorul, mâniindu-se, a poruncit să-l bată cumplit cu toiege.

Când a auzit fericita Natalia că au început a-l bate pe bărbatul ei, îndată a spus sfinţilor mucenici, zicând: ***"Iată, domnul meu a început a pătimi".***

Atunci sfinţii îndată s-au întins la rugăciune către Dumnezeu pentru dânsul, ca El să-l întărească în chinuri.

Chinuitorul poruncea celor ce-l băteau: "Ziceţi-i lui: Nu huli pe zei".

Mucenicul, fiind bătut, zicea către împărat: "Dacă eu sunt chinuit astfel, că hulesc pe zeii care nu sunt zei, apoi ce fel de chinuire vei suferi tu, hulind pe Dumnezeul cel viu şi adevărat?"

Împăratul a zis: "Nişte cuvinte ca acestea ai învăţat de la cei amăgitori?"

Mucenicul a răspuns: "Pentru ce numeşti amăgitori pe povăţuitorii spre mântuire şi pe conducătorii spre viaţă veşnică? Voi mai ales sunteţi amăgitori, fiindcă amăgiţi pe oameni spre pierzare".

Maximian, mâniindu-se, a poruncit la patru slujitori puternici ca să-l bată cu pari.

Adrian, fiind bătut, zicea: "O, chinuitorule, pe cât mai multe chinuri îmi vei afla mie, pe atât îmi vei fi mijlocitor de cununi mai frumoase".

Fericita Natalia spunea sfinţilor mucenici toate cuvintele câte le zicea împăratul şi câte răspundea Adrian.

Muncitorul a zis: "Măcar acum cruţă-ţi tinereţile tale şi mărturiseşte pe zei. Pentru ce voieşti a muri de bunăvoie aşa, în deşert? Mă jur pe marii zei că mă doare inima foarte mult pentru tine, văzându-te că te chinuieşti şi-ţi pierzi frumuseţile tale".

Mucenicul a răspuns: ***"Mă cruţi pe mine, ca să pier cu totul?"***

Muncitorul a zis: "Mărturiseşte pe zei ca să te miluiască pe tine şi iarăşi te vei rândui în cinstea ta cea dintâi. Nu ţi se cade ţie să fii asemenea cu aceia care au fost cu tine în legături, căci tu eşti de neam bun, fiu de părinţi cinstiţi; deşi eşti tânăr, eşti vrednic de mare cinste. Dar cei legaţi sunt de neam prost, nebuni şi necunoscători".

Mucenicul a răspuns: ***"Te ştiu pe tine că-mi ştii neamul şi patria, dar, de ai fi ştiut neamul acelor sfinţi şi patria lor cea bogată, pe care ei o aşteaptă, tu mai întâi ai cădea la picioarele lor şi i-ai ruga să se roage pentru tine, şi cu mâinile tale ai sfărâma zeii cei fără de suflet".***

Atunci muncitorul, iuţindu-se mai mult, a poruncit celor patru ostaşi puternici, să-l bată pe mucenic peste pântece. Deci, sfântul a fost bătut până ce i s-a deschis pântecele şi au început a-i ieşi măruntaiele. Muncitorul, văzând acest lucru, a poruncit să înceteze de a-l bate. ***Fericitul era tânăr cu vârsta, având numai douăzeci şi opt de ani.***

Împăratul a zis către dânsul: "Vezi cum te cruţ pe tine? Deci, măcar cu cuvântul cheamă pe zei, ca îndată iţi vor fi milostivi; iar eu voi chema pe doctori, ca să-ţi tămăduiesc rănile şi astăzi vei fi cu mine în palatul împărătesc".

Mucenicul a răspuns: ***"Deşi îmi făgăduieşti mie îngrijire de doctori şi cinste în palatul tău, şi îmi spui de zeii tăi că-mi vor fi milostivi, însă eu voiesc ca singuri ei cu gura lor să-mi spună ce voiesc să-mi dea şi ce facere de bine îmi făgăduiesc. Când voi auzi din gura lor cuvântul, atunci le voi aduce lor jertfă şi mă voi închina precum voieşti".***

Împăratul a zis: "Ei nu pot să vorbească".

Mucenicul a zis: ***"Dacă nu pot să vorbească, atunci pentru ce să mă închin lor, fiind muţi şi fără suflet?"***

Împăratul, mâniindu-se şi iuţindu-se, a poruncit să lege iarăşi pe mucenic cu ceilalţi legaţi şi să-l ducă în temniţă, hotărând ziua în care voia să-i mai scoată încă la întrebare.

Ostaşii luând pe sfinţii mucenici, pe unii i-au târât, pe alţii i-au dus în căruţe, fiind foarte slabi de durerile trupeşti şi neputând să meargă. Astfel a fost dus Sfântul Adrian în temniţă, care a primit iarăşi pe legaţii lui Hristos.

Fericita Natalia, întărind pe Adrian şi punând mâna sa pe grumajii lui, îl mângiia şi îi zicea: *"Fericit eşti, domnul meu, că te-ai învrednicit părţii sfinţilor mucenici. Fericit eşti, lumina ochilor mei, că pătimeşti pentru Cel ce a pătimit pentru tine. Iată, te duci să vezi slava Lui şi să fii părtaş aceleia; că cel ce se împărtăşeşte patimilor Lui, va fi părtaş şi slavei Aceluia".*

Natalia, zicându-i aceasta, îi ştergea sângele şi îşi ungea cu el trupul său, iar **sfinţii mucenici** se bucurau foarte mult de vitejeasca răbdare a lui Adrian şi, apropiindu-se, îl sărutau, zicându-i: ***"Pace ţie, frate!"*** Iar cei ce nu puteau să umble de răni, zăcând aruncaţi, aceia, târându-se pe pământ, se apropiau de dânsul ca să-l mângîie şi toţi ziceau către el: ***"Bucură-te în Domnul, iubite frate, căci numele tău este scris cu robii cei desăvârşiţi ai lui Dumnezeu".***

Sfântul Adrian a răspuns: "Bucuraţi-vă şi voi, robii lui Hristos, căci osteneala voastră pentru mine este cununa voastră. Rugaţi-vă Domnului pentru mine ca să mă întărească, fiindu-mi trupul foarte slăbit, ca vrăjmaşul diavol să nu poată nimic şi să nu se scoale împotriva mea".

Sfinţii i-au zis: ***"Nădăjduieşte spre Domnul, că nu te va birui pe tine satana. Pătimirea ta l-a gonit departe, deşi noi la început ne temeam pentru tine, gândind la neputinţa cea omenească din tine; dar acum ai covârşit firea cea omenească prin răbdarea cea tare. De acum nu ne mai îndoim de tine şi credem în ajutorul lui Dumnezeu, căci de acum nimic nu va mai spori vrăjmaşul asupra ta; deci, nu te teme, Hristos este cu tine, El este Cel ce biruieşte pe vrăjmaş".***

Cu Sfânta Natalia erau şi alte femei dreptcredincioase, care slujeau sfinţilor, tămăduindu-le rănile şi legându-le cu feşe. Ele îşi împărţeau între ele pe sfinţii mucenici, ca fiecare să facă slujirea celui al său.

Păgânul împărat, înştiinţându-se despre aceea că multe femei credincioase merg la temniţă, că fac slujbă celor legaţi şi pun tămăduiri pe rănile lor, a oprit să se mai facă aceasta. El a poruncit să nu lase nici o femeie în temniţă la cei legaţi.

De aceea, **Sfânta Natalia, văzând că nu este cu putinţă femeilor să meargă la mucenici, şi-a tuns părul capului şi s-a îmbrăcat în haine bărbăteşti. După săvârşirea slujbei, şezând la picioarele lui Adrian, zicea: *"Domnul meu, mă***

rog ţie, adu-ţi aminte de însoţirea noastră, de această zăbovire a mea de faţă în pătimirea ta, şi de dorinţa ta de cununi. Roagă-te Domnului nostru Iisus Hristos, ca, împreună cu tine, să mă ia şi pe mine; şi, precum am fost în această viaţă plină de primejdii şi de păcate, tot aşa să petrecem nedespărţiţi în viaţa cea fericită.

Mă rog ţie, domnul meu, când vei sta înaintea lui Hristos, mai întâi să-I faci această rugăciune pentru mine; pentru că ştiu că toate cele ce le vei cere de la El, Domnul îţi va da ţie, că iubeşte rugăciunea ta şi este primită cererea ta.

Ştii păgânătatea acestor cetăţeni şi împărăteasca lor nedumerire, pentru aceea mă tem ca nu cumva să mă silească pe mine a lua un alt bărbat necurat şi închinător de idoli; şi astfel patul tău se va întina şi se va necinsti sfânta noastră însoţire. Mă rog, păzeşte pe soţia ta, precum învaţă apostolul. Dă-mi plata aceasta a întregii mele înţelepciuni, ca să mă sfârşesc cu tine".

Astfel grăind ea, s-a sculat şi iarăşi a slujit sfinţilor, hrănindu-i, adăpându-i şi curăţind rănile lor, le lega. Înştiinţându-se şi celelalte femei binecredincioase, că Natalia slujeşte sfinţilor în chip bărbătesc, au făcut şi ele asemenea, adică s-au tuns şi s-au îmbrăcat bărbăteşte şi, intrând în temniţă, slujeau sfinţilor ca şi mai înainte.

Deci, nu i s-a tăinuit nimic păgânului împărat despre ceea ce făceau femeile; căci s-a înştiinţat de aceasta, că legaţii au slăbit cu totul, putrezindu-le rănile şi sunt aproape de moarte.

Atunci a poruncit să aducă în temniţă la dânşii o nicovală şi un ciocan de fier, cu care să le sfărâme fluierele şi mâinile, pentru că zicea: "Să nu moară cu moartea de obşte a tuturor oamenilor, ci cu moarte silnică".

Aducând ucigaşii slujitori ai muncitorilor, nicovala şi ciocanul în temniţă şi văzându-le Natalia, a cunoscut ce se va face cu ele; deci, i-a întâmpinat, rugându-i să înceapă de la Adrian, de teamă ca nu cumva să se înfricoşeze bărbatul ei, văzând o chinuire aşa de cumplită şi sfârşitul celorlalţi mucenici.

Ucigaşii au ascultat-o şi s-au apropiat mai întâi de Adrian, iar ea, ridicând picioarele bărbatului său, le-a întins pe nicovală. Chinuitorii, lovindu-l tare cu ciocanul, i-au sfărâmat fluierele picioarelor.

Atunci fericita Natalia a zis către mucenic: ***"Mă rog ţie, domnul meu şi robul lui Hristos, întinde mâna cât mai eşti încă în viaţă, ca s-o sfărâme cu voia ta,***

pentru ca să fii întocmai cu ceilalţi mucenici, căci ei au pătimit mai mult decât tine".

Sfântul Adrian, întinzând mâna spre ea, Natalia i-a întins-o spre nicovală, iar ucigaşul, lovind-o cu tărie, i-a rupt-o. Deci, ***Sfântul Adrian îndată din acea mare durere şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.***

Astfel omorând ucigaşii pe Sfântul Adrian, au mers cu nicovala şi ciocanul la ceilalţi mucenici, iar ei singuri îşi întindeau picioarele şi mâinile pe nicovală, zicând: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, primeşte sufletele noastre!"*** Astfel, suferind sfărâmarea mădularelor, şi-au dat sufletele în mâinile Domnului.

După aceea, necuratul împărat a poruncit ca trupurile mucenicilor să le dea focului, zicând ca nu cumva să vină galileenii, să le ia. Auzind Sfânta Natalia de această poruncă, a aruncat în taină mâna bărbatului ei, ascunzând-o ca să nu fie aruncată în foc.

Slujitorii tiranului, arzând cuptorul, scoteau trupurile sfinţilor din temniţă şi le duceau la cuptor, iar Sfânta Natalia şi celelalte cinstite şi binecuvântate femei, sângele cel ce pica din trupurile mucenicești îl luau în hainele lor cele de mult preţ, ungându-şi trupurile cu el.

Hainele acelor slujitori, care erau stropite cu sângele mucenicilor, le-au cumpărat pentru ele cu aur şi argint. Aruncând trupurile mucenicești în cuptor, femeile acelea au strigat cu lacrimi: "Pomeniţi-ne şi pe noi întru odihna voastră".

Sfânta Natalia s-a pornit spre gura cuptorului, vrând să se arunce în foc, ca să fie arsă împreună cu bărbatul său, dar a fost oprită. Deci, îndată au tunat tunete mari, încât toată cetatea s-a cutremurat, s-au făcut fulgere înfricoşate şi s-a vărsat o ploaie mare, de s-au umplut toate locurile cu apă, asemenea şi cuptorul s-a stins, umplându-se cu apă. Toată cetatea înota ca într-un potop; iar păgânii slujitori, văzând frica aceea, au fugit. Alţii, căzând cu faţa în jos, au murit, pentru că i-au ucis trăsnetele.

Credincioşii bărbaţi ce se întâmplaseră să fie acolo cu Sfânta Natalia şi cu celelalte femei, după fuga chinuitorilor, au luat din cuptor trupurile sfinţilor mucenici întregi şi nevătămate, încât nici de părul lor nu se atinsese focul.

Un bărbat oarecare dreptcredincios şi cu femeia sa, căzând, au început a ruga pe Natalia şi pe ceilalţi, zicând: ***"Noi petrecem la un loc ascuns dinaintea cetăţii;***

deci, nemaiputând suferi păgânătatea şi vărsările de sânge pe care păgânul împărat le face în cetate, voim acum ca, lăsându-ne locul nostru, să ne ducem la Vizantia. Daţi-ne nouă trupurile sfinţilor mucenici, să le punem în corabie, ca să le ducem de aici şi, acolo petrecând, le vom păzi până ce va pieri necuratul chinuitor Maximian. După pierzarea aceluia, iarăşi aici - de ne vom afla printre cei vii -, ne vom întoarce, ca aici să fie cinstite de toţi. Dacă vor rămâne aici, împăratul iar va porunci să le ardă, şi vă veţi face vânzători de trupurile sfinţilor, trupuri pe care Dumnezeu le-a ferit de foc".

Cuvintele bărbatului aceluia au plăcut fraţilor care au dus trupurile mucenicilor în corabie; deci, au pornit spre Vizantia, având vântul spre înotare cu bună sporire.

Sfânta Natalia a rămas în casa sa, având mâna iubitului ei bărbat, Sfântul Adrian, pe care, ungând-o cu mir şi învelind-o cu porfiră, a pus-o la căpătâiul patului său, neştiind nimeni din casă.

După câteva zile, un bărbat cinstit din acea cetate, cu dregătoria tribun, a voit să ia de femeie pe Natalia, pentru că era de neam bun, bogată şi frumoasă la faţă ca o fată tânără. Apropiindu-se de împărat, l-a rugat să-i poruncească să-şi ia în însoţire pe femeia lui Adrian. Împăratul nu l-a oprit, ca să-i fie după cerere. Tribunul îndată a trimis la Natalia nişte femei cinstite ca să-i zică de însoţire.

Sfânta Natalia a răspuns femeilor ce veniseră la ea: ***"Bucuroasă sunt de vestea aceasta, şi cine mi-ar fi dat mie ca să mă căsătoresc cu un bărbat ca acela, însă vă rog să mă lăsaţi trei zile ca să mă gătesc, pentru că nu m-am aşteptat ca atât de iute să mă ia cineva de soţie".*** Acestea le grăia ***fericita Natalia, dar cu mintea se gândea ca să fugă acolo unde sunt duse trupurile sfinţilor.***

Astfel a eliberat pe femeile trimise de tribun. Ea a intrat în cămara unde era mâna Sfântului Adrian şi, căzând cu faţa la pământ, a plâns, zicând către Domnul: "Doamne, Dumnezeul nostru, Dumnezeul celor scârbiţi, Cel ce eşti aproape de cei zdrobiţi cu inima, caută spre mine, roaba Ta, şi nu lăsa să se spurce patul mucenicului Tău, Adrian. Nu uita, Stăpâne, pătimirile robului Tău, pe care le-a răbdat pentru numele Tău cel sfânt. Milostive Doamne, adu-ţi aminte de zdrobirea fluierelor lui şi de tăierea mâinilor. Asemenea şi de ale celorlalţi robi ai Tăi, care au răbdat pentru Tine, să nu le fie în zadar pătimirile cele dureroase, ci miluieşte-mă pe mine pentru aceia. Scoate-mă de la împreuna-vieţuire cu vrăjmaşii Tăi, Tu, Care ai izbăvit din foc pe sfinţii Tăi, şi izbăveşte-mă de aşteptarea omului cel necurat".

Rugându-se aşa, sfânta a adormit de multă mâhnire şi, dormind uşor, iată în vis i-a stat ei de faţă unul din acei sfinţi mucenici, zicându-i: "Pace ţie, Natalie, roaba lui Hristos! Îndrăzneşte, că nu te-a trecut Dumnezeu cu vederea, nici noi n-am uitat ostenelile tale, pe care le-ai suferit slujindu-ne nouă pe când eram în legături, ci, stând înaintea feţei lui Hristos, L-am rugat pe El să-ţi poruncească să vii degrabă la noi".

Fericita Natalia a zis către dânsul: "Spune-mi mie, sfinte mucenice, oare Adrian, stăpânul meu, a stat cu voi înaintea Domnului Hristos?"

Mucenicul a răspuns: "El a stat mai înainte de noi înaintea stăpânului. Iar tu, sculându-te, nu zăbovi, ci intră în corabie şi mergi la locul acela unde sunt trupurile noastre; pentru că acolo te va cerceta Domnul şi te va aduce la noi".

Sfânta Natalia, deşteptându-se din somn, îndată a lăsat toate şi, luând numai mâna Sfântului Adrian, a ieşit din casă, a mers la malul mării unde a găsit o corabie, ca şi cum o aştepta, şi cu aceea a mers la Vizantia.

Intrând întrânsa, a văzut în ea bărbaţi şi femei, toţi fiind creştini, care fugeau de chinuirea păgânului împărat Maximian, şi astfel a preamărit pe Dumnezeu, pornind în cale.

Tribunul, înştiinţându-se de plecarea Nataliei, a cerut de la împărat ostaşi în ajutor şi şezând în altă corabie, a plecat după dânsa. Plutind el ca la o mie de stadii, s-a ridicat pe mare un vânt puternic, încât a întors corabia tribunului înapoi şi a aruncat-o iarăşi pe acelaşi mal de unde a plecat, nu fără vătămare, pentru că mulţi din cei de pe corabie s-au înecat în valuri.

Iar corabia creştinească, în care era Sfânta Natalia, a plutit în calea sa fără primejdie. La miezul nopţii, s-a arătat duhul vrăjmaşului împotriva lor, ca şi cum venea în corabie din partea răsăritului, părând că are cu sine oameni călători, şi a zis corăbierilor celor creştineşti, ca printr-un glas de cârmaci: "De unde veniţi şi unde mergeţi?"

Aceştia au răspuns: "Venim din Nicomidia şi mergem în Vizantia".

Vrăjmaşul le-a zis: "Aţi rătăcit din calea cea dreaptă, întoarceţi corabia spre partea stângă". Duhul cel necurat, zicând aceasta, voia să-i amăgească, să-i ducă în rătăcire şi să-i înece. Creştinii, crezând minciuna şi socotindu-i pe ei că sunt corăbieri de la răsărit, au început a îndrepta pânzele şi corabia spre stânga, dar

îndată li s-a arătat Sfântul mucenic Adrian, strălucind ca o lumină, şi a strigat cu glas mare, zicând: "Să mergeţi înainte pe calea pe care aţi început şi să nu ascultaţi glasul duşmanului, care vă meşteşugeşte pierzarea cu vicleşug".

Zicând aceasta, mucenicul se vedea că merge înaintea corabiei pe apă, iar duhul diavolului s-a stins cu corabia cea închipuită.

Fericita Natalia, sculându-se, a văzut pe Sfântul Adrian mergând înaintea corăbiei, şi s-a bucurat foarte mult şi a strigat, zicând: "Iată, domnul meu!" Atunci îndată sfântul s-a făcut nevăzut.

Vântul le sufla cu bună sporire, astfel că au ajuns în Vizantia mai înainte de a se lumina de ziuă. Deci, s-au oprit la malul unde era biserica, în care se puseseră trupurile sfinţilor mucenici, şi au ieşit pe uscat cu bucurie.

Sfânta Natalia, mergând la trupurile sfinţilor mucenici, s-a veselit cu duhul; deci, căzând la dânşii şi sărutându-i, vărsa lacrimi de bucurie. Apoi, lipind mâna Sfântului Adrian de trupul lui şi plecându-şi genunchii, s-a rugat mult. Sculându-se după multă rugăciune, a sărutat pe fraţii şi pe surorile care se aflau în acel loc, căci se adunaseră acolo mulţi credincioşi. Aceia au primit-o pe ea cu bucurie şi, ducând-o în casa cea dinăuntru, au rugat-o să se odihnească puţin, căci o văzuseră pe ea foarte ostenită de acea călătorie pe mare.

Ea odihnindu-se, i s-a arătat ***în vis Sfântul mucenic Adrian, zicându-i: "Bine ai venit aici, roaba lui Hristos şi fiica mucenicilor. Vino de acum la odihna cea pregătită ţie de Domnul! Vino şi-ţi primeşte răsplătirea cea cuvenită ţie!"***

Ea, deşteptându-se din vedenia aceea, a spus fraţilor şi surorilor ceea ce a văzut şi a auzit, şi i-a rugat să se roage pentru dânsa. După aceasta, iarăşi i s-au închis ochii şi a adormit. După un ceas, fraţii au mers ca s-o deştepte şi au găsit-o sfârşită; căci sfântul ei suflet se dusese la Domnul în odihna cea veşnică.

Astfel, degrabă după săvârşirea pătimirii sfinţilor mucenici, şi-a sfârşit şi Sfânta Natalia alergarea sa cea mucenicească, deşi fără de vărsarea sângelui; pentru că a pătimit mult, slujind sfinţilor mucenici în legături şi privind la pătimirea lor, fugind încă din casă şi din patria sa pentru întreaga înţelepciune.

Ea a stat în ceata mucenicilor înaintea lui Hristos, Mântuitorul nostru, Căruia împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh se cuvine cinstea şi slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfinții mucenici Adrian și Natalia - drumul spre sfințenie

Văzând cum niște pustnici pătimesc pentru dragostea de Dumnezeu, Sfinții Adrian și Natalia le-au urmat exemplul, încurajându-se unul pe altul să rabde chinurile din partea păgânilor, pentru a câștiga viața veșnică.

***

Trăind în Nicomidia, pe vremea împăratului păgân Maximian, Sfântul Adrian i-a întrebat pe 23 de bărbați creștini prinși și torturați ca să se lepede de Domnul de ce rabdă toate acestea. Mărturisindu-și aceștia dorul de viață veșnică, Sfântul Adrian s-a aprins de dragoste dumnezeiască și a cerut să fie întemnițat și el, căci primește cu bucurie moartea, deși avea doar 28 de ani.

Iar Natalia, soția Sfântului Adrian, aflând despre acestea, a mers la temniță pentru a-l încuraja pe bărbatul ei să îndure chinurile.

Și după ce au fost bătuți până li se vedeau oasele, apoi le-au fost tăiate mâinile și picioarele, bărbații ce îndrăzniseră a refuza să se închine idolilor au trecut la cele veșnice.

Sfânta Natalia a luat o mână de-a soțului ei și a băgat-o în sân, iar moaștele sfinților, ce fuseseră aruncate în foc, au fost culese de un creștin și puse lângă Bizanț, căci o ploaie mare a stins focul. Iar Sfânta Natalia mergând pe urmele lor, și-a dat sufletul Domnului și a fost îngropată alături de ei.

Viața Sfinților mucenici Adrian și Natalia

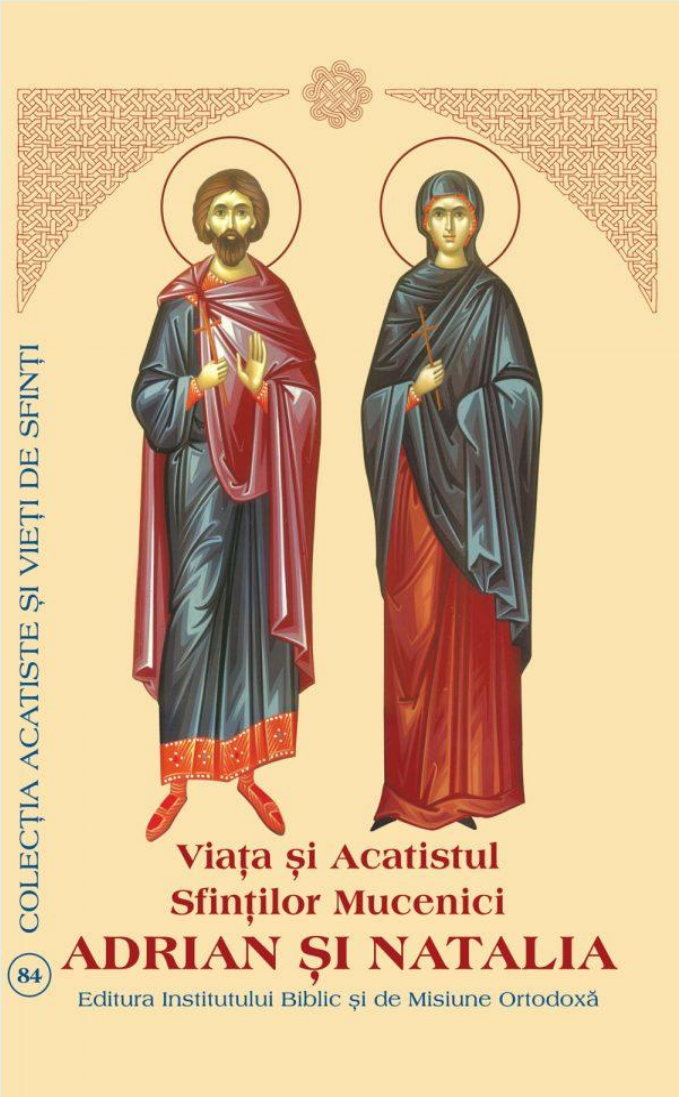

La Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă a Patriarhiei Române a apărut, cu binecuvântarea prea fericitului părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, lucrarea Viața și Acatistul Sfinților munenici Adrian și Natalia, în noua colecție de „Acatiste și Vieți de Sfinți”. Sfinții mucenici Adrian și Natalia sunt sărbătoriți de Biserica Ortodoxă la 26 august.

***

Mucenicul Adrian și soția lui, Natalia, erau din cetatea Nicomidiei, și au pătimit în zilele împăratului Maximian Galeriu (293-311). Ajungând în Nicomidia și intrând în templul idolilor, împăratul s-a închinat necuraților zei, aducându-le jertfe îm-

preună cu tot poporul, după care a poruncit ca pe cei ce cred în Hristos să-i caute și să-i aducă la chinuri.

Atunci un oarecare păgân s-a apropiat de mai-marele oștilor și i-a zis: „Iată, creștinii s-au ascuns în peșteri. Acolo i-am auzit eu, în noaptea aceasta, citind și rugându-se Dumnezeului lor”. Deci, trimițând ostași, au prins 23 de bărbați creștini ascunși în peșteri și, legându-i în lanțuri, i-au adus în cetate ca să-i înfățișeze înaintea împăratului. Și, mărturisind că sunt creștini, Sfinții mucenici au fost crunt bătuți de ostași, iar împăratul a poruncit ca numele și cuvintele lor să fie scrise în cartea de judecată.

Și, pe când se făcea scrierea numelui lor, Adrian, un bărbat cinstit dintre mai-marii cetății, care încă era păgân, i-a întrebat: „Pentru ce, fraților, răbdați aceste nesuferite și grele pătimiri?”

Și, răspunzând, i-au zis: „Ca să dobândim bunătățile pregătite de Dumnezeu celor ce pătimesc pentru El, pe care urechea nu poate să le audă, nici cuvântul să le grăiască”.

Auzind, așadar, Adrian, unele ca acestea, și pătruns fiind la inimă de dumnezeiescul har, le-a zis să scrie și numele lui alături de ale creștinilor, arătând că este bucuros să moară și el împreună cu aceia. Deci, scriindu-l, l-au pus în lanțuri și apoi în închisoare.

Aflând de aceasta, Natalia, soția lui, care era în ascuns creștină, la început s-a îngrijorat din pricina întemnițării lui, dar, mai pe urmă, înștiințându-se că l-au pus în lanțuri pentru Hristos, s-a îmbrăcat îndată în haine luminate, a alergat la temniță și, intrând înlăuntru, i-a sărutat cu bucurie lanțurile de pe grumaji și-l fericea pentru alegerea sa, și-l învăța să stea neclintit în chinuri și-i ruga pe Sfinții din temniță ca să se roage pentru el. Și s-a întors Natalia la casa ei, iar Adrian a încredințat-o că-i va da de știre, ca să vină să vadă sfârșitul său. Și era fericitul Adrian tânăr cu vârsta, având numai 28 de ani, și nu trecuseră decât 13 luni de când se căsătorise cu Natalia, iar amândoi erau de neam bogat și slăvit.

Deci, aflând ziua când va fi adus spre chinuire înaintea tiranului împărat, Adrian, plătind păzitorilor, a ieșit și s-a dus să dea el însuși de știre Nataliei despre ziua sfârșitului său.

Dar ea, văzându-l, i-a închis ușa, gândind că a fugit de chinuri și s-a lepădat de Hristos, și-l mustra, numindu-l fricos și iubitor de dezmierdări. Și zicea: „Ce voi

face eu, care m-am însoțit cu un păgân? Nu m-am învrednicit de cinstea de a mă numi soția unui mucenic, ci, iată, sunt o femeie ticăloasă a unui bărbat lepădat de Dumnezeu”.

Iar fericitul Adrian, bătând în ușă, zicea: „Natalia, doamna mea, deschide, că n-am fugit de chinuri. Am venit, precum ți-am făgăduit, să te iau ca să vezi sfârșitul nostru, mijlocind mucenicii pentru mine, și trebuie să fiu acolo la ceasul hotărât”.

Acestea auzindu-le, Natalia i-a deschis ușa îndată cu bucurie și, îmbrățișându-l, a mers cu el. Apoi, intrând în temniță, Natalia săruta lanțurile Sfinților mucenici și le ștergea cu pânză curată rănile, aducându-le, pe cât se putea, ușurare durerilor.
Deci, fiind adus Sfântul Adrian la împărat și mărturisind pe Hristos, că este Dumnezeu adevărat, l-au pus cu fața în jos și l-au bătut cu toiege. Apoi, întorcându-l cu fața în sus, atât a fost de bătut pe pântece, încât i se vedeau și măruntaiele; după aceea, l-au aruncat în temniță unde erau și ceilalți Sfinți mucenici.

Iar împăratul a fost înștiințat că cei legați au slăbit cu totul și sunt aproape de moarte. Atunci, a dat poruncă ca să se aducă în temniță o nicovală și un ciocan de fier, ca să le zdrobească fluierele picioarelor, ca ei să moară în chinuri.

Văzând acestea, Natalia îi ruga pe ucigași să înceapă cu Adrian. Și ucigașii au ascultat-o. Iar ea îl ruga pe fericitul Adrian să rabde cu tărie. Deci, după ce i-au zdrobit fluierele picioarelor, i-au tăiat și o mână; și îndată, din pricina acelei mari dureri, Sfântul Adrian și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Deci, poruncind nelegiuitul împărat ca trupurile mucenicilor să fie aruncate în foc, fericita Natalia a ascuns, în taină, mâna soțului ei. Și, stingându-se focul din pricina unui potop de ploaie, cu tunete și fulgere înfricoșătoare, unii slujitori împărătești au fugit.

Iar un om credincios, anume Eusebiu, luând moaștele Sfinților mucenici și punându-le într-o corabie mică, le-a dus la Arghiropole, în apropiere de Bizanț, și le-a așezat într-o biserică.

Apoi un oarecare tribun păgân a cerut-o în căsătorie pe Natalia, dar ea, rugându-se, a fugit din Nicomidia la Arghiropole, unde erau moaștele Sfântului ei soț. Ajungând acolo cu mâna Sfântului, s-a rugat mult, apoi și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, sfârșindu-și alergarea ei mucenicească fără de sânge, ca una care a pătimit slujind pe mucenici și fugind din casa ei pentru desăvârșita curăție. Și, a fost îngropată lângă moaștele Sfinților mucenici.

„Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoințele lor, cununile nestricăciunii au luat de la Tine, Dumnezeul nostru, că, având tăria Ta, pe chinuitori au surpat; zdrobit-au și ale diavolilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuiește sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.”

Troparul Sfinților Mucenici
Adrian și Natalia

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-310-4

Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia, şi cei împreună cu dânşii

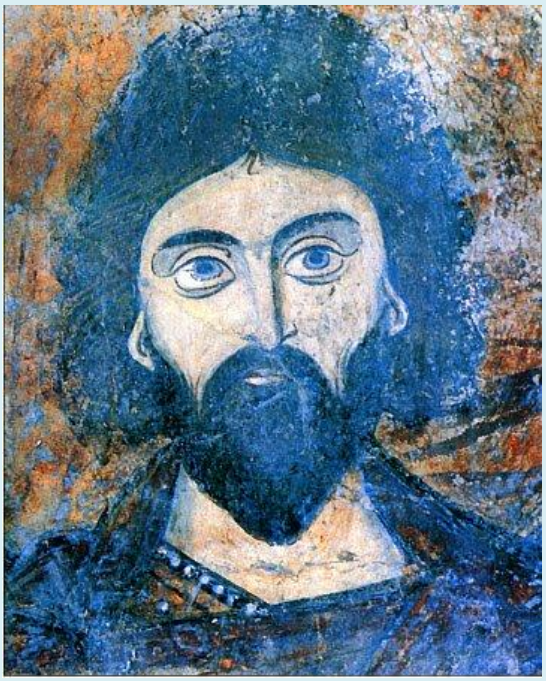
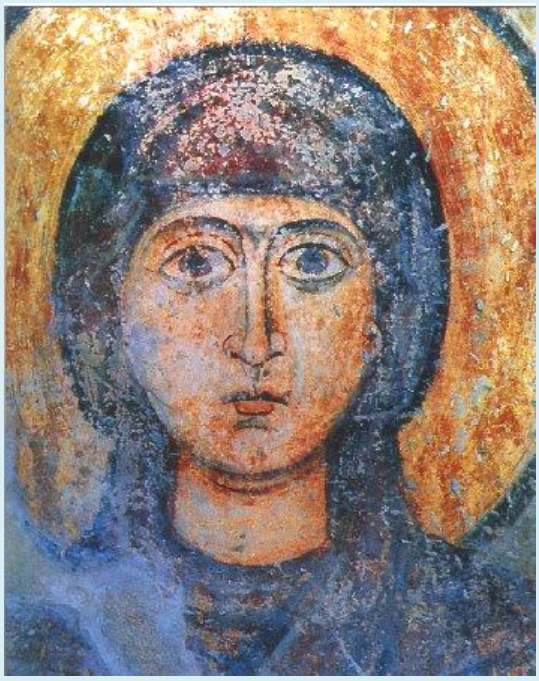

În această lună (august), în ziua a douăzeci şi şasea, pomenirea Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia, şi cei împreună cu dânşii.

Mucenicul Adrian şi soţia lui Natalia au trăit în cetatea Nicomidiei, pe vremea împărăţiei lui Maximian. Iar la a doua înconjurare ce a făcut Maximian prin împărăţia sa, prigonind pe creştini, a prins 23 de bărbaţi creştini care erau ascunşi prin peşteri, şi au fost daţi la multe chinuri.

Pe aceştia, mai înainte de a mărturisi, i-a întrebat Adrian: "Pentru ce, fraţilor, răbdaţi aceste nesuferite şi grele chinuri?"

Şi, răspunzând, ei ziseră: "Pentru ca să dobândim bunătăţile cele ce sunt gătite de la Dumnezeu, celor ce pătimesc pentru Dânsul, pe care nici auzul nu poate să le audă nici cuvântul să le povestească".

Acestea auzindu-le fericitul Adrian, umilindu-se din dumnezeiescul Dar, a zis scriitorilor să-i scrie şi numele lui cu creştinii, că bucuros moare şi el cu dânşii. Deci scriindu-l aceia şi pe dânsul, îl băgară în fiare şi la închisoare.

Acest lucru aflându-l Natalia, femeia lui, şi gândind cum că poate a fost prins pentru altceva, şi îngrijindu-se foarte suspina şi plângea. Dar fiind înştiinţată că pentru Hristos l-au pus în legături şi în temniţă, îndată îmbrăcându-se în haine luminoase a alergat la temniţă. Şi intrând înăuntru îl învăţa să stea neclintit la chinuri, şi ruga pe sfinţii cei ce erau împreună legaţi cu dânsul să se roage pentru el. Atunci prin sfătuirea mucenicului Adrian se întoarse Natalia la casa ei.

Deci fiind adus sfântul la împăratul şi mărturisind pe Hristos că este Dumnezeu adevărat, îl puseră cu faţa în jos şi-l bătură cu toiege. Apoi, întorcându-l cu faţa în sus, a fost bătut şi peste pântece, încât i se vedeau şi măruntaiele. ***Mucenicul când pătimea acestea era de 28 de ani.***

După aceea lui şi celorlalţi sfinţi li s-au tăiat mâinile şi picioarele. Apoi dându-şi sfinţii sfârşitul, şi urmând a li se mistui trupurile lor în foc, Natalia a băgat mâna Sfântului Adrian în sânul ei şi urma mergând după sfintele moaşte şi strângea sângele ce pica de la dânşii şi se ungea cu el.

Apoi fiind stins focul de o ploaie mare şi grea, un om credincios, anume Eusebie, luând moaştele sfinţilor şi punându-le într-un caic mic, le-a dus la Arghiropoli şi le-a aşezat aproape de Bizanţ. ***Acolo mergând mai pe urmă Natalia, şi-a dat sufletul la Dumnezeu şi a fost îngropată lângă moaştele cele mucenicеşti.***

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor douăzeci şi trei de mucenici, care au fost chinuiţi împreună cu Sfântul Adrian, şi de sabie s-au săvârşit.

Pr. Eugeniu Rogoti - Sinaxar - Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia, soţia sa

Mucenicul Adrian şi soţia sa, Natalia, erau din cetatea Nicomidiei şi au pătimit în zilele împăratului Maximian (286-305). Când a ajuns în Nicomidia, împăratul s-a închinat la zei şi a poruncit ca toţi cei care cred în Hristos să fie prinşi şi chinuiţi. Doar 23 de creştini au fost prinşi atunci şi judecaţi.

În timpul judecăţii, Adrian, un bărbat cinstit din Nicomidia, care ţinea obiceiul păgân, i-a întrebat de ce suferă atâta. Creştinii i-au răspuns că suferă pentru a primi bunătăţile cele pregătite de Dumnezeu. Adrian a declarat atunci că vrea şi el să moară împreună cu ei.

Soţia lui, Natalia, la început s-a îngrijorat pentru întemniţare, dar aflând motivul, s-a îmbrăcat în haină luminată şi a mers la soţul ei, în temniţă, bucurându-se pentru alegerea pe care o făcuse.

În seara dinaintea judecăţii, Adrian a mers la soţia sa, ca să-i spună de sfârşitul lui, însă Natalia nu l-a primit în casă, gândind că a fugit de mucenicie. Aflând însă vestea muceniciei, ea a mers la temniţă şi îi îmbărbăta pe toţi cei care sufereau pentru Hristos.

Adrian a fost chinuit şi i s-au tăiat mâinile şi picioarele, apoi a murit, zdrobindu-i-se fluierele picioarelor.

Moaştele sfinţilor au fost duse la Arghiropolis, unde şi-a dat sufletul şi Natalia, cu moarte mucenicească fără sânge.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia, soţia sa

Mucenicul Adrian şi soţia sa, Natalia erau din cetatea Nicomidiei şi au pătimit în zilele împăratului Maximian (286-305).

Când a ajuns în Nicomidia, împăratul s-a închinat la zei şi a poruncit ca toţi cei ce cred în Hristos să fie prinşi şi chinuiţi. Doar douăzeci şi trei de creştini au fost prinşi atunci şi judecaţi.

În timpul judecăţii, Adrian, un bărbat cinstit din Nicomidia care ţinea obiceiul păgân, i-a întrebat pe mărturisitorii lui Hristos de ce suferă atâtea. Creştinii i-au răspuns că suferă pentru a primi bunătăţile cele pregătite de Dumnezeu. Adrian a declarat atunci că vrea şi el să moară împreună cu ei.

Soţia lui, Natalia, la început s-a îngrijorat pentru întemniţare, dar, aflând motivul, s-a îmbrăcat în haină luminată şi a mers la soţul ei, în temniţă, bucurându-se pentru alegerea pe care o făcuse.

În seara dinaintea judecăţii, Adrian a mers la soţia sa ca să-i spună de sfârşitul lui, însă Natalia nu l-a primit în casă, gândind că a fugit de mucenicie. Aflând însă vestea muceniciei, ea a mers la temniţă şi îi îmbărbăta pe toţi cei care sufereau pentru Hristos.

Adrian a fost mult chinuit, căci l-au pus cu faţa în jos şi l-au bătut cu toiege, apoi, întorcându-l cu faţa în sus, l-au bătut atât de tare pe burtă, încât i se vedeau mărun-taiele. După ce i-au tăiat mâinile şi tălpile picioarelor a fost aruncat în temniţă cu ceilalţi creştini. Sfântul Adrian a murit fiindcă închinătorii la idoli i-au zdrobit flu-ierele picioarelor.

La Arghiropolis, în apropiere de Bizanţ şi-a dat sufletul în mâinile Domnului şi Natalia, sfârşindu-şi alegerea ei cea mucenicească şi fără de sânge, ca una care a pătimit slujindu-i pe mucenici şi fugind din casa ei pentru desăvârşita curăţie.

Calendar Ortodox - Sfântul mucenic Adrian și Natalia, soția sa

Mucenicul Adrian şi soţia lui, Natalia, erau din cetatea Nicomidiei, şi au pătimit în zilele împăratului Maximian Galeriu (293-311). Ajungând în Nicomidia şi intrând în templul idolilor, împăratul s-a închinat necuraţilor zei, aducându-le jertfe împreună cu tot poporul, după care a poruncit ca pe cei ce cred în Hristos să-i caute şi să-i aducă la chinuri.

Atunci un oarecare păgân s-a apropiat de mai-marele oştilor şi i-a zis: „Iată, creştinii s-au ascuns în peşteri. Acolo i-am auzit eu, în noaptea aceasta, citind şi rugându-se Dumnezeului lor”.

Deci, trimiţând ostaşi, au prins 23 de bărbaţi creştini ascunşi în peşteri şi, legându-i în lanţuri, i-au adus în cetate ca să-i înfăţişeze înaintea împăratului. Şi, mărturisind că sunt creştini, Sfinţii mucenici au fost crunt bătuţi de ostaşi, iar împăratul a poruncit ca numele şi cuvintele lor să fie scrise în cartea de judecată.

Şi, pe când se făcea scrierea numelui lor, Adrian, un bărbat cinstit dintre mai-marii cetăţii, care încă era păgân, i-a întrebat: „Pentru ce, fraţilor, răbdaţi aceste nesuferite şi grele pătimiri?”. Şi, răspunzând, i-au zis: „Ca să dobândim bunătăţile pregătite de Dumnezeu celor ce pătimesc pentru El, pe care urechea nu poate să le audă, nici cuvântul să le grăiască”.

Auzind, aşadar, Adrian, unele ca acestea, şi pătruns fiind la inimă de dumnezeiescul har, le-a zis să scrie şi numele lui alături de ale creştinilor, arătând că este bucuros să moară şi el împreună cu aceia. Deci, scriindu-l, l-au pus în lanţuri şi apoi în închisoare.

Aflând de aceasta, Natalia, soţia lui, care era în ascuns creştină, la început s-a îngrijorat din pricina întemniţării lui, dar, mai pe urmă, înştiinţându-se că l-au pus în lanţuri pentru Hristos, s-a îmbrăcat îndată în haine luminate, a alergat la temniţă şi, intrând înlăuntru, i-a sărutat cu bucurie lanţurile de pe grumaji şi-l fericea pentru alegerea sa, şi-l învăţa să stea neclintit în chinuri şi-i ruga pe Sfinţii din temniţă ca să se roage pentru el.

Şi s-a întors Natalia la casa ei, iar Adrian a încredinţat-o că-i va da de ştire, ca să vină să vadă sfârşitul său. Şi era fericitul Adrian tânăr cu vârsta, având numai 28 de ani şi nu trecuseră decât 13 luni de când se căsătorise cu Natalia, iar amândoi erau de neam bogat şi slăvit.

Deci, aflând ziua când va fi adus spre chinuire înaintea tiranului împărat, Adrian, plătind păzitorilor, a ieşit şi s-a dus să dea el însuşi de ştire Nataliei despre ziua sfârşitului său. Dar ea, văzându-l i-a închis uşa, gândind că a fugit de chinuri şi s-a lepădat de Hristos, şi-l mustra, numindu-l fricos şi iubitor de dezmierdări.

Şi zicea: „Ce voi face eu, care m-am însoţit cu un păgân? Nu m-am învrednicit de cinstea de a mă numi soţia unui mucenic, ci, iată, sunt o femeie ticăloasă a unui bărbat lepădat de Dumnezeu”.

Iar fericitul Adrian, bătând în uşă, zicea: „Natalia, doamna mea, deschide, că n-am fugit de chinuri. Am venit, precum ţi-am făgăduit, să te iau ca să vezi sfârşitul nostru, mijlocind mucenicii pentru mine, şi trebuie să fiu acolo la ceasul hotărât”.

Acestea auzindu-le, Natalia i-a deschis uşa îndată cu bucurie şi îmbrăţişându-l, a mers cu el. Apoi, intrând în temniţă, Natalia săruta lanţurile Sfinţilor mucenici şi le ştergea cu pânză curată rănile, aducându-le, pe cât se putea, uşurare durerilor.

Deci, fiind adus Sfântul Adrian la împărat şi mărturisind pe Hristos, că este Dumnezeu adevărat, l-au pus cu faţa în jos şi l-au bătut cu toiege. Apoi, întorcându-l cu faţa în sus, atât a fost de bătut pe pântece, încât i se vedeau şi măruntaiele; după aceea, l-au aruncat în temniţă unde erau şi ceilalţi Sfinţi mucenici.

Iar împăratul a fost înştiinţat că cei legaţi au slăbit cu totul şi sunt aproape de moarte. Atunci, a dat poruncă ca să se aducă în temniţă o nicovală şi un ciocan de fier, ca să le zdrobească fluierele picioarelor, ca ei să moară în chinuri.

Văzând acestea, Natalia îi ruga pe ucigaşi să înceapă cu Adrian. Şi ucigaşii au ascultat-o. Iar ea îl ruga pe fericitul Adrian să rabde cu tărie. Deci, după ce i-au zdrobit fluierele picioarelor, i-au tăiat şi o mână; şi îndată, din pricina acelei mari dureri, Sfântul Adrian şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Deci, poruncind nelegiuitul împărat ca trupurile mucenicilor să fie aruncate în foc, fericita Natalia a ascuns, în taină, mâna soţului ei. Şi, stingându-se focul din pricina unui potop de ploaie, cu tunete şi fulgere înfricoşătoare, unii slujitori împărăteşti au fugit.

Iar un om credincios, anume Eusebiu, luând moaştele Sfinţilor mucenici şi punându-le într-o corabie mică, le-a dus la Arghiropole, în apropiere de Bizanţ, şi le-a aşezat într-o biserică. Apoi un oarecare tribun păgân a cerut-o în căsătorie pe Natalia, dar ea, rugându-se, a fugit din Nicomidia la Arghiropole, unde erau moaştele sfântului ei soţ.

Ajungând acolo cu mâna sfântului, s-a rugat mult, apoi şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, sfârşindu-şi alergarea ei mucenicească fără de sânge, ca una care a pătimit slujind pe mucenici şi fugind din casa ei pentru desăvârşita curăţie. Şi, a fost îngropată lângă moaştele Sfinţilor mucenici.

Pentru ale lor sfinte rugăciuni, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Troparul, glas 3: Credinţa cea mântuitoare comoară nerăpită ai socotit-o, de trei ori fericite, păgânătatea cea părintească părăsind-o şi urmând Stăpânului, te-ai îmbogăţit cu darurile cele dumnezeieşti Sfinte Adrian mărite, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Proloage - Pomenirea Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia şi a celor împreună cu dânşii († 303 - 305)

Luna august în 26 de zile: pomenirea Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia şi a celor împreună cu dânşii († 303 - 305)

Mucenicul Adrian şi soţia lui Natalia au fost din cetatea, Nicomidiei, pe vremea împărăţiei lui Maximilian Galeriu, la a doua înconjurare, pe care o făcea împăratul prin împărăţia sa, urmărind pe creştini. Dar, ajungând în Nicomidia şi intrând în capiştea idolească, împăratul s-a închinat necuraţilor zei, aducându-le spurcate jertfe, împreună cu toţi cetăţenii, după care a poruncit ca, pe cei ce cred în Hristos, să-i caute şi să-i aducă la chinuri.

Şi s-a apropiat de mai-marele oştilor, un oarecare păgân, şi a zis: "Iată, creştinii s-au ascuns în peşteri şi eu i-am auzit acolo, în noaptea aceasta, citind şi rugându-se Dumnezeului lor."

Deci trimiţând ostaşi au prins douăzeci şi trei de bărbaţi creştini, ascunşi în peşteri şi, legându-i în lanţuri, i-au adus în cetate ca să-i înfăţişeze înaintea împăratului. Dar, acolo, mărturisind că sunt creştini, Sfinţii mucenici au fost crunt bătuţi de ostaşi, iar împăratul a poruncit ca numele şi cuvintele lor să fie scrise în cartea de judecată.

Şi, pe când se făcea scrierea numelui lor, Adrian, un bărbat cinstit dintre mai marii curţii, şi care ţinea încă de păgânătate, i-a întrebat: "Pentru ce, fraţilor, răbdaţi aceste nesuferite şi grele patimi?"

Şi, răspunzând ei, au zis: "Ca să dobândim bunătăţile ce sunt pregătite de Dumnezeu celor ce pătimesc pentru El, pe care nici auzul nu le poate să le audă, nici cuvântul să le povestească."

Deci, Adrian, acestea auzindu-le, umilindu-se din dumnezeiescul dar, a zis, către scriitori, să scrie şi numele lui, cu creştinii, arătând că este bucuros să moară şi el, împreună cu dânşii. Deci, scriindu-l, l-au băgat în fiare şi în închisoare.

De acest lucru aflând, Natalia, femeia lui, la început s-a îngrijorat, neştiind pricina întemniţării lui, dar, mai pe urmă, înştiinţându-se că pentru Hristos, l-au pus în lanţuri şi în temniţă, îndată, îmbrăcându-se în haine luminate, a alergat la temniţă şi, intrând înlăuntru, i-a sărutat cu bucurie lanţurile de pe grumaji şi-l fericea pentru sfântul îndemn ce a arătat şi-l învăţa să stea neclintit în chinuri şi-i rugă pe Sfinţii, cei ce erau împreună cu el, ca să se roage pentru el.
Şi s-a întors Natalia la casa ei, după sfătuirea aceasta cu mucenicul Adrian, care a încredinţat-o că-i va da de ştire, să vină, să vadă sfârşitul său. Şi era fericitul Adrian tânăr cu vârsta, având numai douăzeci şi opt de ani, şi nu trecuseră decât treisprezece luni, de când se căsătorise cu Natalia.

Deci, cu o zi înainte de întâlnirea cu tiranul, Adrian, dând plată păzitorilor, a ieşit şi s-a dus să dea el însuşi de ştire Nataliei, despre ziua sfârşitului său.

Dar ea, văzându-l i-a închis uşa, gândind că el a fugit de chinuri şi s-a lepădat de Hristos, şi-l mustra, făcându-l fricos şi iubitor de dezmierdări. Şi zicea: "Ce voi face eu, care m-am însoţit cu acest păgân? Nu m-am învrednicit de cinstea de a mă numi soţia unui mucenic că, iată-mă sunt o ticăloasă femeie, a unui bărbat lepădat de Dumnezeu"

Iar fericitul Adrian, stând, bătea în uşă, zicând: "Natalia, doamna mea, deschide, căci n-am fugit de chinuri. Eu am venit, precum ţi-am făgăduit, să te iau, ca să vezi sfârşitul nostru, chezăşuind mucenicii pentru mine, şi trebuie să fiu acolo, la ceasul hotărât."

Acestea auzindu-le, Natalia, îndată, i-a deschis uşa cu bucurie şi, îmbrăţişându-se, s-a dus cu el la tiran.

Şi, intrând în temniţă, Natalia săruta lanţurile Sfinţilor şi ştergea cu pânza curată, rănile lor, aducându-le pe cât se putea, uşurare durerilor.

Deci, adus fiind Sfântul Adrian la împărat şi mărturisind pe Hristos, că este Dumnezeul cel adevărat, l-au pus cu faţa în jos, l-au bătut cu toiege şi, întorcându-l cu faţa în sus, atât a fost bătut pe pântece, încât i se vedeau şi măruntaiele; după aceea, i-au tăiat mâinile şi picioarele.

Şi, fiind el în temniţă împreună cu ceilalţi Sfinţi, s-a înştiinţat împăratul că cei legaţi au slăbit cu totul şi sunt aproape de moarte. Atunci a dat poruncă să se aducă în temniţă o nicovală şi un ciocan de fier, ca să le zdrobească fluierele şi mâinile şi aşa să moară.

Acestea văzându-le, Natalia îi rugă pe ucigaşi să înceapă cu Adrian. Şi, ucigaşii ascultând-o, ea îl rugă pe Adrian să rabde cu tărie. Şi, îndată, din acea durere mare, Sfântul Adrian şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Deci, poruncind necuratul împărat ca trupurile mucenicilor să se dea focului, fericita Natalia a ascuns, în taină, mâna bărbatului ei, ca să nu fie aruncată în foc.

Dar, stingându-se focul de un potop de ploaie cu tunete şi fulgere înfricoşătoare, unii slujitori ai stăpânirii au fugit, în timp ce alţii mureau ucişi de trăsnete.

Iar, un om credincios, anume Eusebiu, luând moaştele Sfinţilor, şi punându-le într-o corabie mică, le-a dus la Arghiropol şi le-a aşezat într-o biserică, aproape de Vizantia.

Acolo, mergând, mai pe urmă, Natalia şi-a dat sufletul lui Dumnezeu, sfârşindu-şi alergarea ei cea mucenicească şi fără de sânge, ca una ce a pătimit mult, slujind pe mucenici şi fugind din casa ei, pentru întreaga curăţie. Şi a fost îngropată lângă moaştele mucenicilor.

Întru această zi, cuvânt despre însurătoare şi despre desfrânare.

Veniţi, voi, cei cu minte, şi pricepeţi, că, deschizându-vă auzul, ascultaţi cuvintele mele simple, pe care vi le grăiesc, spre folosul vostru, despre însurătoare şi despre desfrânare.

Pentru că, zice apostolul Pavel: "Cinstită să fie nunta întru toate, şi patul nespurcat" (Evr. 13, 4). Iar acestea auzindu-le, fraţilor, să luăm în inimi cele ce ni se grăiesc

nouă spre folos, precum, iarăşi, acelaşi apostol zice: "Cei ce nu pot să se înfrâneze, să se însoare şi să se mărite. Că, mai de folos este să se însoare omul, decât să fie desfrânat, pentru că, pe desfrânaţi îi va judeca Dumnezeu".

Deci, dacă această judecată o propovăduieşte apostolul, celor ce greşesc, înainte de însurătoare şi nu se pocăiesc, cu atât mai aspră este judecata celor ce îşi lasă soţiile şi se duc la altele.

Însă, de vom fi vânaţi de diavolul, pentru aceste păcate, apoi să le părăsim pe acestea şi să râvnim la viaţa bărbaţilor celor buni, că aceia au vieţuit după Lege şi, după Lege, au murit.

Oare, Avraam n-a fost însurat? Şi tot aşa, Isaac şi Iacov şi alţi mulţi, pe care noi astăzi îi fericim şi îi cinstim? Însă ei, după lege au trăit, şi nu s-au apropiat decât de soţiile lor, nici n-au căutat la desfrânare, nici n-au fost desfrânaţi.

Sau, nu ştiţi că mulţi, din Legea veche şi din Legea nouă, şi-au pierdut plata lor, pentru mulţimea femeilor, petrecând în desfrânări? Şi, însuşi Solomon, oare, nu din pricina mulţimii femeilor a pierit? Iar David, tatăl lui, care atât de mare prooroc şi împărat era, încât şi Sfântul Duh se odihnea intru dânsul, oare, n-a căzut prin acelaşi păcat, păcătuind cu Batşeba şi ucigând pe bărbatul ei?

Dar chiar de au greşit, repede îndată au adus şi pocăinţă, nu cu buze împietrite, ci din adâncul inimii, făgăduind că, de acum, nu vor mai face acestea, ci vor plânge.

Asemenea şi voi, să nu vă lăsaţi soţiile voastre, mergând la altele. Grăiesc vouă împăraţilor, bogaţilor şi tuturor stăpânitorilor, nu luaţi femeile de la bărbaţii lor, ca să vă însoţiţi cu ele, pentru că, prin aceeaşi lege, ca şi voi, s-au însoţit cu nunta şi la aceeaşi judecată vor sta înainte. Nici să nu luaţi cu sila fetele de la săraci, nici să batjocoriţi, ruşinând fecioare, pentru că vor striga acelea către Domnul şi le va auzi şi va trimite Dumnezeu mânia Lui peste voi, precum zice Ioan, marele Teolog: "Ca şi cu o seceră va arde şi va secera pe păcătoşii de pe pământ" (Apoc. 14).

Că, dacă ne vom petrece viaţa rău, aici, apoi, acolo, vom fi chinuiţi. Deci, ce răspuns vom da la înfricoşătoarea Judecată?

Să ne temem fraţilor, de Judecătorul cel puternic, Care nu se uită la faţa celui ce este judecat. Să părăsim iubirea de dulceaţă şi pofta cea rea şi să facem pocăinţă adevărată, curăţindu-ne prin milostenie.

Şi, aşa, în toate zilele făcând, vom câştiga Împărăţia Cerurilor, pentru Iisus Hristos, Domnul nostru, Căruia se cuvine slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor ! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia

Sfinţii Adrian şi Natalia au fost soţ şi soţie, ambii provenind din familii foarte mari şi bogate din Nicomidia. Adrian era păgân şi marele pretor al Nicomidiei. Natalia în ascuns era creştină. Ei erau amândoi tineri şi nu au fost căsătoriţi decât treisprezece luni mai înainte de martiriul lor.

Când răul împărat Maximian a sosit la Nicomidia, el a poruncit prinderea creştinilor, torturarea şi executarea lor.

Într-o peşteră din afara cetăţii se aflau ascunşi douăzeci şi trei de creştini. Ei au fost denunţaţi autorităţilor, prinşi, biciuiţi cu sălbăticie şi aruncaţi în temniţă, în cel mai scurt timp ei au fost aduşi înaintea pretorului spre a li se înregistra numele.

Pretorul Adrian le observa chipurile şi feţele, ei erau calmi şi blânzi, deşi fuseseră torturaţi. ***El i-a legat cu jurământ să îi spună adevărul, ce aşteaptă ei de la Dumnezeul lor pentru aceste suferinţe cumplite şi moarte odioasă?***

Ei i-au răspuns că aşteaptă negreşit răsplata făgăduită de Dumnezeu drepţilor întru împărăţia Lui.

Auzind acestea, pretorul Adrian s-a întors către secretar şi i-a poruncit: „Vei scrie şi numele meu alături de al creştinilor acestora - Şi eu sunt creştin!”.

Auzind aceasta, împăratul 1-a întrebat pe Adrian: „Ţi-ai ieşit din minţi?”

Pretorul Adrian i-a răspuns împăratului: „Nicidecum. De abia acum mi-am venit în simţiri”.

Auzind acestea, duhul Nataliei a săltat întru dânsa. Cum Adrian a fost imediat aruncat în închisoare împreună cu ceilalţi, Natalia a alergat într-acolo cu toate cele de trebuinţă şi a slujit soţului ei şi sfinţilor. ***Când 1-au torturat pe Adrian, Natalia a stat lângă el, întărindu-1 până la sfârşit.***

După torturi prelungite şi întemniţare, împăratul a poruncit ca braţele şi picioarele mucenicilor să fie zdrobite cu ciocanul pe nicovală, precum s-a şi făcut. ***Adrian şi-a dat mucenicescul lui suflet împreună cu ceilalţi douăzeci şi trei, în schinguiri bestiale.***

Natalia a luat moaştele soţului ei şi ale celorlalţi sfinţi şi le-a dus la Argyropolis (în apropiere de Constantinopol), unde le-a îngropat cu cinste. După câteva zile 1-a văzut în vedenie şi lumină cerească pe Adrian, care i-a descoperit că în curând va veni la el.

Împlinindu-se timpul, Natalia şi-a dat duhul cu pace în mâinile Domnului, alăturându-se soţului ei iubit în cereştile locaşuri ale Împărăţiei lui Dumnezeu.

Cântare de laudă la Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia, şi a celor douăzeci şi trei împreună cu dânşii

Spinoasă este calea,
dar plin de trandafiri este Raiul.

Amar este chinul,
dar dulce Hristos.

Ce sunet se-aude din temniţ-adâncă?
Cu fier pe nicovală se zdrobesc mucenici.
Ei sparg ale lor oase
La mâini şi la picioare,
Ei îi ucid în chinuri
Pe-ai lui Hristos mucenici.

Oşteni ai Raiului sunt mucenicii.
O mână nobilă cade, plină de sânge,
E mâna pretorului Adrian.

Sfânta Natalia din ţărână ridică

Mâna soţului ei iubit.
Ea aleargă şi-o spală, o-nfăşoară-n mătase,
Şi la piept o pune, scump odor al ei.

„Să nu mă laşi pe mine, ci să mă iei curând!
La tine să mă chemi, la Domnul şi-ai Lui Sfinţi!”

Şi cu adevărat, Adrian la ea vine,
Înconjurat de lumină, în strai împărătesc:
Cu glas ceresc îi spune:
„Găteşte-te să vii, scumpă soţia mea.
Iată, sosit-a ceasul, Domnul Hristos te cheamă,
Cu El în veşnicie noi alături vom fi”.

Mitropolitul Augustin de Florina - Predică la pomenirea Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia - o familie deosebită

Despre un mucenic, iubiţii mei, despre un mucenic am vorbit şi în predica anterioară. Am vorbit despre Sfântul Cosma, care a trăit şi a fost martirizat cu două sute de ani în urmă. Sfântul Cosma este unul din noii mucenici. În cinstea noilor mucenici s-a zidit o minunată bisericuţă pe o înălţime din regiunea Amintaios.

Despre mucenici vom vorbi şi aici. Sunt douăzeci şi patru de mucenici, care sunt prăznuiţi pe 26 august. Douăzeci şi patru de mucenici, douăzeci şi patru de stele, care strălucesc pe firmamentul duhovnicesc al Bisericii noastre. Douăzeci şi patru de mucenici, o întreagă constelaţie. Cea mai luminoasă stea în această constelaţie este ultima. Se numeşte Adrian.

Să vedem unde, când şi cum au fost martirizaţi aceşti douăzeci şi patru de mucenici…

(traducere: Frăţia Ortodoxă Misionară “Sfinţii trei noi ierarhi”, sursa: Myripnoa anthi”, Atena, 2007)

Sfinţii Adrian şi Natalia şi sensul adevărat al tainei nunţii

Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia din Nicomidia şi sensul adevărat al tainei nunţii (s.v. 26 august / s.n. 8 septembrie):

https://www.academia.edu/44047117/Sfin%C5%A3ii_mucenici_Adrian_%C5%9Fi_Natalia_din_Nicomidia_%C5%9Fi_sensul_adev%C4%83rat_al_tainei_nun%C5%A3ii_26_august_8_septembrie_

https://archive.org/details/sensul-adevarat-al-tainei-nuntii

https://www.slideshare.net/steaemy1/sensul-adevarat-al-tainei-nuntii-250148649

****

Astăzi sunt prăznuiţi Sfinţii mucenici căsătoriţi Adrian şi Natalia, o întrupare desăvârşită a sensului adevărat al familiei creştine, pe care astăzi nu-l mai ştie nimeni, în care astăzi aproape nimeni (nici dintre cei aşa-numiţi "credincioşi practicanţi") nu mai crede.

Nimeni nu mai crede că sensul unirii în Hristos cu persoana iubită nu este să fii fericit în lumea aceasta, nu este să scapi de singurătate cu orice preţ, nu este să ai un "alibi" perfect pentru orice compromis cu lumea şi lumescul "pentru … siguranţă şi bunăstarea materială a familiei", nu este să te răsfeţi şi să te scalzi

în desfătări fără mustrări de conştiinţă (că… deh, sunt permise şi la urma-urmei, nu suntem călugări, deci suntem dispensaţi de a trăi prea duhovniceşte), nu este să-ţi faci idol şi scop în sine din iubirea firească şi din persoana iubită şi nu este nici măcar să ai neapărat copii, dacă Dumnezeu nu îngăduie sau nu binevoieşte aceasta!

Sensul adevărat al unirii în Taina Nunţii este încununarea vieţii prin împreună-mărturisirea lui Hristos.

Sensul ultim al însoţirii creştine este redat de ***cântarea aceea dureros de frumoasă din Slujba Tainei Cununiei:*** ***"Sfinţilor mucenici, care bine v-aţi nevoit, rugaţi-vă Domnului să se mântuiască sufletele noastre!".***

Nu sunt invocaţi atunci, în Taina Cununiei, alţi sfinţi decât mucenicii, iar "dansul" duhovnicesc al mirilor, cu naşii şi cu preoţii se face în acest timp în jurul Sfintei Evanghelii şi al Sfintei Cruci, arătând care trebuie să fie centrul vieţii familiei creştine.

- ***Nu a contat pentru Sfinţii Adrian şi Natalia că erau de abia un an şi o lună căsătoriţi!***
- ***Nu a contat că erau tineri şi cu o viaţă înainte!***
- ***Nu a contat că nu "se împliniseră" ca familie prin dobândirea vreunui prunc!***
- ***Nu a contat că se iubeau foarte mult unul pe altul!***

Ce a contat pentru ei în ceasul prigoanei? Un singur "lucru": HRISTOS! Pentru El au jertfit, adică şi-au încununat şi şi-au împlinit cu adevărat şi în mod desăvârşit dragostea lor! L-au iubit pe Hristos mai presus de orice! Şi nu erau supra-oameni, nu erau "predestinaţi" să fie sfinţi!

Erau oameni obişnuiţi, la fel ca şi noi, cu nimic mai presus de firea omenească. Nu aleseseră pustnicia sau călugăria. ***Au ales viaţa în lume, dar fără să aleagă viaţa lumească!***

Dar ce aveau atunci care să le dea atâta putere să sacrifice totul? Cum au putut? Aproape "simplu", am putea spune: ***au crezut cu adevărat în Hristos şi au împlinit efectiv prima şi cea mai importantă poruncă:*** "***Să iubeşti pe Domnul Dumnezeu din toată inima ta, din tot sufletul tău, din toată puterea ta şi din tot cugetul tău".*** Astăzi oamenii au uitat totalmente de această primă poruncă, de parcă ea ar fi… ultima!

- *Astăzi a-L iubi pe Hristos mai mult ca orice şi a fi dispus să jertfeşti totul pentru El este calificat drept "habotnicie" şi este echivalat cu o gravă scrânteală.*
- *Astăzi "iubirea" este zeul/idolul nostru, dar nu Dumnezeu-Iubirea, ci "iubirea" umanistă, acea "iubire" prea omenească, acea iubire care să ne facă fericiţi în această lume a păcatului şi pentru care credem că şi numele lui Dumnezeu poate fi folosit ca justificare pentru toate bălăcelile şi amăgirile noastre.*

A vrea să fii un om duhovnicesc, ca şi creştin căsătorit şi vieţuitor în lume este astăzi aproape "interzis".

Să citim mai întâi din **Sinaxarul** online viaţa lor rezumată şi vom continua apoi meditaţia noastră la acest exemplu fabulos de … normalitate creştinească : ***"Mucenicul Adrian şi soţia lui Natalia au trăit în cetatea Nicomidiei, pe vremea împărăţiei lui Maximian.*** Iar la a doua înconjurare ce a făcut Maximian prin împărăţia sa, prigonind pe creştini, a prins 23 de bărbaţi creştini care erau ascunşi prin peşteri, şi au fost daţi la multe chinuri.

Pe aceştia, mai înainte de a mărturisi, i-a întrebat Adrian: "Pentru ce, fraţilor, răbdaţi aceste nesuferite şi grele chinuri?"

Şi, răspunzând, ei ziseră: "Pentru ca să dobândim bunătăţile cele ce sunt gătite de la Dumnezeu, celor ce pătimesc pentru Dânsul, pe care nici auzul nu poate să le audă, nici cuvântul să le povestească".

Acestea auzindu-le fericitul Adrian, umilindu-se din dumnezeiescul dar, a zis scriitorilor să-i scrie şi numele lui cu creştinii, că bucuros moare şi el cu dânşii. Deci scriindu-l aceia şi pe dânsul, îl băgară în fiare şi la închisoare.

Acest lucru aflându-l Natalia, femeia lui, şi gândind cum că poate a fost prins pentru altceva, şi îngrijindu-se foarte suspina şi plângea. Dar fiind înştiinţată că pentru Hristos l-au pus în legături şi în temniţă, îndată îmbrăcându-se în haine luminoase a alergat la temniţă. Şi intrând înăuntru îl învăţa să stea neclintit la chinuri, şi ruga pe sfinţii cei ce erau împreună legaţi cu dânsul să se roage pentru el. Atunci prin sfătuirea mucenicului Adrian se întoarse Natalia la casa ei.

Deci fiind adus sfântul la împăratul şi mărturisind pe Hristos că este Dumnezeu adevărat, îl puseră cu faţa în jos şi-l bătură cu toiege. Apoi, întorcându-l cu faţa în

sus, a fost bătut şi peste pântece, încât i se vedeau şi măruntaiele. ***Mucenicul când pătimea acestea era de 28 de ani.***

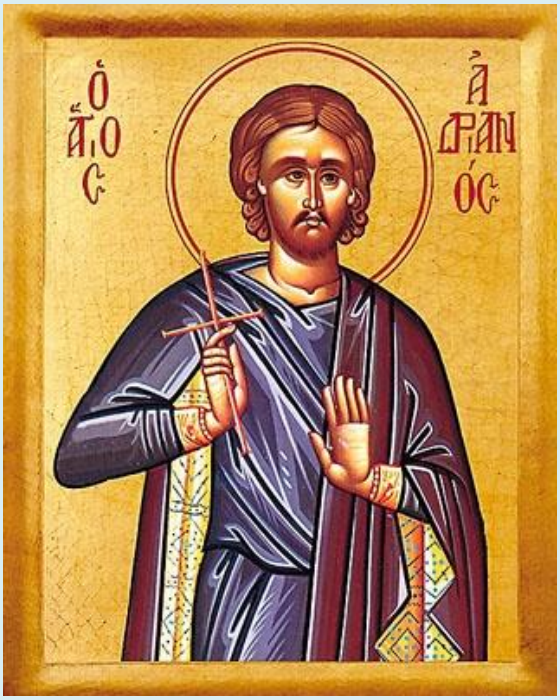

După aceea lui şi celorlalţi sfinţi li s-au tăiat mâinile şi picioarele. Apoi dându-şi sfinţii sfârşitul, şi urmând a li se mistui trupurile lor în foc, Natalia a băgat mâna Sfântului Adrian în sânul ei şi urma mergând după sfintele moaşte şi strângea sângele ce pica de la dânşii şi se ungea cu el.

Apoi fiind stins focul de o ploaie mare şi grea, un om credincios, anume Eusebie, luând moaştele sfinţilor şi punându-le într-un caic mic, le-a dus la Arghiropoli şi le-a aşezat aproape de Bizanţ. ***Acolo mergând mai pe urmă Natalia, şi-a dat sufletul la Dumnezeu şi a fost îngropată lângă moaştele cele mucenicești.”***

***

Dacă eroismul Sfântului mucenic Adrian poate fi mai uşor de înţeles şi întâlnim în fiecare zi în Calendar sfinţi care au pătimit la fel ca el (ceea ce pentru noi oricum pare de neînchipuit), mucenicia nesângeroasă a Nataliei este excepţională şi aş zice că este mult mai mare decât a lui Adrian. De aceea nu trebuie să ne mire faptul că Sfânta Natalia este numită şi ea muceniţă, cu toate că nu a avut sfârşit mucenicesc! ***Dar să ne gândim: care femeie, slabă şi miloasă prin fire îşi depăşeşte iubirea şi mila firească, de soţul ei iubit şi faţă de… ea însăşi, până la urmă şi are tăria nu numai să privească torturile îngrozitoare şi moartea în chinuri a omului ei cel mai drag, ci chiar să se ducă “să-l înveţe să stea neclintit la chinuri“?!***

Natalia pare exact opusul soţiei dreptului Iov. În timp ce aceea îl învăţa pe Iov cel greu încercat să hulească pe Dumnezeu, "ca să se uşureze", "ca să se descarce" (cum am zice astăzi), aceasta nu gândea nici drăceşte (să hulească), dar nici măcar firește. Nu sta să se gândească să-i cruţe cumva suferinţa, sau să se gândească la ea, că rămâne singură şi, la o adică - nu-i aşa? - la ce bun să mori ca prostul în chinuri groaznice, când te poţi bucura de tinereţe, de viaţă, de iubire… când ai doar 28 de ani şi o soţie frumoasă, şi toată viaţa înainte să te bucuri de ea… şi, oare, nu e chiar păcat să-ţi laşi femeia pe drumuri, fără sprijin… N-a zis nici: "oameni suntem" cu toţii, nu îngeri, iar ca oameni trebuie să ne trăim viaţa… Doar n-o trebui acum ca toţi să fim sfinţi… Să-i lăsăm pe alţii să fie sfinţi, dacă ţin neapărat, iar noi să ne trăim frumos viaţa de familie, pe care abia am început-o, să facem copii, să ne bucurăm…"), ci a călcat în picioare prin credinţa ei fierbinte şi adevărată orice patimă omenească. ***A fost mai presus şi decât Petru cel dinainte de Înviere, care voia să-L oprească de la Cruce, prin compătimirea lui, pe Mântuitor, şi care pentru aceasta a fost aspru mustrat de Hristos: "Mergi înapoia mea, Satano, sminteală îmi eşti! Că nu cugeţi pe cele ale lui Dumnezeu, ci pe cele ale oamenilor!".***

Sfânta muceniţă Natalia a trăit "pe viu" şi a dat "carne" prin exemplul ei acestui cuvânt: ***"Cel care iubeşte pe soţ sau soţie mai mult decât pe Mine nu e vrednic de Mine".*** În timp ce noi punem orice, şi în primul rând pe noi înşine, mai presus de Hristos… Şi adesea nu ne ruşinăm să ne folosim chiar de invocarea cuvintelor Lui

(tâlcuite strâmb, după bunul nostru plac, ca şi cum Evanghelia ne-a fost dată spre a ne îndreptăţi prin ea patimile) pentru a ne justifica egoismul, laşitatea, iubirea de plăceri, necredinţa, apostazia…

Pentru a ne confirma în patimile şi în complăcerile noastre şi a ne sluji închipuirii că, dacă trăim viaţa de familie şi viaţa în lume, avem dreptul să lăsăm pe Hristos undeva de(o)parte, iar noi… să ne trăim viaţa! ***Când Hristos ar trebui să ne fie Singurul nostru sens, atât pentru căsnicia şi cât pentru toată existenţa noastră!***

De aceea Sfinţii Adrian şi Natalia ne sunt nu numai pildă, ci şi ruşinare pentru lipsa noastră de credinţă şi de iubire adevărată de Dumnezeu. ***Nu pentru că "suntem oameni" nu putem şi noi nici măcar a suta parte din cât au putut ei, ci pentru că nu suntem… creştini adevăraţi…*** Dar ***să ne rugăm Sfinţilor mucenici să ne înveţe să fim!***

Sfinţii Adrian şi Natalia să ocrotească şi să binecuvânteze, întărind pe calea mărturisirii pe toţi fraţii noştri căsătoriţi şi pe toţi cei care le poartă numele! Amin.

Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia (26 august) - “Iată una dintre cele mai măreţe povestiri despre o soţie ce-şi îndeamnă soţul să sufere mucenicia”

“Taina căsătoriei”: Sfinţii Adrian şi Natalia
26 august, Nicomidia, vestul Asiei Mici, începutul sec. IV

Iată una dintre cele mai măreţe povestiri despre o soţie ce-şi îndeamnă soţul să sufere mucenicia. Este o pildă supremă de credinţă neclintită, care ştie că scurta pierdere a soţului aici, pe pământ, pentru Hristos, înseamnă a-l dobândi din nou, de-a pururea, în Împărăţia Cerurilor.

Născut din neam ales, Adrian avea douăzeci şi opt de ani, fiind în floarea tinereţii, puternic şi chipeş, bine chivernisit în slujba împărătească. Avea o soţie tânără şi frumoasă, numită Natalia, cu care era căsătorit de treisprezece luni.

Într-o zi, în vremea ultimei mari prigoane a creştinilor, sub împăratul Maximian, douăzeci şi trei de creştini au fost aduşi înaintea împăratului şi chinuiţi crunt, aproape de moarte. Adrian era unul dintre dregătorii împărăteşti ce priveau suferinţele acelor oameni şi auzeau cu câtă vitejie îşi apărau credinţa în Hristos.

Apoi, pe când mucenicii zdrobiţi în bătaie erau duşi la palatul tribunului spre a li se înscrie numele, Adrian i-a întrebat ce nădăjduiau să dobândească îndurând asemenea suferinţe. Ei i-ai vorbit despre negrăita frumuseţe şi slavă a Raiului şi i-

au citat din 1 Corinteni 2, 9: Cele ce ochiul nu a văzut, nici urechea a auzit, nici la inima omului s-au suit, acestea au gătit Dumnezeu celor ce iubesc pe dânsul.

Auzind aceste vorbe, Adrian s-a dus la cel ce scria şi i-a spus: „Scrie şi numele meu împreună cu cele ale sfinţilor aceştia; şi eu sunt creştin“. Când împăratul a auzit aceasta, l-a întrebat: „Ţi-ai pierdut minţile?“ Adrian a răspuns: „Nu mi le-am pierdut, ci mi le-am aflat!“ Astfel că a fost întemniţat împreună cu ceilalţi.

Când soţia sa Natalia a aflat prima dată de întemniţarea lui, s-a mâhnit. Însă când a aflat că era întemniţat pentru Hristos, s-a bucurat mult, căci în taină era creştină. A îmbrăcat veşminte frumoase şi a dat fuga la temniţă să sărute legăturile soţului ei. L-a binecuvântat pentru hotărârea de a muri ca mucenic şi l-a sfătuit să rămână tare, îndemnându-i pe cei împreună prinşi să se roage pentru el. Apoi Adrian a trimis-o înapoi acasă, rugând-o să fie liniştită şi să nu se teamă pentru el.

Apropiindu-se clipa muceniciei lui, temnicerii i-au îngăduit să meargă acasă şi să-şi ia rămas bun de la familie. Văzându-l că vine, Natalia, crezând că şi-a pierdut curajul şi a fugit din temniţă, a încuiat uşa casei şi a strigat la el, învinovăţindu-l că este un lepădat de Hristos şi iubitor al vieţii acesteia. I-a adus aminte de cuvintele Domnului, cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, mă voi lepăda şi Eu de dânsul înaintea Tatălui meu care este în ceruri (Mat. 10, 33). Se numea pe sine nenorocită, căci el o împiedica să se bucure de slava de a fi numită soţie de mucenic. Blagoslovenia pe care se aştepta să o primească, spunea ea, se pre-schimbase în nenorocire.

Dar când a aflat că ţelul venirii lui era altul decât îşi închipuia, de îndată supărarea i s-a schimbat în bucurie, şi l-a sărutat. Iar Adrian a strigat: „Blagoslovită eşti tu, soţia mea! Tu ai ajuns să-L cunoşti pe Dumnezeu, pentru ca soţul tău să se mântuiască. Cu adevărat, soţia mea, tu îţi iubeşti bărbatul! Blagoslovenia îţi va fi deci cunună, căci deşi nu ai îndurat tu însăţi chinurile, ai fost părtaşă la suferinţele mucenicilor prin mila faţă de ei“.

Luând-o de mână, el s-a întors împreună cu ea la temniţă. Pe drum a vorbit cu ea despre ceea ce trebuie să facă cu averea lui. Ea l-a îndemnat să nu se îngrijească de cele pământeşti, ci să cugete la bunătăţile cereşti. Intrând în temniţă, slujitoarea lui Dumnezeu Natalia a căzut înaintea sfinţilor mucenici şi, sărutându-le lanţurile, a văzut că rănile lor erau pline de puroi. Îndată şi-a trimis slujnica acasă să aducă pânză fină şi feşe. Când toate au fost aduse, Natalia a legat rănile mucenicilor cu mâna ei şi, pe cât se putea, le-a alinat suferinţele de neîndurat, slujindu-le în temniţă şapte zile, până când au plecat la judecată.

A venit şi ziua când Adrian avea să îndure bătăile pe care ceilalţi le primiseră. Toţi l-au îmbărbătat: „Du-te cu îndrăznire şi ruşinează-l pe tiran!“

Natalia îl îndemna şi ea: „Îndreaptă-ţi mintea, stăpâne, numai către unul Dumnezeu, şi inima ta să nu se teamă de nimic! Scurte sunt caznele, dar cele ce urmează sunt fără de sfârşit; scurtă este suferinţa, dar slava muceniciei veşnică. Suferă durerea numai puţină vreme şi curând te vei bucura cu îngerii. Dacă slujind pe împăratul cel pământesc, te-ai îngrijit să aduni şi dajdia cea mai mică, necruţându-ţi sănătatea şi fiind gata să mori în luptă, oare nu ţi se cade acum să înduri tot felul de cazne cu încă mai multă vitejie, şi să mori pentru Împăratul ceresc, cu care tu însuţi ai să împărăţeşti?“

Îndurând cu vitejie bătăile şi răspunzând cu linişte şi iscusinţă cuvintelor zeflemitoare ale împăratului, Adrian a primit loviturile călăului cu asemenea seninătate, încât împăratul s-a înfuriat. Când pântecele lui Adrian a plesnit de bătăi, Maximian a pus capăt caznelor şi l-a trimis împreună cu ceilalţi înapoi în temniţă.

Din nou binecuvântata Natalia l-a îmbărbătat şi l-a mângâiat. Îmbrăţişându-l, ea îi spunea: „Fericit eşti tu, stăpâne, că te-ai învrednicit a fi în rândul sfinţilor mucenici! Fericit eşti tu, lumina ochilor mei, căci suferi pentru Cel ce a suferit pentru tine. Iată, de acum vei vedea slava Lui şi te vei face părtaşul ei, căci cel ce este părtaş suferinţelor Lui va fi părtaş şi al slavei Lui!“

Pe când vorbeau, Natalia a înmuiat o pânză în sângele lui şi şi-a uns trupul cu el. Peste câteva zile, după ce iarăşi legase rănile mucenicilor, Natalia şedea la picioarele lui Adrian şi zicea: „Te rog, stăpâne al meu, adu-ţi aminte de legătura nunţii noastre, de şederea mea alături de tine în vremea suferinţelor şi de dorinţa mea ca tu să dobândeşti cununile. Roagă pe Domnul Hristos, Dumnezeul nostru, să mă ia împreună cu tine, astfel ca, aşa cum împreună am trăit în viaţa aceasta plină de păcate, tot aşa să trăim laolaltă nedespărţiţi în viaţa cea fericită. Te rog, stăpâne al meu, când vei sta înaintea Domnului Hristos, cere mai întâi îndurare pentru mine; căci sunt încredinţată că orice vei cere, Domnul îţi va da ţie, căci rugăciunea ta este plăcută înaintea Lui, ca şi stăruinţa ta. Dar tu ştii necredinţa acestor oameni şi lipsirea de Dumnezeu a împăratului şi mă tem că mă vor sili să mă mărit cu altul, cu un om necredincios şi păgân. Atunci se va întina patul meu, şi legătura noastră se va rupe. Cu stăruinţă te rog, ocroteşte-ţi soţia, aşa cum apostolul ne-a învăţat; dăruieşte-mi, ca răsplată a curăţiei mele, să mor împreună cu tine!“

[…].

Natalia a izbutit să ia în taină scumpul lui braţ acasă. Ea l-a uns cu mir scump, l-a învelit într-o pânză de purpură şi l-a aşezat la capul patului. Restul moaştelor lui Adrian şi ale celorlalţi douăzeci şi trei dimpreună cu el au fost duse în Bizanţul aflat în apropiere, de către câţiva creştini ce fugeau de prigoana lui Maximian.

După o vreme, unul dintre bărbaţii de seamă a dobândit încuviinţarea împăratului să se însoare cu frumoasa văduvă a lui Adrian. Auzind de cugetarea aceluia, Natalia îndată s-a pregătit să fugă la Bizanţ, la locul unde erau păstrate moaştele soţului ei. Ea s-a aşezat la rugăciune, cerând ajutorul lui Dumnezeu.

Pe când se ruga, de multa osteneală şi de mâhnire Natalia a aţipit şi iată că unul dintre sfinţii mucenici i s-a arătat în vis şi i-a spus: „Pace ţie, Natalia, roaba lui Hristos! Să ştii că Dumnezeu nu te-a trecut cu vederea şi nici noi nu am uitat bunătăţile tale, pe care le-ai făcut îngrijindu-ne în vremea întemniţării noastre. Stând înaintea feţei lui Hristos, stăruim ca să dea ţie să ajungi degrabă la noi“.

Fericita Natalia l-a întrebat: „Spune mie, mucenice sfinte, dacă stăpânul meu Adrian stă împreună cu tine înaintea Domnului Hristos“.

Iar mucenicul i-a răspuns: “El şi-a luat locul înaintea Stăpânului chiar mai înainte de noi! Însă tu grăbeşte şi ia fără zăbavă o corabie şi mergi la locul unde sunt trupurile noastre. Acolo Domnul ţi se va arăta şi te va călăuzi la noi“.

Trezindu-se din somn, Sfânta Natalia îndată a lăsat toate şi, luând cu ea doar braţul Sfântului Adrian, a plecat de acasă. Ajungând la malul mării, a zărit o corabie gata să plece spre Bizanţ, care părea că o aşteaptă pe ea. Urcându-se în corabie, a văzut acolo creştini, bărbaţi şi femei, care fugeau de prigoana răului Maximian, şi a adus mulţumire lui Dumnezeu.

La miezul nopţii, diavolul s-a arătat creştinilor de pe corabia Nataliei. El a luat chipul unuia ce călătorea pe o corabie venind din răsărit, având cu el pe alţii în chip de corăbieri. Diavolul i-a întrebat pe corăbierii creştini, vorbindu-le ca şi cum ar fi fost cârmaci: „De unde sunteţi şi încotro mergeţi?“ Creştinii au răspuns: „Suntem din Nicomidia şi mergem la Bizanţ“. Vrăjmaşul le-a răspuns: „V-aţi abătut din cale; întoarceţi-vă spre port!“ Zicând aceasta, diavolul voia să-i amăgească şi să-i ducă la pierzare. Iar creştinii, crezând mincinosul sfat, prinseră să întoarcă corabia şi să plutească spre port.

Dar deodată li s-a arătat Sfântul mucenic Adrian, strălucind de lumină, şi a strigat cu glas mare: „Ţineţi calea pe care aţi urmat-o înainte, şi nu luaţi în seamă cu-

vintele vrăjmaşului, ce negreşit vă găteşte pierzarea!“ Spunând acestea, mu-cenicul s-a arătat mergând înaintea lor pe apă, iar diavolul a pierit cu corabia.

Fericita Natalia ridicându-se, l-a zărit pe Sfântul Adrian mergând înaintea corabiei şi a strigat: „Este soţul meu - este Adrian care a venit să ne scape!“ Îndată el s-a făcut nevăzut.

Vântul le-a fost prielnic, iar călătorii sosiră la Bizanţ, lângă biserica unde fuseseră îngropate trupurile sfinţilor mucenici, şi toţi au coborât din corabie plini de bucurie. Apropiindu-se de trupurile mucenicilor din biserică, Sfânta Natalia a căzut înaintea lor cu nespusă veselie, sărutându-le şi vărsând lacrimi de bucurie. Aşezând braţul Sfântului Adrian lângă trupul lui, ea a îngenuncheat şi s-a rugat îndelung. Apoi, când a sfârşit, s-a ridicat şi a dat bineţe fraţilor şi surorilor aflaţi acolo, căci mulţi creştini credincioşi se adunaseră în locul acela. Ei au primit-o cu bucurie. Una dintre familii a luat-o în casa lor şi au stăruit să se odihnească, căci vedeau că este istovită de călătorie.

Pe când dormea, Sfântul Adrian i s-a arătat în vis şi i-a spus: „Bine ai făcut venind aici, roaba lui Hristos şi fiică a mucenicilor. Intră întru odihna cea gătită ţie de Domnul. Vino şi primeşte-ţi răsplata cuvenită!“

Trezindu-se din somn, Sfânta Natalia a povestit visul creştinilor de acolo şi le-a cerut să se roage pentru ea. Curând apoi a adormit din nou.

După un ceas, credincioşii au venit să o trezească, însă au văzut că răposase, căci sufletul ei cel sfânt plecase la odihna cea veşnică împreună cu Domnul. Cu nespusă bucurie, ei au îngropat-o în biserică, alături de soţul ei.

Condac din Acatistul Sfinţilor Adrian şi Natalia: Aleşilor slujitori ai lui Dumnezeu şi mucenici ai lui Hristos, cei ce toată slava cea deşartă a lumii acesteia pentru dragostea lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, de nimic o aţi socotit, şi vieţile voastre jertfă curată şi fără de prihană aţi aşezat, dorind chinuri şi moarte mai curând a primi, decât a vă lepăda de Dumnezeu cel adevărat: cu dragoste vă lăudăm pe voi, Sfinţilor Adrian şi Natalia. Înaintea scaunului slavei Domnului cu bucurie stând, şi cu vederea aceleia pururea desfătându-vă, rugaţi-vă pentru noi, păcătoşii, care cu credinţă şi cu cinstire cădem către voi, ca să strigăm vouă cu mulţumire: Bucuraţi-vă, Sfinţilor Adrian şi Natalia, prea lăudaţilor mucenici ai lui Hristos şi luptători nebiruiţi!

Slavă la Vecernie, glas 6: O, pereche fără prihană şi aleasă Domnului! O, prea dorită domnie şi lui Hristos prea iubită! O, însoţire prea bună şi lui Dumnezeu fericită! Cine nu se va spăimânta de aceasta, auzind faptele cele mai presus de om? Cum femeia s-a îmbărbătat asupra tiranului celui amar şi pe bărbatul ei l-a întărit a nu slăbi întru cele cumplite, ci să aleagă a muri pentru credinţă mai degrabă decât a trăi. O, graiuri împletite de Dumnezeu ale înţeleptei Natalia! O, sfătuiri dumnezeieşti, care au străbătut cerurile şi au făcut pe slăvitul Adrian cunoscut către însuşi scaunul Împăratului celui mare! Ci, o, însoţire sfântă! Rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu pentru noi, care din dragoste săvârşim pomenirea voastră, ca să ne mântuim din ispite şi de tot necazul.

(Din: David şi Mary Ford, „Căsătoria, cale spre sfinţenie. Vieţile sfinţilor căsătoriţi", Editura Sophia)

Sursa:
https://www.librariasophia.ro/carti-casatoria,-cale-spre-sfintenie---vietile-sfintilor-casatoriti-ford,-david%3B-ford,-mary-so-50.html

Nicolae Pintilie - Sfinții Adrian și Natalia - icoană a provocărilor familiei creștine contemporane

În aşa-numita societate dezvoltată sau post-industrială, familia trece astăzi prin mari schimbări. Însuşi tabloul familiei tradiţionale, în care tatăl, mama şi copiii aveau roluri bine stabilite este astăzi repictat. Problemele spirituale, sociale şi economice, şomajul şi dificultatea de încadrare pe piaţa muncii, televizorul, telenovelele, ştirile despre VIP-uri, toate au lăsat şi lasă răni adânci în trupul familiei.

***

„Sfinţilor mucenici, care bine v-aţi nevoit şi v-aţi încununat, rugaţi-vă Domnului să se mântuiască sufletele noastre”, aşa auzim cântându-se în cea mai fastuoasă slujbă a Sfintei Biserici - Taina Sfintei Cununii.

Ne întrebăm, de ce oare dumnezeiștii părinți și imnografi, alcătuitori ai rânduielii Tainei Sfintei Cununii, au ales ca într-unul dintre cele mai importante momente din viața familiei creștine să se vorbească mirilor despre mucenicie? De ce se cântă despre sânge vărsat, despre renunțare la lume, renunțare la propriul „eu”, atunci când toți se bucură pentru noua familie ce s-a format în marea familie - Biserica?

Ce este familia? După învățătura Sfintei noastre Biserici, familia este așezământ dumnezeiesc și temelie a vieții. Este legătura dintre bărbat și femeie, binecuvântată de Dumnezeu în Taina Sfintei Cununii. La baza familiei stă tocmai Taina Iubirii, o iubire ce se sfințește pentru veșnicie. Dacă în creștinismul apusean se vorbește despre o legătură „până mormântul vă va despărți", în Ortodoxie, iubirea sfințită pe altarul familiei se înveșnicește. Ne-o demonstrează o famile de mucenici, familie ce a fost reținută de către conștiința liturgică în ziua de pomenire - 26 august.

O familie ce și-a înveșnicit dragostea

Sfinții Adrian și Natalia, căci despre ei este vorba, au demonstrat că dragostea trece de trup, de sânge, de durere și de lacrimi. O dragoste sfințită în marea dragoste a Răstignitului Hristos. O familie la început de drum, căci sinaxarul ne relatează că Adrian avea doar 28 de ani. Căsătorit cu Natalia, trăiau împreună fericiți în Nicomidia, o cetate din Asia Mică, actuala Turcie. Pacea le-a fost tulburată atunci când în oraș a ajuns ordinul împăratului roman Maximian: „creștinii să fie arestați!"

Mulți au scăpat, însă 23 de tineri au fost prinși și aruncați în temniță. Văzând suferința acestora, tânărul Adrian, probabil funcționar al statului, a fost impresionat de tăria credinței lor: „Pentru ce, fraților, răbdați aceste grele chinuri? Răspunzând, ei ziseră: Pentru ca să dobândim bunătățile cele ce sunt gătite de la Dumnezeu, celor ce pătimesc pentru Dânsul. Acestea auzindu-le fericitul Adrian, umilindu-se din dumnezeiescul dar, a zis soldaților să-i scrie și numele lui cu creștinii, că bucuros moare și el cu dânșii. Deci, scriindu-l aceia și pe dânsul, îl băgară în fiare și la închisoare".

Închis de bunăvoie, Adrian a fost căutat și găsit de către soția sa, Natalia. Într-o logică firească a omului contemporan, soția ar fi trebuit să îl convingă să renunțe la ideea „nebunească". Își doreau, poate, un copil, aveau împreună multe planuri de viață. Însă, abia acum începe „nebunia": „Acest lucru aflându-l Natalia, fiind înștiințată că pentru Hristos l-au pus în legături și în temniță, îmbrăcându-se în haine luminoase a alergat la temniță. Și, intrând înăuntru, îl învăța să stea neclintit la chinuri, și ruga pe sfinții cei ce erau împreună legați să se roage pentru el".

Cu siguranță, Natalia era creștină - doar așa se explică faptul că l-a încurajat spre mucenicie. Cu lacrimi în ochi și cu inima sfâșiată a privit cum, alături de cei 23 de tineri creștini, a primit cununa martiriului și soțul ei, Adrian. La sfârșitul zilei, dimpreună cu puținii creștini rămași în Nicomidia, Natalia a început să strângă

moaștele sfinților. Din rânduiala lui Dumnezeu, sfânta și-a dat duhul, fiind îngropată lângă moaștele mucenicești din Nicomidia.

Familia - o continuă provocare

O icoană de familie. „Povești nemuritoare”, ar spune alții. Este ceva din trecut, ce legătură ar avea cu mine, tânărul cu familie din secolul XXI? Însă, dacă privim un pic mai atent în viața noastră de zi cu zi, de acasă, istoria se reînnoadă. E adevărat, nimeni nu ne mai cere viața în schimbul credinței, însă noțiunile de „familie”, „copii”, „căsnicie” se aud din ce în ce mai rar. „Păi, de ce să-mi întemeiez o familie, când viața este așa frumoasă? Și concubinajul sau parteneriatul social sunt o soluție. Ne certăm, fiecare își vede de drumul lui… De ce să stau să mă bată la cap, să ne uităm urât unul la altul? De ce să nu fii liber…? Sunt tânără, frumoasă, am cariera în față, familia și copiii pot aștepta pe mai târziu…”

Sunt replici pe care fiecare dintre noi le întâlnim zilnic. Care să fie, totuşi, cauza situaţiei deplorabile în care se află instituţia căsniciei în ţara noastră, unde tradiţiile familiale erau cândva foarte solide? Cum am ajuns, oare, la starea aceasta? În aşa-numita societate dezvoltată sau post-industrială, familia trece astăzi prin mari schimbări. Însuşi tabloul familiei tradiţionale, în care tatăl, mama şi copiii aveau roluri bine stabilite este astăzi repictat. Problemele spirituale, sociale şi economice, şomajul şi dificultatea de încadrare pe piaţa muncii, televizorul, telenovelele, ştirile despre VIP-uri, toate au lăsat şi lasă răni adânci în trupul familiei.

Specialiştii au demonstrat că schimbările petrecute în lumea contemporană au făcut să crească instabilitatea vieţii de familie. S-au înmulţit exemple triste de familii destrămate, conflictele conjugale, divorţurile şi procesele judiciare pentru custodia copiilor, dependenţa de droguri şi violenţa domestică. În plus, importul unor modele a dus la apariţia, în ultima vreme, a unei mari diversităţi de modele familiale şi stiluri de viaţă noi, cu totul diferite de familia tradiţională. Aşa au apărut familia monoparentală, concubinajul, dar şi conceptul de „familie gay”.

Le vedem zilnic în mijloacele de informare media. Atât de mult au pătruns, că aproape ni se par firești. Psihologic vorbind, fiind bombardați cu „modele” VIP, la cea mai mică provocare din cămin îți vine să renunți… „Ar fi mai bine să fiu liber, să îmi văd de viață… îmi pare rău că l-am cunoscut”…

De multe ori, poate că e îndreptățit gândul. Dar, tocmai acesta este rolul acelei cântări de la cununie: „Sfinţilor mucenici, care bine v-aţi nevoit şi v-aţi încununat, rugaţi-vă Domnului să se mântuiască sufletele noastre”. De ce ai renunța la un dar

al lui Dumnezeu, un dar pe care l-ai cerut, știind de la început la ce te înhami? Îndemnul de a merge mai departe, atunci când intervine și dintr-o parte, și din alta, acel: „Îmi pare rău… te rog să mă ierți!”, ni-l transmit Sfinții Adrian și Natalia. Pentru că traiul în familie este o mică jertfă mucenicească - speranţa fiind în mila lui Dumnezeu, care a trăit şi El într-o familie, a simţit din plin dragostea şi binecuvântarea unui cămin.

Cătălin Acasandrei - Doi sfinți mucenici și o poveste de iubire „atipică” zilelor noastre

An de an, în ziua de 26 august, Biserica ne amintește de o poveste de dragoste „atipică” timpurilor în care trăim: o soție care își îndeamnă soțul să sufere mucenicia. Cine au fost aceștia și cum au ajuns să fie considerați modele de căsnicie creștină autentică?

***

Sfinții Adrian și Natalia, soț și soție, au trăit în Nicomidia, în vremea împăratului Maximian. Într-o zi, în vremea ultimei sale persecuții împotriva creștinilor, douăzeci și trei de creștini au fost aduși înaintea împăratului și chinuiți groaznic, aproape de moarte.

Conform Sinaxarului, Adrian era unul dintre dregătorii împărăteşti care asistau la suferinţele acelor oameni şi auzea cu câtă vitejie îşi apărau credinţa în Hristos. Astfel, i-a întrebat Adrian: „Pentru ce, fraților, răbdați aceste nesuferite și grele chinuri?”. Iar ei i-au răspuns: „Pentru ca să dobândim bunătățile cele ce sunt gătite de la Dumnezeu celor ce pătimesc pentru Dânsul, pe care nici auzul nu poate să le

audă, nici cuvântul să le povestească". Auzind acestea fericitul Adrian, a zis soldaților să-i scrie și numele lui cu creștinii, că bucuros moare și el cu dânșii. Deci, scriindu-l aceia și pe dânsul, îl băgară în fiare și la închisoare.

Aflând tragica veste şi gândind cum că poate a fost prins pentru altceva, Natalia a început să plângă. Dar fiind înştiinţată că pentru Hristos l-au pus în legături şi în temniţă, îndată îmbrăcându-se în haine luminoase a alergat la temniţă. Şi intrând înăuntru, îl învaţă şi îl încurajează pe soţul ei să stea neclintit la chinuri, şi îi îndeamnă pe cei ce erau împreună legaţi cu dânsul să se roage pentru el.

A venit şi ziua în care Adrian avea să îndure bătăile pe care ceilalţi le primiseră. Astfel, l-au pus cu fața în jos și au început să îl bată cu toiege. Apoi, întorcându-l cu fata în sus, a fost bătut și peste abdomen, încât i se vedeau intestinele.

Natalia i-a fost alături, atunci, încurajându-l: „Îndreaptă-ţi mintea, stăpâne, numai către unul Dumnezeu, şi inima ta să nu se teamă de nimic! Scurte sunt caznele, dar cele ce urmează sunt fără de sfârşit; scurtă este suferinţa, dar slava muceniciei veşnică. Suferă durerea numai puţină vreme şi curând te vei bucura cu îngerii. Dacă slujind pe împăratul cel pământesc, te-ai îngrijit să aduni şi dajdia cea mai mică, necruţându-ţi sănătatea şi fiind gata să mori în luptă, oare nu ţi se cade acum să înduri tot felul de cazne cu încă mai multă vitejie, şi să mori pentru Împăratul ceresc, cu care tu însuţi ai să împărăţeşti?

Într-un final, împăratul hotărăște să îi omoare pe toți cu o nicovală şi un baros de fier. Astfel, cu o lovitură puternică, chinuitorii au sfărâmat fluierele picioarelor mucenicului şi i le-au tăiat. „Rogu-te, stăpâne, robule al lui Hristos, spunea Natalia, cât mai eşti încă viu, întinde braţul ca să ţi-l sfărâme, şi vei fi deopotrivă cu ceilalţi mucenici ce au suferit mai mult decât tine!"

Sfântul Adrian întinse braţul spre ea, iar ea luându-l, îl puse pe nicovală. Călăul, lovind puternic braţul, îl sfărâmă, şi îndată Sfântul Adrian îşi dă sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Natalia a luat acasă, în taină, braţul său, l-a uns cu mir, l-a învelit într-o pânză şi l-a aşezat la capătul patului.

Restul moaștelor lui Adrian şi ale celorlalţi douăzeci şi trei au fost luate și duse în Bizanţ, iar Sfânta Natalia, mergând pe urmele lor, și-a dat și ea sufletul Domnului și a fost îngropată alături de ei.

Orice exercițiu de imaginație este dificil în cazul celor doi. Erau căsătoriți abia de un an și o lună. Se iubeau, dar L-au iubit pe Hristos mai presus de orice. Sfinții

mucenici Adrian și Natalia au ascultat și împlinit întocmai cele spuse de Mântuitorul: „Cel ce iubeşte pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; cel ce iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine. Şi cel ce nu-şi ia crucea şi nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine”. (Matei 10, 37-38). Pe cât de simplu sunt de înțeles aceste cuvinte, pe atât de greu sunt de acceptat și de făcut, mai ales în contextul zilelor noastre.

Avem, însă, un felinar - povestea acestoi doi sfinți, ocrotitori ai familiei și exemple vii ale iubirii care depășește toate greutăţile, biruind însăşi moartea. O poveste pe care o auzim nu doar pe 26 august, ci mult mai des, în cadrul Tainei Cununiei, atunci când se invocă ajutorul sfinților mucenici, ca prin rugăciunile lor să se mântuiască sufletele celor ce se cunună și imită prin răbdare spiritul lor de jertfă: „Sfinților mucenici care bine v-ați nevoit...”. O poveste despre dragoste și bucurie, despre viață și jertfă, care ne îndeamnă să ținem minte un lucru: că tot ceea ce-i frumos este în Hristos.

“O Ortodoxie laică, dar care nu e lumească…” sau: Cum putem aduce mireasma pustiei în lume?

Pustia din spatele casei

Am auzit pre cei ce zic că cu neputinţă este întru deprinderea virtuţilor a veni, fără depărtare depărtată şi fugirea în pustie, şi m-am minunat: Cum au voit ei a mărgini întru un loc pre Cel nehotărnicit! Că dacă deprinderea virtuţilor este aşezarea puterilor sufletului întru bunul lor neam cel vechi şi împreună adunarea celor întâi virtuţi întru lucrarea carea este după fire - iar acestea nu ne vin din afară, ca nişte adaosuri streine, ci întru noi petrec de la zidire, ca o simţire dumnezeiască şi înţelegătoare, prin care, după fire, ne mişcăm întru Împărăţia Cerurilor, care înlăuntrul nostru este, după cuvântul Domnului - atunci de prisos este nouă pustia, şi putem intra în împărăţie şi fără ea, prin pocăinţă şi toată păzirea poruncilor lui Dumnezeu. Că şi în tot locul stăpânirii Lui poate fi, după dumnezeiescul David: Binecuvântează, suflete al meu, pre Domnul, zice, în tot locul stăpânirii lui (Ps. 102, 22). (Nichita Stithatul, Cele trei sute de capete, Suta întâi. 72)

***

“Deşi părinţii ştiau că sihăstria din sălbăticie era locul dat lor de către Dumnezeu pentru a-şi lucra mântuirea, nu se aşteptau, desigur, ca oricine ar fi venit către ei să urmeze acelaşi drum. Ei au văzut că cei mai mulţi dintre oamenii insuflaţi de idealul pustiei şi de vieţile sfinţilor sihastri erau sortiţi, datorită împrejurărilor date lor de către Dumnezeu, să-şi mântuiască sufletul vieţuind în lume.

Pustia, aşa cum o definea cândva Pr. Serafim, este „liman de scăpare de furtunile şi îndeletnicirile lumii şi locul unor puternice lupte duhovniceşti pentru dobândirea Împărăţiei Cerurilor“.

În chip vădit, viaţa în sălbăticie duce cu străşnicie către aceasta, dar cu adevărat vitală este doar înclinarea sufletului, a unui suflet ce se simte pe sine ca un „exilat”. Această înclinare se poate dobândi de către creştini în orice împrejurări. Aşa cum am menţionat deja, idealul pustiei nu este decât directa continuare istorică a mentalităţii primilor creştini, nevoiţi să se ascundă în catacombe din pricina prigoanei lumii păgâne romane: mentalitatea unei creştinătăţi conştiente, care preschimbă întreaga fiinţă a omului, îl desparte de cugetul lumii şi-l face în stare să fie gata a muri pentru Hristos în orice clipă.

Precum zice Sfântul Macarie cel mare, pe care Pr. Serafim îl cita adesea, „creştinii au lumea lor, vieţuirea lor, şi cugetul, şi cuvântul, şi lucrarea; cu totul alta este vieţuirea, şi cugetul, şi cuvântul, şi lucrarea oamenilor lumii acesteia. Una este creştinul, şi alta iubitorul lumii acesteia; între unul şi celălalt este o prăpastie uriaşă“.

După ce a gustat cerească dulceaţă a prezenţei lui Hristos, creştinul simte chemarea de a fi „nu din lumea aceasta“, de a-şi lepăda sinele său căzut, de a intra în „pustia de patimi“, cum zice Nichita Stithatul, adică nepătimirea ce ne îngăduie să ne ridicăm deasupra grijilor pământeşti.

Scriind despre pustnicii din codrii Rusiei, „Thebaida Nordului”, Pr. Serafim arăta că mentalitatea lor „pustnicească” ar trebui împărtăşită de către toţi cei ce urmează lui Hristos, fie că sunt în sălbăticie sau în lume.

„Şi totuşi glasul Thebaidei Nordului încă ne cheamă“, scria el, „poate nu spre pustie (deşi câţiva norocoşi ar putea fi încă în stare să facă acest lucru, căci încă mai sunt păduri pe pământul lui Dumnezeu), dar măcar spre a păstra vie mireasma pustiei în inima noastră: să locuim cu mintea şi cu inima împreună cu aceşti oameni îngereşti, bărbaţi şi femei, avându-i ca adevăraţi prieteni şi vorbind cu ei în rugăciune; să ne ţinem totdeauna departe de legăturile şi patimile vieţii acesteia,

chiar când au în centru vreun aşezământ sau un întâi-stătător al orânduirii bisericeşti; să fim înainte de toate cetăţeni ai Ierusalimului Ceresc, Cetatea cea de Sus, către care se îndreaptă toate nevoinţele noastre de creştini, şi numai în al doilea rând membri ai acestei lumi pieritoare. Cel ce a simţit vreodată mireasma pustiei, cu îmbătătoarea ei libertate în Hristos şi neclintita statornicie în luptă, nu se va mai mulţumi nicicând cu ceva din această lume, ci va striga mereu împreună cu apostolul şi de Dumnezeu cuvântătorul Ioan: Vino, Doamne Iisuse. Aşa, viu curând (Apoc. 22, 20)".

Acesta era mesajul propovăduit de părinţi în cărţile şi în revistele lor şi era cât se poate de firesc să fie solicitaţi să-i ajute şi în mod personal pe creştini ca să-l aplice în viaţa lor. Pe Vladimir Anderson îl ajutaseră deja în această privinţă. Continuând să ţină deschisă librăria ortodoxă la sfârşit de săptămână, Vladimir se străduia în mod conştient să ducă în acelaşi timp o viaţă ortodoxă în orăşelul Willits. Fiind el însuşi cândva un orfan şi un copil sărac, şi-a dedicat viaţa ajutorării oamenilor nevoiaşi. La fel ca atunci când acţionau la „Catholic Worker", el şi soţia sa Sylvia hrăneau, îmbrăcau şi adăposteau pe cei fără casă. Oamenii fără căpătâi se opreau pe la casa lor de pe marginea şoselei, ştiind că acolo vor găsi întotdeauna o masă bună şi un loc de dormit. Vladimir lua la el chiar familii întregi, dacă ştia că au nevoie de ajutor.

La celelalte lucruri plăcute lui Dumnezeu ale familiei Anderson se adăuga şi publicarea de scrieri ortodoxe. Atât Vladimir, cât şi Silvia erau iubitori de cărţi, petrecându-şi multe ceasuri căutând prin biblioteci cărţi vechi şi neştiute. În căutările lor au descoperit surprinzător de multe traduceri englezeşti ale unor clasici ai Ortodoxiei, epuizate de multă vreme din librării şi aflate acum în pro-prietate publică. Cunoscând prea bine sărăcia de scrieri ortodoxe în limba engleză din acea vreme, doreau să retipărească aceste titluri de mult epuizate, ast-fel ca oamenii să se poată folosi de ele. În acest scop ei şi-au procurat o tiparniţă, în 1970, Vladimir şi fiii săi au publicat primele patru cărţi sub numele de Eastern Orthodox Books. În anii următori aveau să publice peste două sute de titluri, între care se aflau atât cărţi cât şi broşuri. Pr. Serafim îi sfătuia ce materiale să publice.

Părinţii de la Platina au fost solicitaţi să-l ajute şi pe un alt serios căutător de Dumnezeu: Craig Young. Asemeni lui Vladimir, Craig era un profesor provenit din mediul romano-catolic. Şi tot asemeni lui, fusese şi el foarte dezamăgit de neaşteptatele şi arbitrarele schimbări produse în Biserica Romană după Vatican II. În 1966, aflând de la un prieten despre librăria Frăţiei din San Francisco, se dusese acolo şi stătuse de vorbă cu viitorii părinţi Serafim şi Gherman. Iată ce îşi amintea

câţiva ani mai târziu: „Plecând de la magazin, mă gândeam: Asta chiar e ceva! Acea prăvălioară cu cei doi bărbaţi de pe altă lume - de modă veche, tari, adevăraţi - şi nu prea interesaţi de lumea secularizată din jurul lor. Voiam să aflu mai multe despre lumea lor“.

Nu mult după aceea Craig a luat parte la înmormântarea arhiepiscopului Ioan. Slujba din Catedrală, care s-a transformat într-o impunătoare proslăvire a unui sfânt ortodox, i-a lăsat o impresie profundă şi de neşters. Avea pe atunci doar douăzeci şi doi de ani şi în urmă cu un an se însurase cu o romano-catolică de aceeaşi vârstă.

Apoi Craig s-a întâlnit cu părinţii de la Platina în Catedrala din San Francisco în Sâmbăta mare a anului 1970, cu şase luni înainte de tunderea lor în monahism. Pe atunci Craig şi cu soţia sa Susan, după multe lupte, hotărâseră în sfârşit să se convertească la Ortodoxie. După Liturghia din Catedrală ei l-au abordat pe arhiepiscopul Antonie şi l-au informat despre hotărârea lor. Atunci Arhiepiscopul i-a chemat pe părinţii care veniseră de la sihăstria lor pentru prăznuirea Paştilor şi le-a cerut să stea de vorbă cu cei doi. După ce le-au pus o mulţime de întrebări ca să vadă dacă hotărârea lor este serioasă, părinţii le-au spus că îl vor informa pe Arhiepiscop despre ei şi vor obţine blagoslovenia lui ca să fie primiţi în Biserică. Ei le-au recomandat să le scrie la mănăstire ca să fie pregătiţi pentru a deveni ortodocşi. În luna august a aceluiaşi an Craig, Susan şi fiul lor de patru ani, Ian, au fost primiţi în Biserica Ortodoxă. Craig şi-a luat numele de Alexei, după Sfântul Alexie omul lui Dumnezeu.

Înainte cu doi ani, în 1968, Alexei se mutase cu familia sa în Etna (750 de locuitori), lângă graniţa dintre California şi Oregon. În zonă nu numai că nu erau nici un fel de parohii ortodoxe, dar pe distanţă de sute de mile nu se afla nici un creştin ortodox. Devenind ortodocşi, familia Young se întreba dacă nu cumva ar trebui să se mute înapoi în regiunea golfului San Francisco, astfel încât să aibă parte de o viaţă de parohie normală. Dar când Alexei le-a scris părinţilor din Platina despre această preocupare a sa, Pr. Serafim i-a răspuns: „Ai încredere în Dumnezeu. Încrede-te în pricinile pentru care El te-a trimis mai întâi din oraş la ţară“.

Alexei a venit prima dată la Schitul Sfântul Gherman în septembrie 1970. Pe la jumătatea drumului de urcare, a luat-o în direcţie greşită şi s-a împotmolit complet cu maşina în noroi. Când în sfârşit a sosit la schit pe jos, Pr. Gherman i-a spus că faptul că s-a împotmolit e un semn bun.

„De ce?“, a întrebat Alexei.

„Fiindcă Ortodoxia este dură; trebuie să te nevoieşti pentru ea.“

Părinţii erau curioşi să vadă dacă Alexei putea pricepe de ce nişte creştini întregi la minte alegeau să trăiască în astfel de condiţii „imposibile”, pe un deal plin de şerpi cu clopoţei, fără apă, în nişte cocioabe cu acoperişul găurit. S-a dovedit însă că Alexei era atras de viaţa lor de nevoinţă.

Iată ce îşi aminteşte el: “Părinţii m-au primit cu multă căldură, într-o cameră mare ce slujea drept salon, trapeză şi paraclis temporar. Au adus apă rece şi felii de pepene verde, mi-au oferit un scaun şi aproape imediat au început să-mi vorbească despre vieţile sfinţilor şi ale cuvioşilor stareţi - cum obişnuiau întotdeauna cu mine sau cu alţi pelerini. Nu se vorbea defel despre lucruri lumeşti, în afară de situaţiile în care era vorba despre cele ce ţin de condiţiile vieţuirii singuratice în sălbăticia codrului. Totul era foarte deosebit şi nespus de însufleţitor. Chiar şi un începător ca mine putea simţi atmosfera de dincolo de lume a schitului…

După câteva ceasuri de conversaţie la prima mea vizită, Pr. Serafim m-a anunţat că vor coborî împreună cu mine la maşină ca să vadă ce se poate face ca să o scoată din noroi. Pe drum a cântat tot felul de cântări şi tropare ale unor sfinţi ce răsunau blând prin pădure, amestecându-se cu ciripitul păsărilor. Ajunşi la maşină, am început să împingem şi să tragem icnind din greu, dar maşina nu s-a urnit. Până la urmă a trebuit să mergem în oraş şi să telefonăm după un camion pentru remorcat. Pe când aşteptam lângă maşină, Pr. Serafim a văzut că eram supărat şi îngrijorat pentru maşină. Pe neaşteptate, arătând către superbii munţi şi către pădurile din jur, a spus: «Vezi toate aceste frumuseţi? Iar munţii de acolo se află aici de atâta vreme şi s-ar părea că vor rămâne pe vecie, nu-i aşa? Dar nu-i adevărat. Într-o zi chiar şi aceşti munţi vor pieri». Era limpede ce vrea să spună: La ce bun să te necăjeşti pentru problema de o clipă a unei maşini împotmolite, care oricum se va rezolva în scurt timp, când chiar şi munţii cei atât de trainici se vor risipi într-o zi? Era prima oară dintr-un lung şir de daţi când Pr. Serafim îmi transmitea instantaneu propria linişte sufletească. M-am simţit îndată împăcat, liniştit, şi întreaga mea agitaţie a fost alungată, aşa cum avea să se întâmple atât de des în prezenţa sa în anii ce aveau să vină“.

La a doua vizită, Alexei şi-a luat cu sine soţia şi fiul. Pe când lua ceaiul cu părinţii le-a povestit despre nemulţumirea sa ca profesor, despre faptul că nu îi plăcea ceea ce li se cere profesorilor moderni să bage în capul copiilor. Părinţii erau plini de bunăvoinţă faţă de această familie bună şi conştiincioasă.

Când au rămas singuri, Pr. Gherman i-a spus Părintelui Serafim: „Îmi plac oamenii ăştia!“

Curând a venit Alexei şi le-a spus părinţilor că ar trebui să plece.

„Stai“, a exclamat Pr. Gherman. „Trebuie să vă închinaţi la icoane înainte de plecare. Mergeţi în biserică şi aşteptaţi-mă acolo“.

După ce Alexei cu familia au plecat, Pr. Gherman s-a adresat din nou Părintelui Serafim, întrebându-l: „Ce să le spun?“

„Poartă-te firesc”, a răspuns Pr. Serafim. „Spune-le ceea ce simţi“.

Pr. Gherman şi-a făcut cruce şi a intrat în biserică. A cântat „Bucuria tuturor celor scârbiţi”, troparul Catedralei arhiepiscopului Ioan, acompaniat de Alexei şi familia sa, care-l învăţaseră de pe o casetă audio cu slujba înmormântării Arhiepiscopului.

Uitându-se la vizitatorii săi şi neştiind de unde să înceapă, Părintelui Gherman i-a venit în minte chipul Părintelui Adrian de la Noul Diveievo. A început să vorbească acestei familii despre uimitorul preot căsătorit, povestindu-le cum în toate locurile pe unde l-au dus evenimentele istorice - Kiev, Berlin, Wendmgen, statul New York - în jurul său s-a alcătuit o comunitate strâns unită de mireni ortodocşi. Chiar în mijlocul marilor încercări suferite în Germania în timpul celui de-al doilea război mondial, Pr. Adrian fusese în stare să-şi recapete pierduta linişte a copilăriei sale ortodoxe, spre a crea condiţiile şi a dobândi starea sufletească prin care el şi oamenii săi să poată duce o viaţă creştină în plinătatea harului. Obştea sa actuală din statul New York, a spus Pr. Gherman, prospera duhovniceşte, fiindcă le insuflase oamenilor o filosofie de viaţă ortodoxă conştientă. Deşi erau în mijlocul lumii, el şi turma sa nu erau din lume, ci alcătuiau o insulă de Ortodoxie.

Pr. Gherman a subliniat că inima obştii părintelui Adrian erau slujbele săvârşite zilnic şi i-a încurajat pe Alexei şi pe Susan să facă la fel. El le-a dat şi un model de urmat: din cele opt slujbe din ciclul zilnic, a spus el, ar trebui să facă măcar Ceasul al nouălea în fiecare zi negreşit.

Alexei a fost foarte mişcat de mesajul părintelui Gherman despre comunităţile creştine laice. „Este exact lucrul de care aveam nevoie”, a spus el. „Acum am o imagine a felului cum trebuie să trăiesc.“

Întors acasă, la Etna, Alexei a cultivat „pustia” din curtea casei sale. În fiecare seară intra împreună cu familia într-un mic paraclis cu hramul Sfinţilor Adrian şi Natalia, pe care-l amenajaseră în staţia de pompare din spatele casei. Acolo citeau şi cântau Ceasul al nouălea, la care mai târziu au adăugat şi Vecernia.

Paraclisul Sf. Adrian şi Natalia din Etna

Părinții Gherman și Serafim cu câțiva membri ai comunității ortodoxe din Etna lângă casa fam. Young, 1975

Având diplomă de ziarist şi talent de scriitor, Alexei a început să scrie şi câte ceva despre noua sa viaţă de creştin ortodox. În vara lui 1971 el le-a trimis părinţilor un scurt articol compus de el, simţindu-se oarecum nesigur şi cerându-le părerea.

Ca răspuns, Pr. Serafim i-a scris: „Nu e defel «slavă deşartă şi impertinenţă» să scrii un asemenea articol căci, dacă nu altceva, măcar te ajută să-ţi limpezeşti şi să-ţi dezvolţi ideile şi sentimentele… Mă gândesc chiar la un loc unde ar fi cel mai bine să fie publicat: într-un ziar numit Orthodox America (America Ortodoxă), care, pe lângă ştiri ortodoxe, sfaturi şi puncte de vedere ortodoxe asupra unor probleme contemporane, să aibă şi o secţiune unde convertiţii ortodocşi şi toţi copiii «Americii ortodoxe» din diaspora în general să-şi împărtăşească ideile, gândurile şi nădejdile. Din nefericire, un astfel de ziar nu există! Dar poate într-o zi va exista“. (…)

Alexei voia să-şi numească noua revistă Nikodemos (Nicodim), după numele sfântului căruia Hristos i-a spus: „De nu se va naşte cineva din nou…” Publicat trimestrial, urma să aibă un format simplu, concentrându-se asupra nevoilor laicilor şi ale convertiţilor ortodocşi „născuţi din nou“.

Pr. Serafim i-a scris arhiepiscopului Antonie despre periodicul propus cu scopul, scria el, „de a doborî cumva bariera lingvistică şi psihologică dintre convertiţi şi episcopi“. Când Alexei a plănuit să meargă la San Francisco spre a cere bla-

goslovenia arhiepiscopului pentru noua sa aventură, Pr. Serafim l-a sfătuit: „Înainte de a te întâlni cu arhiepiscopul, du-te neapărat la Vlădica Ioan, cere-i ajutorul şi, chiar acolo la mormânt, cere-i să te binecuvânteze, dacă ceea ce faci este plăcut lui Dumnezeu. Dacă Vlădica Ioan blagosloveşte, lucrurile vor merge bine, indiferent ce greutăţi vor veni!“

Alexei i-a urmat sfatul şi, aşa cum avea să-şi amintească mai târziu, „arhiepiscopul Antonie a binecuvântat noul nostru proiect cu mărinimie şi chiar cu entuziasm… El mi i-a dat pe părinţii Serafim şi Gherman drept «călăuze», după cum s-a exprimat”.

Alexei le-a trimis părinţilor macheta primului număr ca să îl revadă, iar Pr. Serafim i-a trimis o scrisoare amănunţită cu sugestiile sale. Incluzând sugestiile Părintelui Serafim, Alexei a trimis primul număr pe adresele abonaţilor revistei Cuvântul Ortodox, pe care părinţii i le dăduseră spre a-l ajuta să lanseze noul periodic.

Pr. Serafim a fost încântat când a primit prin poştă primul număr. „A încolţit o sămânţă“, scria el în Cronica sa, „semănată de viaţa Vlădicăi Ioan şi udată puţin de Frăţia noastră. Primul număr este modest, dar se simte limpede faptul că credinţa e vie şi arzătoare. Şi ce bucurie să vedem că nu numai că îi pasă cuiva, dar are şi curajul să facă ceva! Fie ca Dumnezeu să sporească acest bun început”.

În anii următori, Pr. Serafim l-a ajutat mult pe Alexei, traducând texte ortodoxe, revăzând articolele şi purtând o voluminoasă corespondenţă cu Alexei, în care se străduia să-l îndrume către o cumpătată conştiinţă ortodoxă.

O dată cu lucrarea misionară şi publicistică a lui Alexei şi Vladimir, părinţii au început să vadă roadele binecuvântatei lucrări printre convertiţii ortodocşi. Ei s-au bucurat, dar, în acelaşi timp, şi-au dat seama că trebuie să continue să cultive şi pe mai departe aceste modeste străduanii.

Pr. Serafim scria în Cronica sa: „Puţini convertiţi au astăzi călăuzirea necesară care să-i ferească de a se abate, ca să ajungă să «ardă până la capăt». Chiar şi câteva cuvinte pot face mult spre a le da un simţământ al apartenenţei şi o îmbărbătare. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru Alexei Young şi Vladimir Anderson, care au scânteia şi lucrează bine - mai bine decât toate comitetele din întreaga lume! Să dea Domnul să le putem oferi tot sfatul şi toată îmbărbătarea de care suntem în stare, şi lor, şi altora“.

Între timp slujbele ţinute de familia lui Alexei în micuţul paraclis din staţia de pompare nu au trecut neobservate. Într-o zi, o doamnă din vecini a venit la ei şi le-a spus: „Iertaţi-mă, nu vreau să fiu indiscretă; dar, în fiecare zi, pe când spăl vasele vă văd cum vă grăbiţi către staţia de pompare. Şi când ieşiţi de acolo, după vreo jumătate de ceas, sunteţi altfel, păreţi atât de liniştiţi şi împăcaţi. Ce faceţi acolo?“ Răspunsul a fost: „Veniţi şi vedeţi!”

Curând, femeia şi fiica ei, care erau penticostale, s-au alăturat familiei Young la slujbe. Apoi când soţia unui coleg de cancelarie al lui Alexei a aflat despre comunitatea ortodoxă, a vrut să ia parte şi dânsa la viaţa de rugăciune zilnică. Cu timpul aceşti oameni s-au convertit la credinţa ortodoxă, urmaţi apoi de alţii. „Cuvântul Ortodoxiei”, nota Pr. Serafim după ce unii dintre ei vizitaseră schitul, „are acces în inimile americane, câteva, dar cu câtă grijă trebuie ele cultivate!“

În ianuarie 1974, Părinţii Serafim şi Gherman au făcut prima lor vizită la casa şi paraclisul lui Alexei de la Etna. Au ţinut o slujbă în paraclis, care pe atunci fusese pictat şi reamenajat, împreună cu cei din familia Young şi cele două familii ortodoxe convertite care alcătuiau pe atunci mica comunitate.

„Părinţii au cântat împreună cu noi Acatistul Domnului Iisus Hristos”, îşi aminteşte Alexei, „învăţându-ne minunata melodie rusească. Au cântat cu atâta osârdie şi zdrobire de inimă încât, deşi ne aflam într-un loc destul de smerit, «nu ştiam dacă suntem în cer sau pe pământ», aşa cum spuneau şi solii marelui Cneaz Vladimir în urmă cu o mie de ani după ce au luat parte pentru prima oară la slujbele ortodoxe“.

Întorcându-se acasă din vizita la Etna, Pr. Serafim scria că „mlădiţa Ortodoxiei creşte bine acolo“. Altundeva nota că obştea „până acum pare să se dezvolte destul de bine pentru a păstra o insulă de Ortodoxie“.

Această nouă mlădiţă a Frăţiei i-a îndemnat pe părinţi să cugete la principiile obştilor ortodoxe laice, în special cele ce au vieţuit în condiţii moderne. Într-un articol pentru Cuvântul Ortodox Părintele Serafim s-a inspirat din învăţăturile şi pilda părintelui Adrian (devenit atunci arhiepiscopul Andrei) spre a stabili aceste principii.

“Esenţa adevăratei vieţi ortodoxe este buna-cinstire (sau blagocestia) [evlavia, n.n.], care, după definiţia stareţului Nectarie, întemeiată pe etimologia cuvântului, înseamnă «a cinsti ceea ce este al lui Dumnezeu». Este ceva mai adânc decât simpla învăţătură dreaptă: este intrarea lui Dumnezeu în orice aspect al vieţii, al unei vieţi trăite în cutremur şi în frica lui Dumnezeu… O asemenea atitudine

produce vieţuirea ortodoxă, care nu cuprinde doar obiceiurile şi purtările exterioare caracteristice creştinilor ortodocşi, ci întregul nevoinţei duhovniceşti conştiente a omului pentru care Biserica şi rânduielile ei sunt centrul a tot ceea ce face şi gândeşte. Experienţa împărtăşită, conştientă, a acestui mod de vieţuire, centrat pe dumnezeieştile slujbe zilnice, produce autentica obşte ortodoxă, cu simţămintele ei de seninătate, bucurie şi linişte lăuntrică. Neortodocşii şi chiar mulţi dintre creştinii ortodocşi neconştientizaţi deplin abia dacă îşi pot închipui ce este această experienţă a comuniunii, fiind înclinaţi să o excludă ca pe ceva «subiectiv», dar cel ce a participat cu toată inima la viaţa unei adevărate comunităţi ortodoxe, monahală sau laică, nu se va mai îndoi niciodată de realitatea acestui simţământ ortodox“.

Chiar după publicarea articolului, părinţii au citit nişte scrisori adresate lui Alexei de un ortodox din Grecia, având ca temă comunităţile ortodoxe. „Le-am găsit cât se poate de interesante”, scria Pr. Serafim acestui om.

„Noi înşine ne-am gândit mult la această problemă, iar noul număr din Cuvântul Ortodox cuprinde câteva din ideile noastre despre acest subiect. […] Dar nu e cu putinţă să ne exprimăm pe deplin prin tipar asupra temei menţionate, fiindcă ortodocşii sunt pur şi simplu prea imaturi - ideea de «comunitate ortodoxă» este foarte atrăgătoare, dar aproape nimeni nu e conştient sau gata pentru greutăţile şi jertfele cerute de punerea ei în aplicare şi, prin urmare, nu avem decât experimente fără speranţă şi dezamăgiri…

Totuşi, dacă am fi realişti şi nu am aştepta de la o comunitate laică tot atât de mult ca de la una monahală, aceasta ar fi o alternativă posibilă pentru zilele noastre, şi chiar una foarte importantă. Viaţa într-o parohie ortodoxă obişnuită din ziua de azi, în atmosfera anormală a unei mare oraş, cu o mulţime de ispite nemaiauzite până acum, nu este normală pentru Ortodoxie.

Cunoaştem un preot plin de zel din New Jersey, cu o turmă foarte mare, cu mulţi tineri; dar el spune că duce o bătălie dinainte pierdută. Tinerii sunt cu el în biserică câteva ceasuri duminica şi poate şi sâmbătă noaptea şi cam un ceas sau două sâmbăta la orele de catehism, iar restul săptămânii sunt supuşi unor influenţe opuse în şcolile de stat, la televizor etc. Dorinţa de a avea o atmosferă în care Biserica să joace un rol mai însemnat în viaţă şi să aibă mai multă influenţă asupra copiilor este o dorinţă ortodoxă cât se poate de firească, şi nu ceva «ciudat» sau un semn de «înşelare», cum par să creadă mulţi”.

Membrii comunităţii din Etna se duceau la San Francisco o dată pe lună pentru a primi Sfânta Împărtăşanie. Dar „injecţiile duhovniceşti zilnice” erau citirile tex-

telor duhovniceşti şi slujbele din paraclis. Semnul exterior cel mai vădit al unei comunităţi ortodoxe, scria Pr. Serafim, „pare a fi ţinerea sfintelor slujbe (chiar şi o mică parte din ele), cu sau fără preot, dar zilnic, acesta fiind centrul în jurul căruia se rotesc toate celelalte“.

Într-o serie de articole scrise pe tema Tipicului slujbelor bisericeşti, Pr. Serafim a încercat să risipească ceea ce el numea „greşita părere populară conform căreia creştinii ortodocşi nu au voie să săvârşească nici un fel de slujbe bisericeşti fără un preot şi deci poporul credincios devine aproape neajutorat şi virtual «incapabil să se roage» când rămâne fără preot - aşa cum se întâmplă din ce în ce mai mult în ziua de azi”. După ce cita un apel al arhiepiscopului Averkie, prin care acesta le cerea creştinilor ortodocşi să se adune în rugăciune publică chiar şi acolo unde nu este preot, Pr. Serafim concluziona: „Această practică poate şi trebuie să sporească mult mai mult în rândul credincioşilor, fie că e vorba de o parohie ce şi-a pierdut preotul sau e prea mică ca să poată întreţine un preot, fie de un mic grup de credincioşi aflaţi la mare distanţă de cea mai apropiată biserică şi care nu au format încă o parohie, sau şi o singură familie ce nu poate ajunge la biserică în fiecare duminică şi zi de sărbătoare“.

Când Alexei a început să se întrebe care e sensul grijilor sale pastorale mereu crescânde, Pr. Serafim i-a scris un foarte tandru cuvânt de încurajare: „Nu te nelinişti pentru tot mai marile răspunderi şi pentru noile suflete ce îţi ies în cale; Dumnezeu nu-ţi va trimite mai multe poveri decât poţi purta şi ce ne-am face noi, bieţii creştini, dacă nu-i ajutăm măcar puţin pe cei ce însetează după adevăr? Să ne trudim puţin pentru ceilalţi, care adeseori nu au unde să caute ajutor în această pustie a vieţii moderne şi să aşteptăm odihna în viaţa viitoare, când secerişul duhovnicesc va fi la adăpost!Şi chiar şi în încercările şi întristările noastre - pentru care să fii mereu pregătit! - câtă bucurie ne trimite nouă, nevrednicilor, Dumnezeul nostru!“

Pr. Serafim vedea speranţa micii comunităţi în greutăţile personale suferite în viaţă de către membrii ei din felurite pricini. “Toţi adulţii din comunitate“, scria el în Cronică, „au suferit mult. […] Este un semn bun pentru ca ei să rămână neclintiţi în Ortodoxie“. Având în minte acest lucru, el a ţinut cândva o cuvântare la Etna asupra învăţăturii patristice despre durerea inimii, despre cum să învăţăm a primi încercările şi necazurile ca pe însăşi calea mântuirii. Suferinţele, le-a spus el, erau vizita lui Dumnezeu la ei.

Când Alexei a început să lărgească paraclisul de pe proprietatea sa, Pr. Serafim l-a avertizat să nu se grăbească să îl transforme în parohie. „Ne bucurăm să aflăm despre progresele lucrărilor de la paraclis“, îi scria el Iui Alexei.

„Nu-ţi face griji în privinţa Vlădicăi Antonie. Fireşte că trebuie să ştie când eşti gata să deschizi o «biserică», iar dacă îl vei informa acum, va socoti că deschizi într-adevăr o «biserică» - ceea ce va fi o capcană, fiindcă nu eşti încă pregătit. Să nu începi să-ţi numeşti şopronul îmbunătăţit «biserică» sau să începi să-ţi faci planuri măreţe. Sunteţi doar un mic grup de creştini ortodocşi, şi nu o «parohie», adică ceva «înregistrat oficial» în «eparhie»“.

La câţiva ani după moartea părintelui Serafim, Alexei îşi amintea: „Nu o dată Pr. Serafim mi-a scris/spus: «Să nu cumva să înveţi ruseşte. Dacă o să ştii ruseşte, vei auzi toate bârfele şi vei fi ispitit să iei parte la ele. Şi să nu intri în nici un consiliu parohial. Fugi de politica parohială ca de ciumă!» Fireşte că eu şi familia mea am fost încurajaţi să luăm parte la Liturghie în diferite parohii şi să primim Sfintele Taine, dar am fost descurajaţi să participăm la alte activităţi parohiale care, simţea el, m-ar fi abătut de la «chemarea» ce credea că-mi fusese trimisă de Dumnezeu, adică de la lucrarea misionară prin scris, învăţat şi publicat. Ca urmare, mulţi laici ruşi mă numeau «de rit vechi»!“

În scrisoarea către corespondentul lui Alexei din Grecia, Pr. Serafim explica nevoia unor comunităţi, precum cea a lui Alexei, de a scăpa de influenţa lumescului: „În condiţiile de azi este nevoie de un efort conştient pentru a nu ne lăsa prinşi de lume, şi astfel, marilor oraşe le vom prefera localităţile mici şi ne vom elibera (pe cât posibil) de televizor, ziare, telefon etc. Şi chiar mai mult: va trebui să existe o distanţare de duhul lumesc chiar în viaţa bisericească; aceasta înseamnă îndepărtarea chiar şi de viaţa parohială obişnuită, dacă e cu putinţă, fiindcă şi ea a devenit astăzi foarte lumească“.

„Comunitatea din Etna nu este în nici un caz o comunitate cu totul «ideală» sau «experimentală»; ci mai curând o dezvoltare naturală în nişte condiţii speciale, deosebit de favorabile pentru o autoconservare ortodoxă - fireşte, cu condiţia ca zelul şi ardoarea ortodoxă de temelie să fie prezente încă de la început, în mod paradoxal, cea mai mare binecuvântare a acestei comunităţi este faptul că se află departe de o parohie ortodoxă - ceea ce i-a silit să iasă de pe făgaşul pe care merg atâţia ortodocşi de astăzi care iau ca pe un lucru de la sine înţeles tot ceea ce ţine de Biserică, socotind că altcineva «are în sarcină» Biserica şi slujbele etc. Aceşti oameni au fost siliţi să facă ei înşişi slujbele şi astfel le-au îndrăgit cu mult mai mult; iar greutăţile prin care trebuie să treacă spre a ajunge la un preot şi a primi

Sfânta Împărtăşanie sunt aşa de mari încât păstrează cu scumpătate acest privilegiu şi efectiv îşi lucrează mântuirea cu frică şi cutremur. Firește, noi americanii mai avem şi binecuvântarea ca tot ce ţine de Ortodoxie să fie nou pentru noi şi deci preţios - fiece nouă traducere a Vieţii sau slujbei unui sfânt este pentru noi o nouă descoperire, şi cu atât mai mult dacă putem participa noi înşine la ea“.

Într-o scrisoare către Alexei, Pr. Serafim scria: „Ar trebui să-I mulţumeşti lui Dumnezeu din toată inima pentru că ai prilejul să trăieşti retras şi independent, acolo unde Ortodoxia poate intra cu adevărat în viaţa ta de zi cu zi”.

Iar într-o altă scrisoare, comentând revista Nikodemos: „Ne bucurăm să vedem cum sămânţa autenticei Ortodoxii prinde rădăcini şi dă mlădiţe, deschizând o «dimensiune» a vieţii ortodoxe ce nu prea s-a văzut până acum în America: o ortodoxie laică, dar care nu e lumească, care caută rădăcinile mai adânci şi simte că nu se poate acomoda cu lumea; care nu se mulţumeşte a fi ca toţi ceilalţi, doar cu «un punct de vedere ortodox» asupra a tot ce se petrece; care caută răspunsuri la Părinţi, nu la întrebări academice sau teologice, ci la întrebări legate de felul cum să trăiască. Se întrezăreşte aici o ortodoxie ce nu este pur şi simplu «adăugată» stilului de viaţă american, ca apoi să-şi ceară scuze şi să devină pe înţelesul neortodocşilor, «acomodându-se» ca o a patra religie majoritară, ci mai curând o Ortodoxie ce preschimbă viaţa, face ca poporul ortodox să fie sminteală lumii şi creşte pe temeiul propriilor principii, separat de lumea din jur, rămânând totuşi sănătoasă şi normală în sine“.

Însă, în acelaşi timp, Pr. Serafim şi-a dat seama cât de fragile sunt aceste preţioase comunităţi mici şi cu câtă putere încearcă diavolul să le slăbească şi să le distrugă.

„Fără o nevoinţă duhovnicească constantă şi conştientă”, scria el, „chiar şi cea mai bună viaţă sau comunitate ortodoxă poate deveni o «seră», o atmosferă ortodoxă artificială în care manifestările exterioare ale vieţii ortodoxe sunt doar «degustate» sau luate ca atare, în vreme ce sufletul rămâne neschimbat, fiind relaxat şi în largul său, în loc să rămână încordat în lupta pentru mântuire. O, cât de des se întâmplă ca o comunitate, devenind prosperă şi renumită, să-şi piardă preţioasa osârdie şi unimea cugetului din primele zile de grele încercări! Nu există o «formulă» a unei vieţi ortodoxe cu adevărat plăcute lui Dumnezeu; orice lucru exterior poate deveni fals; totul depinde de starea sufletească, care trebuie să fie una de cutremur înaintea lui Dumnezeu, având legea dumnezeiască în faţa ochilor în orice domeniu al vieţii, punând cu cinstire cele ale lui Dumnezeu pe primul loc în viaţă în orice clipă”.

Pr. Serafim se ruga cu înfocare ca oamenii din comunitatea din Etna să rămână aşa cum sunt: cu frica lui Dumnezeu şi cu dragoste unul faţă de altul, preţuind „verigile vii" ale Tradiţiei, cum era episcopul Nectarie. Iată ce scria în Cronică în septembrie 1975, la întoarcerea dintr-o vizită făcută acolo: „Deşi comunitatea e mică şi slabă, se străduieşte totuşi să trăiască în adevăratul duh al cucerniciei ortodoxe şi poate că acum se află în cea mai bună perioadă a sa - înainte de a fi crescut prea mult spre a-şi pierde esenţiala unitate a cugetului şi a sufletului sau de a lua ortodoxia ca pe un lucru de la sine înţeles. Comunitatea a fost foarte mult insuflată de vizita episcopului Nectarie la începutul săptămânii, iar Pr. Serafim a ţinut un cuvânt după Vecernie (în paraclisul lărgit) despre păstrarea cu scumpătate a contactului cu Tradiţia ortodoxă prin Vlădica Nectarie şi chiar prin nou-aşezata catapeteasmă, care provine de la Biserica Maicii Domnului Kazanskaia din Sacramento, biserică zidită de către Alexei Makuşinski - fost membru al Bisericii Ruse din Catacombe, care cântase în corul Sfântului Ioan din Kronstadt şi se tămăduise la Moscova la moaştele fericitului Vasile cel nebun pentru Hristos… Dumnezeu să-i păzească pe toţi întru unimea cugetului şi a sufletului!"

Următoarea treaptă pentru comunitate era aceea de a avea un preot în mijlocul ei, lucru ce avea să vină la timpul statornicit de Pronia lui Dumnezeu. Între timp comunitatea îşi construia o solidă temelie duhovnicească de rugăciune comună zilnică, o temelie care astăzi poate sluji drept model pentru cei ce caută o insulă liniştită de creştinism nelumesc în mijlocul noianului materialistei noastre societăţi post-creştine".

(Din: Ierom. Damaschin, "Viaţa şi lucrările părintelui Serafim Rose", Editura Sophia, 2005)

Sfinţii Adrian şi Natalia, „soţi fericiţi”

Sfinţii Adrian şi Natalia, „soţi fericiţi“

În copilărie nu-mi plăcea numele meu: Natalia. Rezonanţa sovietică care îmi răzbătea mai ales din alintătura (bine intenţionată, de altfel) Natașa, dar și raritatea numelui, mă făceau adesea să mă întreb unde l-or fi găsit părinţii mei. Am aflat la timpul rânduit de Dumnezeu că în dreptul datei de 26 august în calendarul ortodox este trecut numele Sfinţilor Mucenici Adrian și Natalia. M-am bucurat atunci că port numele unei sfinte, iar când am citit viaţa celor doi am mulţumit Domnului pentru inspiraţia pe care le-a dat-o părinţilor mei când mi l-au pus și Îl rog să-mi ajute să nu port doar numele Sfintei Natalia, ci și virtuţile ei, la măsura nevredniciei mele.

Sfinţii Adrian și Natalia au trăit în secolul IV în Nicomidia, în vremea împăratului Maximian, un aprig prigonitor al creștinilor. Erau amândoi din familii foarte bogate și se căsătoriseră de 13 luni. Adrian avea 28 de ani și era mare dregător. Într-o zi, la curte au sosit 23 de bărbaţi creștini arestaţi din ordinul împăratului. Văzându-i plini de răni adânci în urma chinurilor la care fuseseră supuși, dregătorul Adrian a fost surprins de feţele lor calme și blânde și i-a întrebat pentru ce rabdă asemenea torturi. Când aceștia i-au dat mărturie despre dragostea lui Hristos și răsplătirile cu care Acesta îi așteaptă pe cei care nu se leapădă de numele Lui, Adrian le-a spus celor care înregistrau numele arestaţilor să îl scrie și pe el, pentru că vrea să fie creștin.

Când soţia sa, Natalia, a aflat de întemniţarea lui, a început să plângă. Însă când i s-a spus că era întemniţat pentru Hristos lacrimile i s-au transformat în bucurie, căci în taină ea era creștină. S-a îmbrăcat cu haine luminoase și a fugit repede la temniţă, unde l-a binecuvântat pe soţul ei pentru hotărârea de a muri ca mucenic și l-a încurajat să rămână tare în credinţă, îndemnându-i și pe ceilalţi 23 să îl întărească și să se roage pentru soţul ei.

Apropiindu-se clipa mucenicie lui, temnicerii i-au îngăduit tânărului să meargă acasă să-și ia rămas bun. Văzându-l că vine, Natalia, crezând că și-a pierdut curajul și a fugit din temniţă, a încuiat ușa casei și a strigat la el, învinovăţindu-l că este un lepădat de Hristos și iubitor al vieţii acesteia, aducându-i aminte de cuvintele Domnului care spunea că și El se va lepăda de cei care se leapădă de El în faţa oamenilor. Dar când a aflat că ţelul venirii lui era altul decât își închipuia, s-a bucurat și l-a sărutat, iar Adrian s-a minunat de înţelepciunea și credinţa soţiei lui, care în loc să cedeze ispitei de a căuta o cale mai ușoară pentru viaţa ei, își îndemna soţul să meargă la moarte.

Întorcându-se amândoi la temniţă, Natalia a văzut că rănile sfinţilor întemniţaţi erau adânci și pline de puroi. După ce i-a îngrijit cu mâna ei, a poruncit slujnicei să îi aducă de acasă pânză fină și curată, cu care a legat rănile mucenicilor.

A venit și ziua când Adrian avea să îndure bătăile pe care ceilalţi le primiseră deja. Îmbărbătat și de cei împreună pătimitori cu el, și de Natalia, care îi spunea că suferinţa îndurată în această viaţă este scurtă, însă slava muceniciei este veșnică, el a primit loviturile călăului cu o asemenea seninătate încât împăratul s-a înfuriat și a poruncit să fie bătut și mai tare.

Peste câteva zile, Natalia l-a rugat pe Adrian ca atunci când se va întâlni cu Hristos mai întâi să ceară îndurare pentru ea, ca să fie luată la cer, pentru a nu rămâne pe mâna necredincioșilor care o vor sili să se mărite cu un păgân.

Venind și ziua martiriului, Adrian a cerut ca el să fie primul martirizat. În timpul schingiuirii, soţia lui a stat lângă el, întărindu-l până la sfârșit, când braţele și picioarele mucenicilor au fost zdrobite cu ciocanul pe nicovală. Natalia a izbutit să ia în taină braţul zdrobit al soţului ei; l-a uns cu mir și l-a învelit într-o pânză de purpură. Restul moaștelor Sfântului Adrian și ale celorlalţi douăzeci și trei dimpreună cu el au fost duse în Bizanţ, de către câţiva creștini ce fugeau de prigoana lui Maximian.

La scurtă vreme, unul dintre bărbaţii de seamă ai Nicomidiei, un tribun, a obţinut acordul împăratului de a o lua în căsătorie pe văduva Natalia. Auzind însă aceasta s-a rugat cu lacrimi și a primit răspuns de la unul dintre cei 23 de mucenici. Acesta i-a spus că Dumnezeu nu a uitat-o, așa cum nici mucenicii nu au uitat dragostea cu care i-a îngrijit în temniţă, iar ca să ajungă cât mai degrabă la ei trebuie să meargă la locul unde sunt sfintele lor moaște. Trezindu-se din somn, Natalia a luat cu ea doar braţul Sfântului Adrian și a fugit repede spre malul mării, unde a găsit o corabie care se îndrepta spre Bizanţ. Aici, intrând în biserica unde erau sfintele moaște, s-a umplut de bucurie. Așezând braţul soţului ei lângă trupul lui, a îngenuncheat și s-a rugat îndelung. La scurtă vreme, după ce Sfântul Adrian i s-a arătat în vis și i-a spus că este primită la cer și Domnul o așteaptă, Natalia a adormit din nou și nu s-a mai trezit, pentru că sufletul ei plecase la odihna cea veșnică împreună cu Domnul și cu soţul ei, pentru care a avut o dragoste nețărmurită.

În viețile sfinţilor întâlnim adesea soţii care îi imploră pe soţii lor să se lepede de credinţă, pentru a scăpa de moarte, făcând astfel crucea mucenicilor mult mai greu de suportat. Iată însă și un exemplu (și nu e singurul) de soţie credincioasă, pentru care lumea aceasta cu bucuriile ei nu este mai presus de Bucuria cea adevărată pe care o avem doar de la Dumnezeu. Ea nu dă curs slăbiciunii omenești care îi spune că este tânără, că nu s-a bucurat încă de viaţă, că nu are nici măcar un copil și că va rămâne singură, ci cu o tărie bărbătească stă alături de soţul ei în cele mai grele clipe și îl încurajează necontenit până în ultima clipă.

Un exemplu de iubire și de căsnicie ancorată în Hristos, oameni ca și noi care din dragostea lor pentru Dumnezeu au ajuns să fie numiţi “soţi fericiţi, în viaţă și în moarte nedespărţiţi”, cărora le spunem în acatistul închinat lor: “sarcina unul altuia să purtăm ne-aţi învăţat” sau “Bucuraţi-vă, cuplu ce întăriţi legăturile căsătoriei”, “Bucurați-vă, cei care chipul adevăratei însoţiri creștinești ne-aţi arătat”.

Natalia Corlean

Ce înseamnă numele meu?

ADRIAN - vine de la romanul *Hadrianus*, care înseamnă “din Hadria” (un oraș în nordul Italiei, de la care vine și numele Mării Adriatice). Pentru că împăratul roman Adrian a fost un prigonitor al creștinilor, numele s-a răspândit printre creștini abia după ce au existat câtiva martiri care l-au purtat. Astăzi avem mai mulţi sfinţi care îl poartă, majoritatea fiind martiri din timpul persecuţiilor primelor veacuri creștine.

NATALIA - vine din latinul *natalis* = *referitor la naștere*. Din epoca creștină *Natalis* sau *Natale* este *Nașterea Domnului* la anumite popoare romanice.

În copilărie nu-mi plăcea numele meu: Natalia. Rezonanţa sovietică care îmi răzbătea mai ales din alintătura (bine intenţionată, de altfel) Nataşa, dar şi raritatea numelui, mă făceau adesea să mă întreb unde l-or fi găsit părinţii mei. Am aflat la timpul rânduit de Dumnezeu că în dreptul datei de 26 august în calendarul ortodox este trecut numele Sfinţilor mucenici Adrian şi Natalia. M-am bucurat atunci că port numele unei sfinte, iar când am citit viaţa celor doi am mulţumit Domnului pentru inspiraţia pe care le-a dat-o părinţilor mei când mi l-au pus şi Îl rog să-mi ajute să nu port doar numele Sfintei Natalia, ci şi virtuţile ei, la măsura nevrednicie mele.

Sfinţii Adrian şi Natalia au trăit în secolul IV în Nicomidia, în vremea împăratului Maximian, un aprig prigonitor al creştinilor. Erau amândoi din familii foarte bogate şi se căsătoriseră de 13 luni. Adrian avea 28 de ani şi era mare dregător.

Într-o zi, la curte au sosit 23 de bărbaţi creştini arestaţi din ordinul împăratului, pentru a fi întemniţaţi şi înscrişi cu numele în vederea judecării lor. Văzându-i plini de răni adânci în urma chinurilor la care fuseseră supuşi, dregătorul Adrian a fost surprins de feţele lor calme şi blânde şi i-a întrebat pentru ce rabdă asemenea torturi. Când aceştia i-au dat mărturie despre dragostea lui Hristos şi răsplătirile cu care Acesta îi aşteaptă pe cei care nu se leapădă de numele Lui, Adrian le-a spus celor care înregistrau numele arestaţilor să îl scrie şi pe el, pentru că vrea să fie creştin.

Când soţia sa, Natalia, a aflat de întemniţarea lui, a început să plângă. Însă când i s-a spus că era întemniţat pentru Hristos lacrimile i s-au transformat în lacrimi de bucurie, căci în taină ea era creştină. S-a îmbrăcat cu haine luminoase şi a fugit repede la temniţă, unde l-a binecuvântat pe soţul ei pentru hotărârea de a muri ca mucenic şi l-a încurajat să rămână tare în credinţă, îndemnându-i şi pe ceilalţi 23 să îl întărească şi să se roage pentru soţul ei.

Apropiindu-se clipa muceniciei lui, temnicerii i-au îngăduit tânărului să meargă acasă şi să-şi ia rămas bun de la familie. Văzându-l că vine, Natalia, crezând că şi-a pierdut curajul şi a fugit din temniţă, a încuiat uşa casei şi a strigat la el, învinovăţindu-l că este un lepădat de Hristos şi iubitor al vieţii acesteia, aducându-i aminte de cuvintele Domnului care spunea că şi El se va lepăda de cei care se leapădă de El în faţa oamenilor. Dar când a aflat că ţelul venirii lui era altul decât îşi închipuia, s-a bucurat şi l-a sărutat, iar Adrian s-a minunat de înţelepciunea şi credinţa soţiei lui, care în loc să cedeze ispitei de a căuta o cale mai uşoară pentru viaţa ei, îşi îndemna soţul să meargă la moarte.

Întorcându-se amândoi la temniţă, Natalia a văzut că rănile sfinţilor întemniţaţi erau adânci şi pline de puroi. După ce i-a îngrijit cu mâna ei, a poruncit slujnicei să îi aducă de acasă pânză fină şi curată, cu care a legat rănile mucenicilor.

A venit şi ziua când Adrian avea să îndure bătăile pe care ceilalţi le primiseră deja. Îmbărbătat şi de cei împreună pătimitori cu el, şi de Natalia, care îi spunea că suferinţa îndurată în această viaţă este scurtă, însă slava muceniciei este veşnică, el a primit loviturile călăului cu o asemenea seninătate încât împăratul s-a înfuriat şi a poruncit să fie bătut şi mai tare.

Peste câteva zile, Natalia l-a rugat pe Adrian ca atunci când se va întâlni cu Domnul Hristos mai întâi să ceară îndurare pentru ea, ca să fie luată la cer, pentru a nu rămâne pe mâna necredincioşilor care o vor sili să se mărite cu un păgân, întinând patul căsniciei lor.

Venind şi ziua martiriului, Adrian a cerut ca el să fie primul martirizat. În timpul schingiuirii, soţia lui a stat lângă el, întărindu-l până la sfârşit, când braţele şi picioarele mucenicilor au fost zdrobite cu ciocanul pe nicovală. Natalia a izbutit să ia în taină braţul zdrobit de nicovală al soţului ei; l-a uns cu mir şi l-a învelit într-o pânză de purpură. Restul moaştelor Sfântului Adrian şi ale celorlalţi douăzeci şi trei dimpreună cu el au fost duse în Bizanţ, de către câţiva creştini ce fugeau de prigoana lui Maximian.

La scurtă vreme, unul dintre bărbaţii de seamă ai Nicomidiei, un tribun, a obţinut acordul împăratului de a o lua în căsătorie pe văduva Natalia. Auzind însă aceasta s-a rugat cu lacrimi şi a primit răspuns de la unul dintre cei 23 de mucenici. Acesta i-a spus că Dumnezeu nu a uitat-o, aşa cum nici mucenicii nu au uitat dragostea cu care i-a îngrijit în temniţă, iar ca să ajungă cât mai degrabă la ei trebuie să meargă la locul unde sunt sfintele lor moaşte.

Trezindu-se din somn, Natalia a luat cu ea doar braţul Sfântului Adrian şi a fugit repede spre malul mării, unde a găsit o corabie care se îndrepta spre Bizanţ. Aici, intrând în biserica unde erau sfintele moaşte, s-a umplut de bucurie. Aşezând braţul soţului ei lângă trupul lui, a îngenuncheat şi s-a rugat îndelung. La scurtă vreme, după ce Sfântul Adrian i s-a arătat în vis şi i-a spus că este primită la cer şi Domnul o aşteaptă, Natalia a adormit din nou şi nu s-a mai trezit, pentru că sufletul ei plecase la odihna cea veşnică împreună cu Domnul şi cu soţul ei, pentru care a avut o dragoste neţărmurită.

În vieţile sfinţilor întâlnim adesea soţii care îi imploră pe soţii lor să se lepede de credinţă, pentru a scăpa de moarte, făcând astfel crucea mucenicilor mult mai greu de suportat.

Iată însă şi un exemplu (şi nu e singurul) de soţie credincioasă, pentru care lumea aceasta cu bucuriile ei nu este mai presus de Bucuria cea adevărată pe care o avem doar de la Dumnezeu. Ea nu dă curs slăbiciunii omeneşti care îi spune că este tânără, că nu s-a bucurat încă de viaţă, că nu are nici măcar un copil şi că va rămâne singură, ci cu o tărie bărbătească stă alături de soţul ei în cele mai grele clipe şi îl încurajează necontenit până în ultima clipă.

Un exemplu de iubire şi de căsnicie ancorată în Hristos, oameni ca şi noi care din dragostea lor pentru Dumnezeu au ajuns să fie numiţi „soţi fericiţi, în viaţă şi în moarte nedespărţiţi", cărora le spunem în acatistul închinat lor: „sarcina unul altuia să purtăm ne-aţi învăţat" sau „Bucuraţi-vă, cuplu ce întăriţi legăturile căsătoriei", „Bucuraţi-vă, cei care chipul adevăratei însoţiri creştineşti ne-aţi arătat".

Natalia Corlean
Apostolat în Ţara Făgăraşului nr. 19 - august 2008

Pr. Ioniţă Apostolache - Theologica - Sfinţii Adrian şi Natalia sau mucenicia ca virtute a familiei creştine

Familia creştină se întăreşte astăzi în credinţă, statornicie şi virtute, luând aminte cel mai cu seamă la pildele mucenicești ale sfinţilor. Un loc aparte în Sinaxarul Bisericii noastre îl au cu siguranţă Sfinţii mucenici Adrian şi Natalia, doi tineri căsătoriţi care L-au mărturisit pe Hristos în vremea persecuţiei lui Maximian.

Istoria creştinismului face de fiecare dată să răsară exemple de sfinţi din toate categoriile sociale. Lucru minunat şi cu totul aparte este atunci când acest mare şi fericit dar al veşniciei ni se descoperă în viaţa de familie. Este de folos spre ştiinţă pentru contemporanii noştri că există familii sfinte „care au ajuns la această nuntă încă din viaţa lor, dobândind nu numai cununa căsătoriei, ci şi cununa cea neveştejită a măririi dumnezeieşti, prin cununa muceniciei” (pr. dr. Vasile Gavrilă, „Cununia - viaţă întru Împărăţie“, Bucureşti, 2004, p. 305).

Acest lucru a fost posibil mai cu seamă în vremea persecuţiilor romane, când prigonitorii creştinismului au oferit familiilor de creştini posibilitatea unei alegeri ireversibile: „păstrarea credinţei, cu preţul sacrificării - martiriul, sau păstrarea vie-

ţii în sânul familiei, cu preţul apostaziei”. În mod paradoxal, în această mare încercare, cei doi soţi creştini nu aveau înainte doar alegerea dintre viaţă şi moarte, ci şi marea probă a iubirii dumnezeieşti, după Cuvântul Mântuitorului Hristos: „Cel ce iubeşte pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; cel ce iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine” (Matei 10, 37).

Sinaxarul ne spune că, înainte să primească mucenicia, cei doi tineri, Adrian şi Natalia, erau căsătoriţi numai de 13 luni. Amândoi trăiau în Nicomidia (Asia Mică), pe vremea domniei lui Maximian (sec. 4). Adrian avea 28 de ani şi ocupa o funcţie importantă în administraţia cetăţii. Se spune, de asemenea, despre el că era păgân după naştere, iar Natalia era creştină. Adrian a primit repede Botezul, fiind impresionat de curajul şi credinţa a 23 de bărbaţi creştini care urmau să primească mucenicia. A ales totodată să-şi mărturisească credinţa în Hristos şi să spună înaintea tuturor că este creştin. A fost degrabă închis şi supus la cele mai groaznice chinuri.

Înainte de execuţie, persecutorii i-au permis să meargă acasă să-şi ia rămas-bun de la soţie. Văzându-l că se apropie, Natalia s-a speriat, crezând că, din slăbiciune sufletească, s-ar fi lepădat de credinţă. I-a adus aminte cuvintele Domnului: „Cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda şi Eu de dânsul înaintea Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 10, 33). A aflat însă că soţul ei venise să-i primească gândul de drag în ceasul martirajului.

Înainte de pământeasca despărţire, soţul şi-a binecuvântat la rându-i soţia. Cuvintele ne-au rămas ca un adevărat testament de dragoste şi credinţă creştină: „Binecuvântată eşti tu, soţia mea! Tu ai ajuns să-L cunoşti pe Dumnezeu, pentru ca soţul tău să se mântuiască. Cu adevărat, soţia mea, tu îţi iubeşti bărbatul! Binecuvântarea îţi este deci cunună, căci, deşi nu ai îndurat tu chinurile, ai fost părtaşă la suferinţele mucenicilor prin mila faţă de ei”.

Venind ziua supliciului, dar şi a celei mai mari mărturisiri, fericitul Adrian a primit loviturile călăului fără să cârtească. De fiecare dată era îmbărbătat de soţia sa, pe care o avea alături. Aceasta l-a încurajat încă să sufere şi mai mult. Abia după ce mâna lui Adrian s-a desprins de trup, el şi-a dat duhul în mâinile Stăpânului. Natalia a ridicat-o de jos şi a păstrat-o ca pe cel mai de preţ mărgăritar.

După execuţia celor 23 de bărbaţi, dimpreună cu fericitul Adrian, au urmat încercări grele pentru creştinii din Nicomidia. Au fost nevoiţi să fugă din cetate şi să se adăpostească în Bizanţ. Pe cale au întâmpinat multe ispite, însă rugăciunile Nataliei

au risipit orice fel de încercare. Au ajuns în cele din urmă la biserica unde fuseseră îngropate trupurile sfinţilor mucenici şi Natalia a aşezat mâna lângă trupul soţului ei.

Peste noapte, Sfântul Adrian i s-a arătat în vis, mângâind-o cu cuvintele: „Bine ai venit aici, roaba lui Hristos şi fiică a mucenicilor. Intră întru odihna cea gătită ţie de Domnul. Vino şi primeşte-ţi răsplata cuvenită!” Trezindu-se, sfânta a povestit creştinilor toată această minunată vedere, apoi, închizându-şi ochii, a trecut întru odihna cea veşnică, alăturându-se sfântului ei soţ. Dragostea creştinilor pentru ea a fost mare, sfântul ei trup fiind aşezat laolaltă cu cel al Sfântului mucenic Adrian.

Însemnările Sfântului Nicodim Aghioritul, după care s-a alcătuit şi Sinaxarul, au la bază un manuscris grecesc din mănăstirea atonită Marea Lavră.

Aici, martiriul celor doi soţi este localizat la anul 298, în timpul celei de-a doua domnii a împăratului Maximian. Există în acest sens o serie de păreri diferite. Prima dintre ele ar fi că „Marea Persecuţie” nu începuse până la anul 303.

În al doilea rând, Sinaxarul menţionează ca loc cetatea Nicomidiei, responsabil fiind, „în mod probabil”, împăratul de Răsărit, Gaius Galerius Valerius Maximianus, şi nu Augustul de la Roma, Marcus Aurelius Valerius Maximianus.

În al treilea rând, Sfântul Nicodim susţine că martirajul celor doi sfinţi a avut loc „în a doua sa domnie a lui Maximian, ceea ce ar putea însemna că este vorba despre Galerius, după ce acesta a fost promovat de la rangul de Cezar la acela de Augustus atunci când Diocleţian a abdicat în anul 305”. Este totuși posibil ca datarea martiriului în anul 298 să fie corectă: Galerius a fost numit Cezar în 293, apoi a căzut în dizgrație după eșecul său într-o campanie împotriva sasanizilor la frontiera de est a imperiului, iar mai târziu, după o altă campanie, de această dată victorioasă (297), Diocleţian i-a conferit din nou titlul de Cezar. În acest caz, termenul de „a doua sa domnie”, menționat de către Sfântul Nicodim, s-ar referi la această revenire a lui Galerius după triumful lui asupra sasanizilor. Influența asupra lui Diocleţian se știe că a crescut și este posibil ca Galerius să fi început să-i persecute foarte tare pe creștini încă din 298. (The Catholic Encyclopedia, 1910, vol. 7).

Sfinții Adrian și Natalia, 26 august: cărbuni aprinși ai dragostei dumnezeiești

“Pentru că ce ştii, bărbate, dacă-ţi vei mântui femeia? Sau ce ştii, femeie, dacă-ți vei mântui bărbatul?”(1 Cor. 7, 16)

Adrian și Natalia se iubeau. Erau tineri, frumoși, căsătoriți de puțină vreme, bogați, nobili. Locuiau în Nicomidia, în sec. IV d.Hr., iar Adrian era în slujba împăratului Maximian. Natalia era creștină în ascuns, iar Adrian se închina zeilor.

Smerindu-se și încredințându-se lui Dumnezeu, Natalia s-a rugat pentru soțul ei cu multă nădejde, să primească și el credința în Hristos. Dar lui nu i-a spus nici un cuvânt despre dorința ei, despre credința din inima ei. L-a lăsat pe Dumnezeu să vorbească.

Într-o zi obișnuită acelor vremuri, rugăciunile Nataliei s-au împlinit. Ea nici nu bănuia cum. Pe când trebuia să asiste la martiriul unor creștini, prinzând un moment prielnic, în care chiar el trebuia să noteze numele acelora, Adrian a intrat în vorbă cu cei bătuți și însângerați și i-a întrebat, ce-i determină să se înverșuneze în credința lor, cu prețul vieții. Aceștia i-au răspuns simplu, neargumentat: “Cele ce ochiul nu a văzut, nici urechea nu a auzit, nici la inima omului s-au suit, acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe Dânsul.” (I Corinteni 2, 9)

Mai mult decât atât, era mărturia răbdării lor și a stăruinței în credința creștină. Adrian a fost atins de aceste cuvinte... - după cum alți Sfinți au fost atinși de alte cuvinte scripturistice, pe care pur și simplu le-au crezut, simțind puterea adevărului lor.

“Văzând Domnul curăţia inimii tale, prea cinstite Adriane, măcar că era umbrită de politeism, dară gata să primească Adevărul, te-a chemat la Lumina Sa, deschizându-ţi uşile împărăţiei Sale, pentru rugăciunile soţiei tale; împreună cu care ai cântat lui Dumnezeu cântare de laudă: Aliluia.” (condacul al 2-lea, acatist)

Din acel moment, și el L-a mărturisit pe Hristos, înaintea tuturor, inclusiv a împăratului - care l-a crezut nebun - și s-a alăturat creștinilor, știind ce urmează să pățească.
Aflând de acestea, soția lui Adrian, tânăra Natalia, s-a bucurat mult, dar stătea cu grijă, ca nu cumva soțul ei, nefiind întărit în credință, să se lepede de Hristos, la vederea torturilor. De aceea, pe cât a putut, s-a străduit să-l întărească ea, povățuindu-l să se lepede de sine și să fie creștin până la capăt, mergând la el în temniță și îmbărbătându-l. Ba chiar, o dată, când el a fost lăsat să vină până acasă, pentru a-și lua rămas bun de la familie, ea l-a certat, crezând că a renunțat la mărturisire și a fost eliberat.

Adrian nu a ezitat, însă, în credința sa. Mișcat nu numai de dragostea lui Hristos, ci și de puternica credință a soției, el a suferit toate până la sfârșit. Iar Natalia l-a urmat până la moarte, rugându-l să mijlocească și pentru ea la tronul lui Dumnezeu, să vină degrabă alături de el.

Ea nu a murit ca martiră, ci numai el. Ea a fost cea care i-a așezat picioarele pe uneltele de tortură. Când i-au tăiat brațul, ea i l-a păstrat, ca sfinte moaște. Restul trupului său a fost dus de niște creștini la Bizanț (Constantinopol), împreună cu alte moaște de martiri, să nu fie distruse de păgâni.

În scurtă vreme, Natalia a fost cerută din nou de soție, de un dregător. Abia atunci a fost înștiințată să plece la Bizanț, ducând mâna soțului alături de trup. Ajungând acolo, a trecut la cele veșnice în timpul somnului, rămânând alături de Adrian, care i se arătase în vedenie și o ajutase să ajungă la capătul călătoriei, ce fusese plină de ispite demonice. Acum o ajuta el, din ceruri.

Pomenirea lor se face la 26 august, alături de cei 23 creștini uciși împreună cu Sfântul Adrian.

Ei sunt ocrotitori ai familiilor creștine, iar Sfântul Adrian este considerat vindecător de ciumă și protector al soldaților.

Sursa:
http://mirelasova.over-blog.com/article-sfintii-adrian-si-natalia-26-august-carbuni-aprinsi-ai-dragostei-dumnezeiesti-82583465.html

Viorica Văscu - Sfintele femei, modele de viață - Sfânta Natalia, un model pentru soțiile creștine

Natalia, o tânără născută din părinţi credincioşi şi sfinţi, locuia în cetatea Nicomidiei. De tânără s-a căsătorit cu Adrian, un păgân de 28 de ani, născut din neam ales, cu o slujbă bună, sub împăratul Maximian. De frica persecuțiilor la care erau supuși creștinii, ea alege să își ascundă credința în Hristos.

La doar 13 luni de la căsătoria lor, într-una din zilele în care Natalia se ruga singură în casă, i se aduce vestea că Adrian este întemnițat pentru mărturisirea publică a credinței în Hristos. Inima ei de tânără soție se strânge, dar aflând motivul chipul ei se luminează de dragoste pentru alesul inimii și pentru Hristos. Știa ce avea de făcut. Se duce la închisoare, intră și cade la picioarele soțului ei sărutându-i lanțurile cu care era legat.

Apoi afla de la el cum s-a produs schimbarea, de unde a intrat în sufletul lui credința și iubirea lui Dumnezeu. Douăzeci și trei de creștini au fost aduși înaintea împăratului și chinuiți groaznic. Adrian era unul dintre dregătorii împărătești ce priveau suferințele acelor oameni și auzeau cu cât curaj aceștia își apărau credința în Hristos. Aceștia i-au vorbit despre nespusa frumusețe și slavă a Raiului.

În sufletul lui s-a aprins credința în Hristos și s-a dus la cel ce scria numele mucenicilor și i-a spus: „Scrie și numele meu împreună cu cele ale sfinților aceștia; și eu sunt creștin“.

Când împăratul a auzit aceasta, l-a întrebat: „Ți-ai pierdut mințile?”

Adrian a răspuns: „Nu mi le-am pierdut, ci mi le-am aflat!” Astfel a ajuns tânărul Adrian să fie întemnițat împreună cu ceilalți.

Auzind mărturisirea soțului ei, Natalia îl încurajează, îl mângăie și îi vorbește despre Hristosul ei, cel pe care în taină îl iubește încă din leagăn.

În zilele care au urmat, Natalia a mers la închisoare cu mâncare, bandaje, alifii și îi îngrijea pe mucenicii care erau chinuiți și torturați. Și vorbea cu Adrian mult, îl întărea și îl pregătea pentru sfârșitul care se apropia, voia să se asigure că acesta nu va ceda în fața călăului.

Guvernatorul a auzit despre faptele tinerei care îi îngrijea pe mucenici, așa că a trimis poruncă ca nici o femeie să nu mai intre în temniță. Natalia și-a tăiat părul și s-a îmbrăcat în haine bărbătești pentru a-și putea continua misiunea.

Dar într-o seară, Natalia fiind la rugăciune, cineva bătu la ușă. Era soțul ei. Inima i se strânse pentru că era sigură că acesta și-a negat credința. Nu a vrut să îl primească în casă, s-a mâhnit, dar acesta îi zise că a venit doar să își i-a rămas bun pentru că a doua zi urma să fie executat.

„Îndreaptă-ți mintea, stăpâne, numai către unul Dumnezeu, și inima ta să nu se teamă de nimic!” acestea au fost ultimele cuvinte pe care tânăra Natalia i le-a spus soțului ei înainte de bătăile călăilor. Apoi, în timp ce Adrian agoniza îi șoptea la ureche: „Fericit ești tu, lumina ochilor mei, căci suferi pentru Cel ce a suferit pentru tine.” Și i-a stat alături, l-a îngrijit și mângâiat. A venit însă călăul pentru a le zdrobi mucenicilor oasele. Natalia l-a rugat să înceapă cu soțul ei, pentru a-l scuti de a vedea durerile celorlalți. Sfântul Adrian a întins brațul spre ea, iar ea luându-l, l-a pus pe nicovală. După ce s-a terminat totul, ea a luat brațul lui acasă, ținându-l ca și pe un scump odor.

Un credincios creștin, numit Eusebie, a luat trupurile martirilor și le-a dus pentru înmormântare la Arghiropolis, un mic oraș din apropierea Bizanțului.

Ulterior, Natalia a ajuns și ea acolo; iar după ce și-a dat sufletul la Dumnezeu, a fost și ea îngropată lângă moaștele soțului său iubit și ale celorlalți mucenici.

Deși sfârșitul ei nu a fost unul mucenicesc, Natalia este considerată sfântă pentru faptele ei care au adus atâta alinare mucenicilor.

Ea, alături de soțul său Adrian, sunt considerați ocrotitori ai familiei și exemple vii ale iubirii care depășește toate greutăţile, biruind însăşi moartea.

Sfânta Natalia este pomenită în clalendar în data de 26 august alături de soțul său, Sfântul mucenic Adrian.

Sursa:
https://radiorenasterea.ro/sfanta-natalia-un-model-pentru-sotiile-crestine/

orthodoxwiki - Sfinții mucenici Adrian și soția sa Natalia

Sfinții mucenici Adrian și soția sa Natalia au trăit în Nicomidia (Asia Mică); ei și-au dat viața pentru credința creștină la începutul secolului al IV-lea. Prăznuirea lor în Biserica Ortodoxă este pe 26 august.

Martiriul

Adrian (latin. Hadrianus) după o carieră militară de succes, a ajuns să facă parte din Garda Herculiană a împăratului roman Galerius Maximianus (305-311).

La începutul secolului al IV-lea, împăratul Diocleţian reformase imperiul instaurând tetrarhia (cei patru tetrarhi fiind Diocleţian însuşi, Maximian, Galerius Maximianus şi Constantin Chlorus - tatăl Sfântului Constantin cel mare). Bucurându-se de mare încredere în faţa lui Diocleţian, mai ales după victoria pe care o repurtase împotriva perşilor, Galerius Maximianus l-a determinat pe acesta să promulge o serie de 4 edicte (decrete) împotriva creştinilor în anii 303-304, edicte care au declanşat cea mai mare persecuţie din istoria imperiului împotriva acestei religii.

După ce a început această mare persecuţie împotriva creştinilor, Adrian a întâlnit un grup de martiri în lanţuri (23 la număr, se spune în Minei; 33 conform altor surse) şi i-a întrebat cum de pot îndura astfel de chinuri doar pentru credinţa lor. Ei au răspuns că ei suferă pentru a câştiga lucrurile bune pregătite de Dumnezeu pentru cei care au suferit de dragul Lui: „Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, şi la inima omului nu s-au suit; aşa sunt lucrurile pe cari le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2, 9). Auzind aceste

cuvinte, Adrian a fost cuprins de harul divin și a spus oficialilor romani prezenți acolo să scrie și numele său pe lista acelor martiri, fiind arestat pe loc.

Când soția sa, Natalia, a auzit că Adrian a fost închis la un loc cu ceilalți martiri, s-a dus în fugă la temniță. Ea era născută din părinți creștini, dar se temea să mărturisească cuiva credința sa în Hristos, văzând cumplita prigonire ce se făcea creștinilor de către păgâni. După ce a auzit că soțul ei a crezut în Hristos și că s-a alăturat sfinților mucenici, a avut și ea îndrăzneala să arate că este creștină. Natalia, intrând în temniță, a căzut la picioarele bărbatului său și i-a sărutat lanțurile cu care acesta era legat; după care, implorându-i pe ceilalți martiri să se roage lui Dumnezeu și pentru soțul ei, s-a întors acasă, așa cum îi ceruse Adrian.

Chiar înainte de ziua stabilită pentru martiriu, Adrian a mituit gărzile ca să-l elibereze temporar și s-a dus acasă, pentru a-i spune Nataliei că a sosit momentul final și a-și lua rămas bun de la ea. Când l-a văzut venind, Natalia a presupus că el l-a negat pe Hristos și astfel a fost eliberat - ea a refuzat să-i deschidă ușa, mustrându-l că a fost un laș. Când a aflat în cele din urmă adevărata natură a eliberării sale temporare, ea și-a schimbat tonul, încurajându-l pe Adrian și însoțindu-l la tribunalul imperial.

Când Adrian a apărut în fața împăratului și a mărturisit din nou pe Hristos ca fiind Dumnezeu cel adevărat, chinuitorii săi l-au întins cu fața în jos și l-au bătut cu toiegele. Apoi, întorcându-l cu fața în sus, l-au bătut și peste pântece, încât i se vedeau măruntaiele. Mucenicul, când pătimea acestea, avea doar de 28 de ani. I-au fost apoi retezate mâinile și picioarele, iar în final a fost decapitat. Aceleași chinuri le-au suferit și ceilalți 23 sfinți mucenici care erau împreună cu el.

După ce sfinții mucenici și-au dat sfârșitul, urma ca trupurile lor să fie mistuite prin foc. Natalia a reușit totuși să ia una din mâinile soțului ei, ascunzând-o în sân.

Dar și alte moaște ale acestor sfinți mucenici au fost salvate, deoarece focul a fost stins de o ploaie mare și grea, care a început să cadă ca din senin, iar un credincios creștin, numit Eusebie, a luat aceste moaște și punându-le într-o navă mică (caic) le-a dus pentru înmormântare la Arghiropolis, un mic oraș din apropierea Bizanțului.

Ulterior, Natalia a ajuns și ea acolo; după ce și-a dat sufletul la Dumnezeu, a fost și ea îngropată lângă moaștele cele mucenicești.

Unele clarificări istorice

În scrierea sa din Sinaxar despre Sfinții mucenici Adrian și Natalia, autorul (Sfântul Nicodim Aghioritul) s-a bazat pe un manuscris grecesc aflat în Mănăstirea Marea Lavră de la Muntele Athos. El a plasat martiriul în anul 298, atribuindu-l împăratului Maximianus, în a doua sa domnie.

Dar identificarea și cronologia prezintă unele dificultăți. În primul rând, deși avuseseră loc hărțuiri și persecuții împotriva creștinilor și mai devreme, Marea Persecuție nu a început până în anul 303. În al doilea rând, martiriul se spune că a avut loc la Nicomidia, în Asia Mică - în acest caz, probabil că responsabil a fost împăratul (Cezarul) din Răsărit, Gaius Galerius Valerius Maximianus, iar nu împăratul (Augustus) Marcus Aurelius Valerius Maximianus, care stăpânea partea de Apus a Imperiului Roman în aceeași perioadă a Tetrarhiei. În al treilea rând, Sfântul Nicodim spune că martiriul a avut loc în a doua sa domnie a lui Maximian, ceea ce ar putea însemna că este vorba despre Galerius, după ce acesta a fost promovat de la rangul de Cezar la acela de Augustus atunci când Dioclețian a abdicat în anul 305. Este, totuși posibil ca datarea martiriului în anul 298 să fie corectă: Galerius a fost numit Cezar în 293, apoi a căzut în dizgrație după eșecul său într-o campanie împotriva sasanizilor la frontiera de est a Imperiului, iar mai târziu, după o altă campanie împotriva sasanizilor, de această dată victorioasă (297), Dioclețian i-a conferit din nou titlul de Cezar. În acest caz, termenul de „a doua sa domnie”, menționat de către Sfântul Nicodim, s-ar referi la această revenire a lui Galerius după triumful lui asupra sasanizilor. Influența sa asupra lui cu Dioclețian se știe că a crescut, și este posibil ca Galerius să fi început să-i persecute foarte tare pe creștini încă din 298.

Oricum, fie că martiriul Sfântului mucenic Adrian a avut loc în anul 298, fie în 306 (după începerea „marii persecuții”, așa cum precizează sursele catolice), acest martiriu a fost ordonat de către Galerius Maximianus, Nicomidia fiind sub stăpânirea sa atât în 298, cât și în 306.

Imnografie

Tropar, glasul al 3-lea: Credința cea mântuitoare comoară nerăpită ai socotit-o, de trei ori fericite, păgânătatea cea părintească părăsind-o și, urmând Stăpânului, te-ai îmbogățit cu darurile cele dumnezeiești. Adriane mărite, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Condac, glasul al 4-lea: Dumnezeieștile cuvinte ale femeii tale cea cugetătoare de Dumnezeu în inimă punându-le, Adriane, mucenice al lui Hristos, la chinuri ai alergat, împreună cu soția ta cunună luând.

Din Acatistul Sfinților Adrian și Natalia:

Condacul 1

Aleșilor slujitori ai lui Dumnezeu și prea lăudați mucenici ai lui Hristos, pentru iubirea Lui ați disprețuit deșertăciunea lumească, punându-vă viața ca o jertfă curată, dorind să primiți mai degrabă chinuri, decât să vă lepădați de Dumnezeul cel adevărat, cu dragoste vă lăudăm Sfinților Adrian și Natalie. Deci, ca cei ce stați lângă Tronul cel de har al Domnului desfătându-vă, rugați-vă pentru cei ce cu credință și evlavie vă implorăm, și cu mulțumire vă cântăm așa: Bucurați-vă, Sfinților Adrian și Natalie, prea lăudați și neînvinși mucenici ai lui Hristos.

Condacul al 13-lea

O, sfinților mucenici ai lui Hristos, Adrian și Natalie, fericiți soți și purtători de chinuri strălucițI. Auziți-ne pe noi cei ce ne rugăm cu lacrimi, venind la biserică, rugați-L pe Stăpânul cel milostiv, Domnul nostru Iisus Hristos, să ne dăruiască nouă tuturora pace în familie, sănătate trupească și sufletească, mântuirea sufletului, ca întotdeauna să-l cântăm Lui: Aliluia.

Iconografie

Dionisie din Furna arată că Sfântul Adrian se zugrăveşte sub chipul unui tânăr cu început de barbă. Atât el, cât şi Sfânta Natalia, se zugrăvesc după chipul Sfinţilor mucenici, purtând în mână o cruce. Atunci când se zugrăvește mucenicia lor, Dionisie arată că Sfântul Adrian se săvârșește tăindu-i-se mâinile și picioarele, iar Sfânta Natalia se săvârșește după ce călăul îi taie picioarele.

Icoane

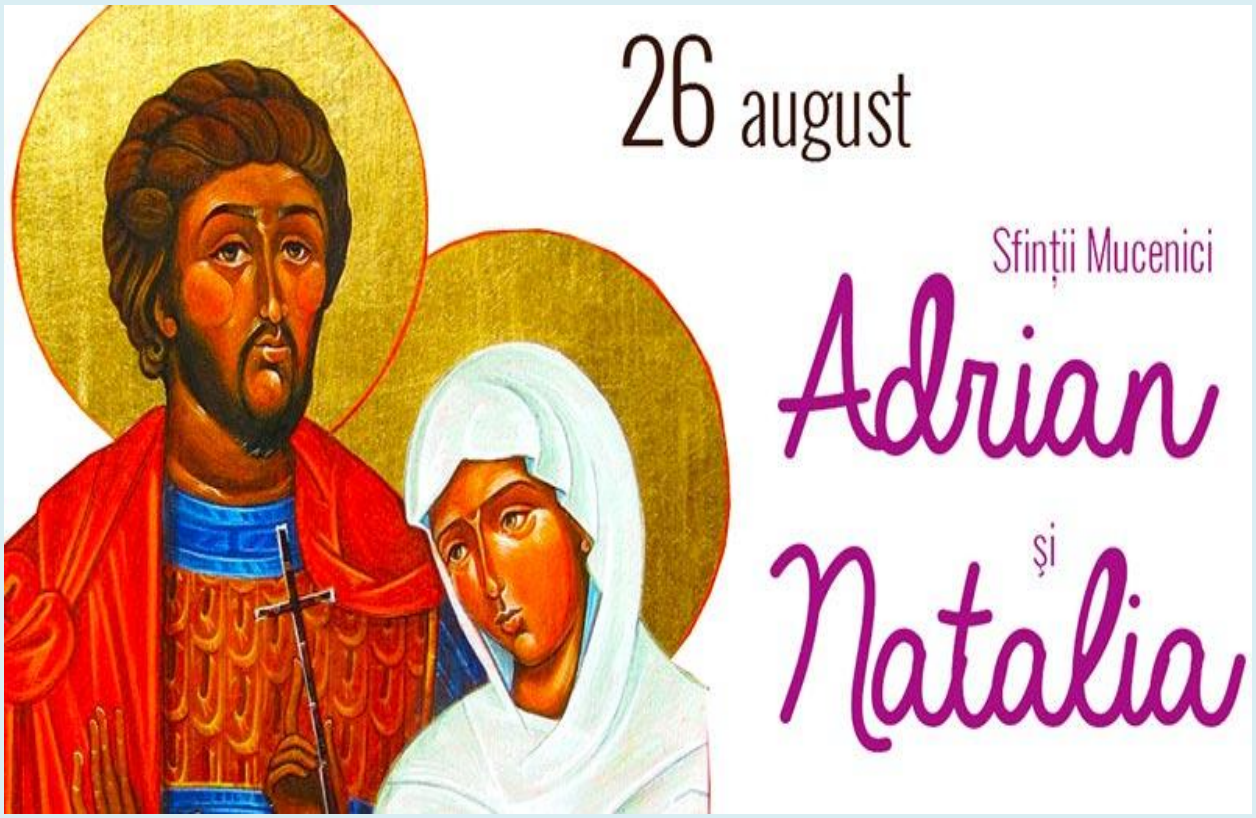
26 august
Sfinții Mucenici
Adrian
și
Natalia

DOXOLOGIA.ro
Sf. Mc.
Adrian
Sf. Mc.
Natalia

Sf. Mc.
Adrian
Sf. Mc.
Natalia

Sf. Mc.
Adrian
Sf. Mc.
Natalia

SFINTII MUCENICI ADRIAN SI NATALIA
evlavia.ro

СТЫЙ МЧНКЪ АДРІАНЪ
СТАА МЧНЦА НАТАЛІНА

СТЫЙ МЧНКЪ
АДРІАНЪ
СТАЯ МЧНЦА
НАТАЛІА

СТЫЙ МЧНКЪ
АДРІАНЪ
СТАЯ МЧНЦА
НАТАЛІА

SFINȚII MUCENICI
ADRIAN ȘI NATALIA

SF. ADRIAN
SF. NATALIA

SF. ADRIAN
SF. NATALIA

Ο ΑΓΙΟΣ
ΑΔΡΙΑΝΟΣ
Η ΑΓΙΑ
ΝΑΤΑΛΙΑ

Ὁ Γ Ἀ
Ἀ Δ Ρ Ι Α Ν Ϛ
Ἡ Γ Ἀ
Ν Α Τ Α Λ Ί Α

SFINȚII MUCENICI
AVRIAN
NATALIA
THEODOROS ART SRL

SFINȚII MUCENICI
ADRIAN ȘI SOȚIA SA NATALIA

SFINȚII MUCENICI ADRIAN ȘI NATALIA

Ὁ ΑΓΙΟϹ
ΑΔΡΙΑΝΟϹ
Ἡ ΑΓΙΑ
ΝΑΤΑΛΙΑ

Η ΑΓΙΑ ΝΙΚΗΤΑΣ
Ο ΑΓΙΟΣ ΔΡΑΝΟΣ

Глáвѣ Ікона.ру
Глáвѣ Ікона.ру

Стый мчнкъ Адріанъ
Стаѧ мчнца Наталіа

ІС
ХС
СТЫЙ МУЧНКЪ
АДРІАНЪ
СТАА МУЧЦА
НАТАЛІЯ

ΘΑ ΑΔΡΙΑΝΟΥ
ΘΑ ΝΑΤΑΛΙΑ

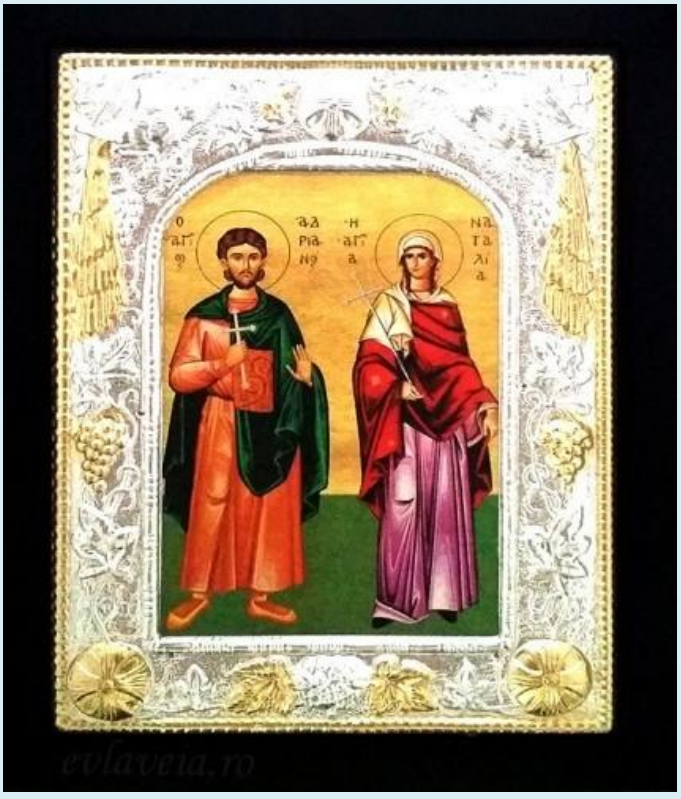
Ο ΑΓΙΟΣ ΑΔΡΙΑΝΟΣ
Η ΑΓΙΑ ΝΑΤΑΛΙΑ
evlaveia.ro

SFINTII MUCENICI
ADRIAN SI
NATALIA

SFINTII MUCENICI
ADRIAN SI
NATALIA

СВ. МЧ.
НАТАЛІЯ

·СВТ·МЧЦА·
·НАТАЛІЇА·

НАТАЛІЯ

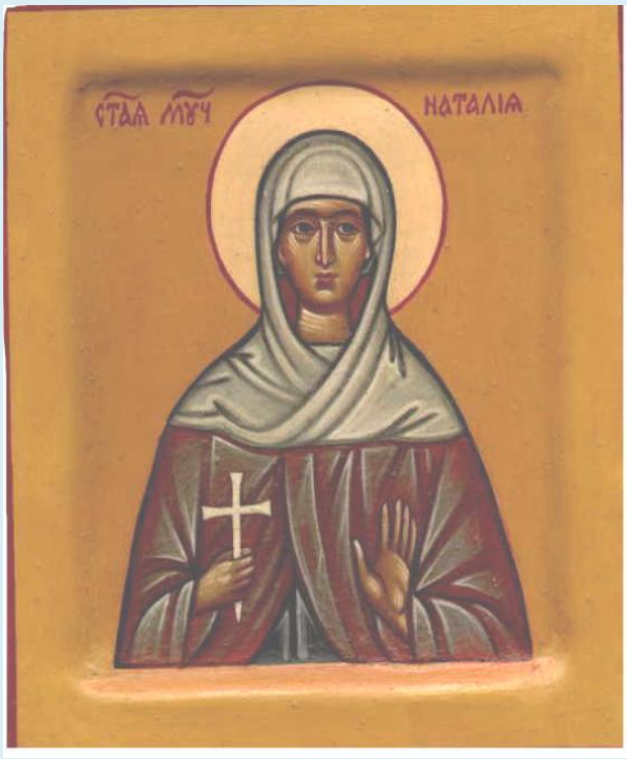
НАТАЛІЯ

Αγία Νατάλια
Athineon
easy and safe shopping

Holy Hierarch Basil the Great, Holy Martyrs Adrian and Natalia, Holy Martyr Khristina Lampsakiyskaya

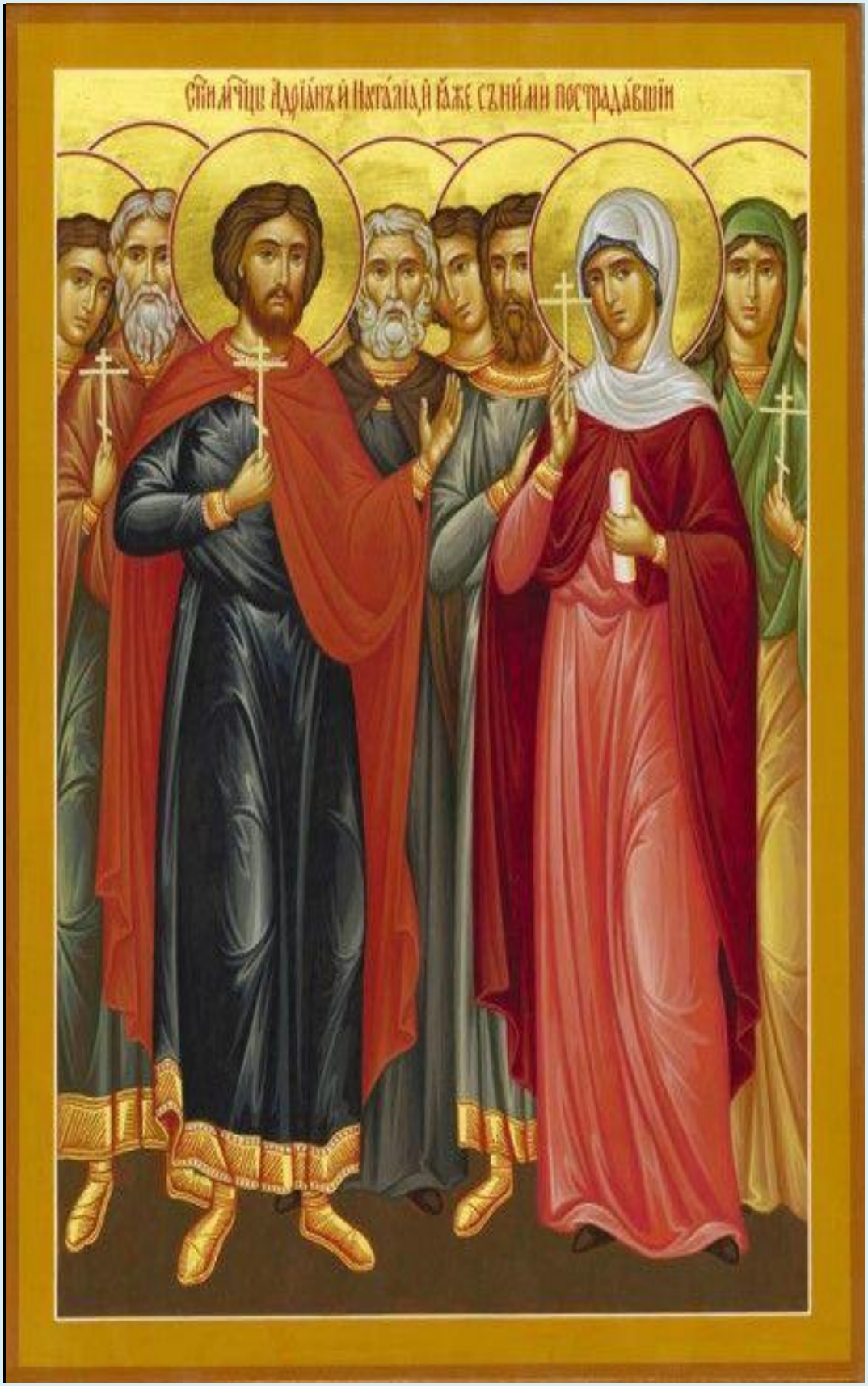
Ст҃и мч҃цы Адріанъ и Наталіа, и ꙗже съ ними пострадавшіи

Ὁ Ἅγιος Ἰωάσαφ
Βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν
Ἅγιοι Ἀδριανὸς καὶ Νατάλια
οἱ Μάρτυρες καὶ Σύζυγοι

Ὁ ἅγιος Ἰωάσαφ
οἱ ἅγιοι
Ἀδριανὸς καὶ Νατάλια
βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν
οἱ μάρτυρες καὶ σύζυγοι

26 august

26 august

Rugăciune către Sfinţii Mucenici Adrian şi Natalia

O, sfințit cuplu, sfinților mucenici ai lui Hristos, Adrian și Natalia, fericiți soți și strălucițiurtători de chinuri! Ascultați-ne pe noi, cei ce ne rugăm, și mijlociți pentru noi ca să ni se dea toate cele de folos trupurilor și sufletelor, și rugați pe Hristos Dumnezeu să ne miluiască și să facă cu noi după îndurările Sale, ca să nu pierim în păcatele noastre. Așa, sfinților mucenici, primiți glasul rugăciunilor noastre și, cu mijlocirile voastre, izbăviți-ne de foamete, de ciumă, de cutremur, de potop, de foc și grindină, de sabie și de năvălirea celor de alt neam, de războiul cel dintre noi, de moartea cea năprasnică și de toate nenorocirile, scârbele și durerile; ca totdeauna prin mijlocirile voastre fiind întăriți, să slăvim pe Domnul Iisus Hristos, Căruia I se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, cu Cel fără de început al Său Părinte și Preasfântul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Amin.

RUGĂCIUNILE FAMILIEI

SF. MC.
ADRIAN
SF. MC.
NATALIA

Ὁ Γ Α
ἈΔΡΙ
Α
ΝΔ
Η Γ Α
ΝΑΤΑ
ΛΙΑ

Ὁ Γ Α
ἈΔΡΙΑ
ΝΔ
Η Γ Α
ΝΑΤΑΛΙΑ

Religuary containing the hand of martyr Adrian, The art Institute of Chicago

Familii Sfinte

SF. MC. ADRIAN ŞI NATALIA, SOŢIA SA

- Familia Sfinților Adrian și Natalia a trăit în Nicomidia în zilele împăratului Maximian Galeriu (293-311);
- Sf. Adrian a fost dregător păgân, iar soția lui era creștină în ascuns.
- Sf. Adrian s-a trecut pe lista creștinilor care urmau să fie uciși, din admirație pentru curajul și credința lor;
- Fiind închis, soția l-a încurajat să primească botezul sângelui;
- Sf. Adrian a fost bătut crunt, apoi i s-a tăiat o mână și i-au fost zdrobite fluierele picioarelor;
- Soția sa Natalia a văzut martiriul lui și a păstrat mâna soțului ei;
- După moartea soțului ei, Sf. Natalia a fugit de însoțirea cu un păgân la Arghiropole;
- Sf. Natalia nu a fost martirizată, dar a pătimit alături de soțul ei și slujind pe mucenici.

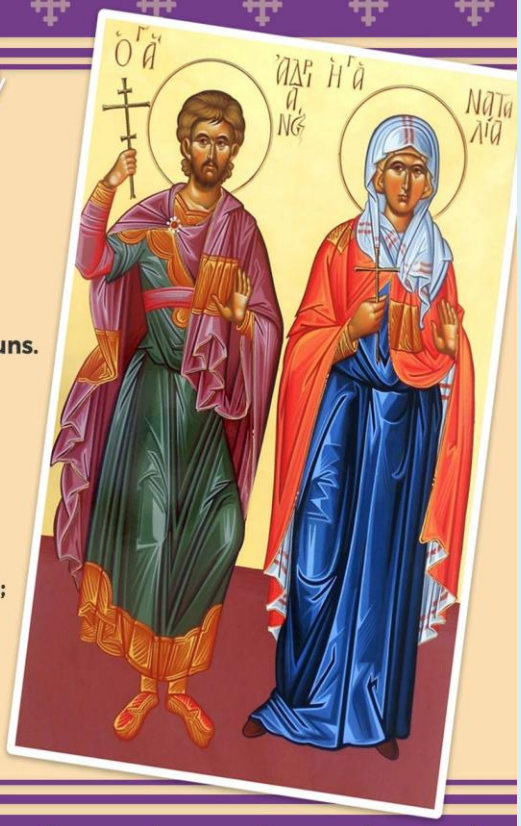

BASILICA.RO

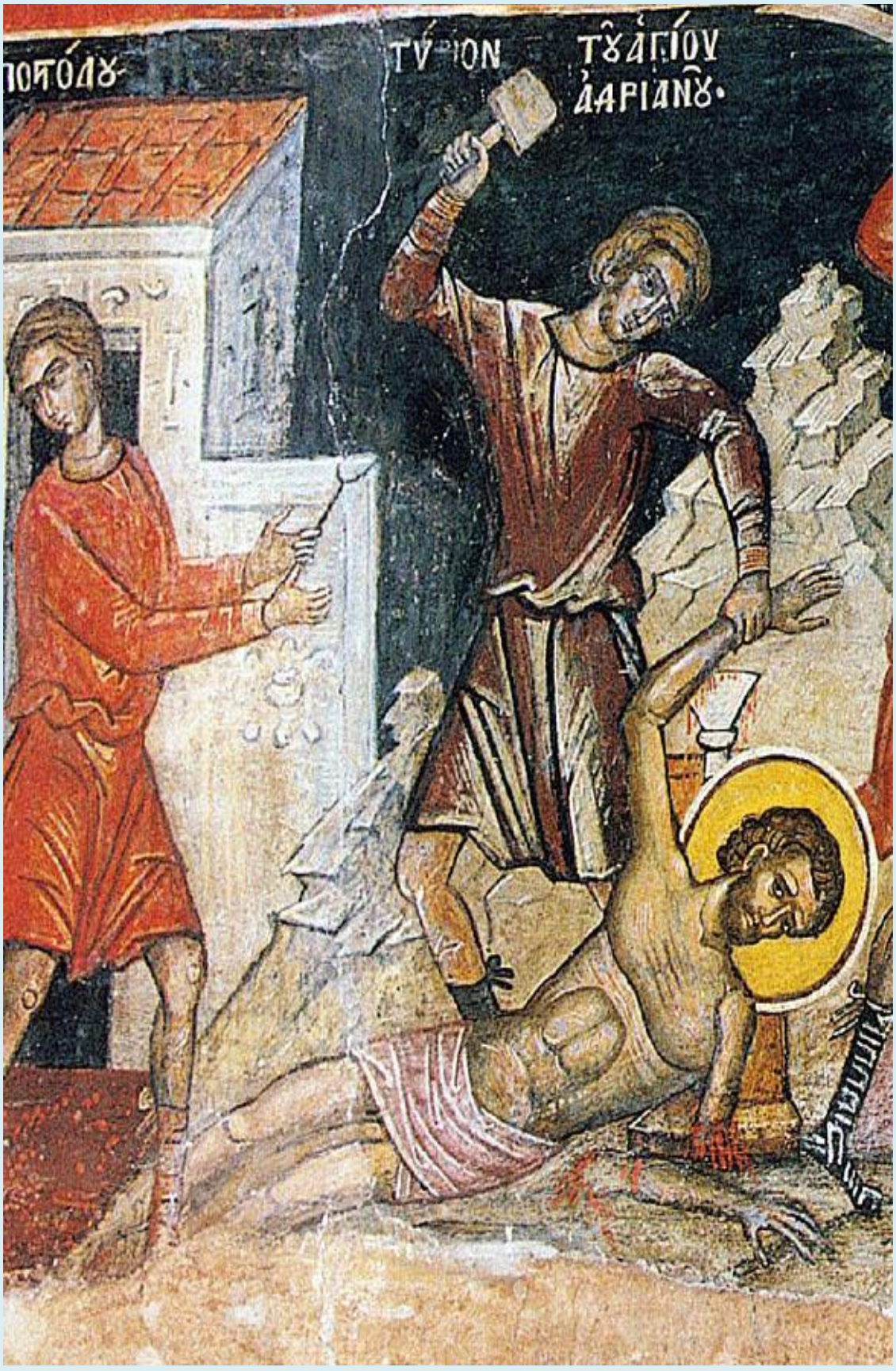
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
ΔΑΡΙΑΝΟΥ

FAMILII SFINTE

Sf. Mc. Adrian și soția sa, Natalia

26 AUGUST

BASILICA.RO

- Mucenicul Adrian și soția lui, Natalia, erau din cetatea Nicomidiei, și au pătimit în zilele împăratului Maximian Galeriu (293-311);

- ajungând în Nicomidia și intrând în templul idolilor, împăratul s-a închinat lor, aducându-le jertfe împreună cu tot poporul, după care a poruncit ostașilor să-i pedepsească pe cei ce cred în Hristos;

BASILICA.RO

din admirație pentru curajul și credința lor, Sfântul Adrian s-a trecut pe lista creștinilor care urmau să fie uciși;

- în timp ce era închis, Adrian a fost încurajat de Natalia să primească martiriul, învățându-l să stea neclintit în credință;

- Sfântul Adrian a fost bătut crunt, apoi i s-a tăiat o mână și i-au fost zdrobite fluierele picioarelor;

- după moartea lui Adrian, trupul său și moaștele altor martiri au fost duse la Arghiropole și așezate într-o biserică;

BASILICA.RO

- la scurt timp, Sfânta Natalia
a fugit la Arghiropole pentru a nu fi
căsătorită cu un păgân;

- aceasta nu a fost martirizată, dar a
pătimit alături de soțul ei și slujindu-i
pe mucenici, fiind îngropată la sfârșitul vieții
alături de ei;

- Biserica Ortodoxă Română
îi sărbătorește în data de 26 august.

Numele sfânt ce îl porți
să îți aducă liniște în
suflet, iubire, pace și
binecuvântare!
La mulți ani de Sfinții
Adrian și Natalia!

Sfinții
Mucenici
ADRIAN
și
NATALIA

Troparul Sfinţilor Mucenici Adrian şi Natalia, soţia sa

26 August - Glasul 3

Credinţa cea mântuitoare comoară nerăpită ai socotit-o, de trei ori fericite, păgânătatea cea părintească părăsind-o şi urmând Stăpânului, te-ai îmbogăţit cu darurile cele Dumnezeieşti Sfinte Adrian Mărite, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfinţilor Mucenici Adrian şi Natalia, soţia sa

26 August - Glasul 3

Credinţa cea mântuitoare comoară nerăpită ai socotit-o, de trei ori fericite, păgânătatea cea părintească părăsind-o şi urmând Stăpânului, te-ai îmbogăţit cu darurile cele Dumnezeieşti Sfinte Adrian Mărite, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

O, Sfinţilor mucenici ai lui Hristos, Adrian şi Natalia, rugaţi-L pe Stăpânul cel milostiv, Domnul nostru Iisus Hristos, să ne dăruiască nouă tuturora: pace în familie, sănătate trupească şi sufletească şi mântuirea sufletelor noastre.Amin.

Bucuraţi-vă , Sfinţilor Adrian şi Natalia, prea lăudaţi şi neînvinşi mucenici ai lui Hristos!